

Η έσω Ζωή

μυστική ζωή της ψυχής

(μέχρι να σημειωθεί ἐφ' ἡμῶν τὸ φῶς τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου)

Κ. Μυστακίδης

Η έσω Ζωή

η μυστική ζωή της ψυχής
μέχρι να σημειωθεί εφ' ημών το φως του προσώπου Του Κυρίου

© Κ. Μυστακίδης
2019

Άπαγορεύεται ή αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με όποιονδήποτε τρόπο, καθώς και ή μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με όποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου, λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τό ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται ή αναπαραγωγή της στοιχειοθέτησης, της σελιδοποίησης, του έξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου με φωτοτυπίες, ηλεκτρονικές ή όποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με τό άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Ηλεκτρονική διεύθυνση του συγγραφέα:

mystakid@otenet.gr

Blog: <http://hellasorthodoxy-kmyst.blogspot.gr/>

Ιστοσελίδα: <http://users.otenet.gr/~mystakid>

ISBN:

Πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον, άνωθεν
εστίν καταβαίνον εκ του Πατρός των φώτων

Διό και δοξολογούμε, ευχαριστούμε,
προσκυνούμε και ικετεύουμε

να ελεήσει και σώσει

την οικογένεια, την Ελλάδα και τον κόσμο
δι ευχών της γλυκυτάτης Θεοτόκου
και πάντων των αγίων

αμήν ο γέροντάς μας π.Πολύκαρπος,
παρών εκεί όπου πατούν πόδες πραέων,
να ευλογεί προς κοινή ωφέλεια το παρόν

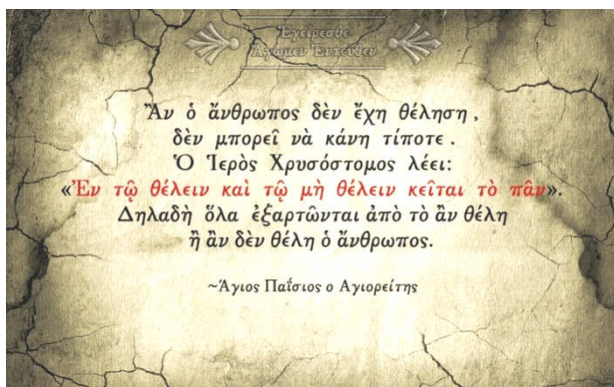
ευχαριστώ εκ βάθους καρδιάς
όλην την θριαμβεύουσα Εκκλησία και στρατευομένη,
αγίους και ανωνύμους αλλά εν δυνάμει αγίους, γνωστούς στον Θεό,
που βοήθησαν άμεσα και έμμεσα σε αυτήν την συγγραφή...

αφιερώνεται στην πολυαγαπημένη και πολύτιμή μου οικογένεια,
αμήν δι ευχών του γέροντα, όλοι εν τη Βασιλεία ως μονάδα...

Εισαγωγή

Είναι παρατηρημένο πως, από το πώς ο κάθε άνθρωπος νοσηματοδοτεί και φιλοσοφεί την έννοια ζωή και “ζω” εξαρτώνται οι σκέψεις, οι πράξεις και οι δραστηριότητες του. Από το τι θεωρεί (ο καθένας) ως θησαυρό προς τα εκεί προσανατολίζει το πρόσωπό του και προς τα εκεί κινείται. Αγιογραφικά, όπου ο θησαυρός εκεί και η καρδιά.

Λέγει ο Γέροντας Εφραίμ: **«Η καρδιά του ανθρώπου είναι το κέντρον των υπέρ φύσιν, των κατά φύσιν και των παρά φύσιν κινήσεων. Τα πάντα ξεκινούν από την καρδιάν.**

Όλα εξαρτώνται από την θέληση και κατά πάντα ελεύθερη προαίρεσή μας, που πνέει μέσα στην καρδιά μας. Μέχρι ένα σημείο βέβαια, φαντάζουν θεωρητικώς ιδανικά και ελεγχόμενα.

Στην πράξη όμως, φαίνεται πως παρεισφρύνουν έτερες δυνάμεις που διαλανθάνουν της προσοχής μας, ώστε μόνο όταν αυτές συνειδητοποιηθούν ότι ενεργούν παρά την θέλησή μας, να αρχίζει ένας αγώνας πραγματικής ελευθερίας και επιβολής των νέων ωφέλιμων δεδομένων “θέλησης”.

Λαμβάνοντας από το ΕΝΑ το ΕΙΝΑΙ μας, διακρίνουμε και τα δύο Ι να ενεργούν, όσο συμπράττει σε αυτό ο άνθρωπος κατά την θέλησή του και σε θεωρία και σε πράξη... ενεργεί και η

κεντρομόλος Ι, Ιησούς, αλλά και το Ι τάγμα δαιμόνων ως φυγόκεντρος, κατά τα “δικαιώματα” που δίνουμε στην καθεμιά ενέργεια να μας έλξει. Το ένα τανύζοντάς μας προς τον θάνατο, ενώ από την άλλη, Ο Κύριος μας ανελκεί προς την Ζωή.

Φυσικά μη έχοντες το άτρεπτο αλλά ούτε και μονοδιάστατα εμπνεόμενοι ΜΟΝΟ από το καλό εμείς οι κοινοί θνητοί ή μόνο από το κακό, παρατηρεί ο απ.Πάυλος (διπλή φύσις τοῦ ἀνθρώπου)... 14 Οἶδαμεν γὰρ ὅτι ὁ νόμος πνευματικός ἐστίν· ἐγὼ δὲ σαρκικός εἰμι, πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν. 15 ὁ γὰρ κατεργάζομαι οὐ γινώσκω· οὐ γὰρ ὁ θέλω τοῦτο πράσσω, ἀλλ’ ὁ μισῶ τοῦτο ποιῶ. 16 εἰ δὲ ὁ οὐ θέλω τοῦτο ποιῶ, σύμφημι τῷ νόμῳ ὅτι καλός. 17 νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐγὼ κατεργάζομαι αὐτό, ἀλλ’ ἡ οἰκοῦσα ἐν ἐμοὶ ἁμαρτία. 18 οἶδα γὰρ ὅτι οὐκ οἰκεῖ ἐν ἐμοί, τοῦτ’ ἐστίν ἐν τῇ σαρκί μου, ἀγαθόν· τὸ γὰρ θέλειν παράκειται μοι, τὸ δὲ κατεργάζεσθαι τὸ καλὸν οὐχ εὐρίσκω· 19 οὐ γὰρ ὁ θέλω ποιῶ ἀγαθόν, ἀλλ’ ὁ οὐ θέλω κακὸν τοῦτο πράσσω. 20 εἰ δὲ ὁ οὐ θέλω ἐγὼ τοῦτο ποιῶ, οὐκέτι ἐγὼ κατεργάζομαι αὐτό, ἀλλ’ ἡ οἰκοῦσα ἐν ἐμοὶ ἁμαρτία. 21 εὐρίσκω ἄρα τὸν νόμον τῷ θέλοντι ἐμοὶ ποιεῖν τὸ καλόν, ὅτι ἐμοὶ τὸ κακὸν παράκειται· 22 συνήδομαι γὰρ τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον, 23 βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου καὶ αἰχμαλωτίζοντά με ἐν τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μου. 24 Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος! τίς με ρύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου; 25 εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. ἄρα οὖν αὐτὸς ἐγὼ τῷ μὲν νοῒ δουλεύω νόμῳ Θεοῦ, τῇ δὲ σαρκὶ νόμῳ ἁμαρτίας. (Ρωμ.ζ')

Και από την [πρωινή προσευχή του αγ.Σωφρονίου έσσεξ](#): ... Νομοθέτησόν με ἐν τῇ τρίβῳ τῶν ἐντολῶν Σου καὶ ἕως ἐσχάτης μου ἀναπνοῆς μὴ ἐπιτρέψῃς παρεκκλίνειν με ἀπὸ τοῦ Φωτὸς τῶν

προσταγμάτων Σου, έως ότου καταστῶσιν ὁ μοναδικὸς νόμος
πάσης υπάρξεώς μου, προσκαίρου τε καὶ αἰωνίου. Δέομαί Σου ὁ
Θεὸς ἐλέησόν με.

Λένε, πως ἓνας ἅγιος ἔχει ἓναν ληστή μέσα του δεσμευμένο,
καὶ ἀντίστοιχα, ἓνας ληστής ἔχει ἓναν ἅγιο μέσα του
φυλακισμένο... ἔτσι, ἀμέσως μετὰ, ἐρχεται το “αἰτεῖται καὶ
δοθήσεται”. Θα μπορούσαμε (ὅπως συμβαίνει με πολλούς) νὰ
ἔχουμε κατεβασμένα τὰ παντζούρια τοῦ οἴκου μας καὶ νὰ μὴν
ζητάμε αὐτὸ το ἄλλο Φῶς. Νὰ βολευόμαστε σὲ κοσμοθεωρία με
ενδοσυμπαντικὰ ἀχνὰ φῶτα ἢ τεχνητὸ φωτισμὸ καὶ νὰ μὴν μας
λείπει ἢ ἐνοχλεῖ ἡ ἀπουσία τῆς Ζωῆς τῆς ἀθάνατης ψυχῆς,
αφοῦ υποκαταστάθηκε με θνητὰ ἀνταλλάγματα.

Απὸ τότε που ὁ ἄνθρωπος θα κατανοήσῃ ἢ υποπτευθεῖ πως,
καλὸ εἶναι νὰ ὑπάρχεις, ἀλλὰ νὰ ζεῖς εἶναι ἄλλο πράγμα
(κυρ.Φώτης Κόντογλου), ἀρχίζει ἓνα θαυμάσιο ταξίδι ἀπὸ τὴν
πρῶν μέσα στὴν λάσπη (καὶ χοϊκὸ κόσμο) στασιμότητα.

Δεν νομίζω νὰ χρειάζεται ἰδιαίτερη διάκριση γιὰ νὰ καταλάβει
κάποιος πως, παρὰ τὶς χίλιες μύριες ἐξωτερικὲς δραστηριότητες
τοῦ ἀνθρώπου καὶ “κινήσεις”, ὁ ἔσω ἄνθρωπος ὑπάρχει
περίπτωση νὰ ἀκινητεῖ ἀσθενῶν καὶ ἀντίθετα, ἓνας ψυχικὰ
κατὰ Θεὸν υγιής, παρὰ τὴν ἐξωτερικὴ ἀκινησία ἢ ἀσθένεια τοῦ
φυσικοῦ σώματος ἢ καὶ με φαινομενικὴ ἀπουσία
δραστηριοτήτων, νὰ κατορθώνει νὰ φέρνῃ σβούρα ὅλον τὸν
κόσμο καὶ νὰ τὸν κυριαρχεῖ.

Υπάρχει κάτι σαν στρόφιγγα, κάτι σαν φίλτρο που δεν περνάνε
ὅλα ἀπὸ τὴν μία πλευρὰ στὴν ἄλλη καὶ ἀντίθετα.

Κατ' ουσίαν εκάστη ενέργεια ημών
απαραίτητως ή προσεγγίζει ημάς προς
τον Θεόν, ή, αντιθέτως, απομακρύνει ημάς. ...

Παρότι τα πάντα μας
επιτρέπονται, δεν μας συμφέρουν
τα πάντα, ώστε όλα να θεωρούνται
βοηθητικά στην πνευματική ζωή.
Είναι σαν τις πολλές γνώσεις του
φιλοσόφου, που όμως του διέφευγε
η γνώση της κολύμβησης όταν
αναποδογύρισε η βάρκα. Πριν

ακούσουμε το δυσάρεστο “ματαιότης ματαιοτήτων” και ότι
τζάμπα κοπιάσαμε για ανούσια και φθαρτά ή κατακριθούμε ως
άσοφοι και άλογοι, (με το Χαῖρε, φιλοσόφους άσόφους
δεικνύουσα· χαῖρε, τεχνολόγους άλόγους έλέγχουσα) όσο ο
καλός Θεός μας δίνει χρόνο, ευχόμαστε με διάκριση δική Του
και λογική να ευστοχούμε σε δραστηριότητες που μας
προοδεύουν και αναβαθμίζουν πνευματικά.

ΔΕΝ καταργούνται αδιάκριτα και ζηλωτικά η φιλοσοφία και η
τεχνολογία (μαζί με όλες τις επιστήμες, τον κόσμο και την ύλη),
αλλά καλούμαστε να διακρίνουμε τι από αυτά έχουν συνέχεια
μετά τον θάνατο. Να αξίζει και να μην απομυζά όλην μας την
ενέργεια και προσοχή. Να μην θάπτονται στην “γή” τα
τάλαντα, αλλά να πολλαπλασιάζονται.

Στην περίπτωση επίγειων δραστηριοτήτων χωρίς όμως
πνευματικό αντίκρουσμα υπ-άρχουμε (κι η ζωή μας
διαδραματίζεται σαν σε υπόγειο σκοτεινό), υφ-ιστάμεθα, και
στην δεύτερη, με ωφέλιμα ενδιαφέροντα και δραστηριότητες
που έχουν αιώνια προοπτική, μαζί Του άρχει ο άνθρωπος, δια
ΧC και εν ΧC, εν Φωτί και ισταται όπου ήν το πρότερον. Μια
ζωή άλλης ποιότητας, και όσο σημειώνεται επί του προσώπου
του και μορφούται το απωλεσθέν κάλλος.

Στο παρόν πόνημα, ευελπιστώ να καταγραφεί και όσο το δυνατόν ωφελήσει η όλη διαδρομή επιστροφής, με όλα τα απαραίτητα σ+τοιχεία κατάκτησης της χάριτος και φωτισμού. Προϋπόθεση φωτισμού και θέωσης, η πρώτη βαθμίδα. Η κάθαρση νοός και καρδιάς και ζωής. Δια αυτής, η ακινητούσα ασθενής έσω ζωή εξυγιαίνεται και αναλαμβάνει τον ρόλο που της αρμόζει.

Καταγράφηκε στον δρόμο προς Εμμαούς, ότι ο ίδιος Ο Κύριος ερμηνεύει στους βραδείς τη καρδιά, και Ο ίδιος, όταν έλθει η ώρα του καθενός, αίρει το πέπλο που κρατιόντουσαν οι οφθαλμοί του και διανοίγονται (Λουκ.κδ').

Είναι μέσα στην παιδαγωγία του Θεού το πόσο ο εαυτός που παρότι αγωνίζεται, κρατείται εσκοτισμένος και βαρύν. Αμήν ο καλός Θεός να αναβαθμίζει ζωή και όραση, καρδιά και οφθαλμό αυτής τον νου, από τα επιφανειακά στα βαθύτερα επίπεδα ύπαρξης, με μάτια που διαρκώς να διανοίγονται χάριτι.

Είθε να βοηθήσει να περάσουμε από τον φανταστικό θησαυρό, (γνώσεις και δυνάμεις που θα μας έκαναν θεούς χωρίς Θεό) και που ήταν δόλωμα εξόδου μας από τον παράδεισο (σαν τον αντικατοπτρισμό της όασης 666, αυτοείδωλο και είδωλα), στην όντως όαση και θησαυρό 999 (αγάπη και αλήθεια εν πνεύματι αγίω ΤΡΙΑΔΙΚΟΣ ΘΕΟΣ), που είναι ο μόνος ικανός να μας επανεισάγει, ως μετόχους στο Φως, κι όχι απλά θεατές εξ αποστάσεως.

Επειδή ο Σταυρός είναι συγχρόνως και δόξα των αγγέλων και τραύμα των δαιμόνων, κι Αυτός ως ενδιαμέσος μεταξύ γης και ουρανού (ΙΗΣΟΥΣ=888, ΜΕΣΣΙΑΣ) ή θα μας χωρίσει ή θα μας ενώσει, ανάλογα των βιωμάτων, εις Αυτόν ο λόγος, ως επ' αυτού Ο Εσταυρωμένος Λόγος...

(από) Κυριακή Σταυροπροσκυνήσεως

Τὸν Σταυρὸν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Ποίημα Λέοντος Δεσπότη

Δεῦτε πιστοὶ τὸ ζωοποιὸν Ξύλον προσκυνήσωμεν, ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης ἐκουσίως χειρὰς ἐκτείνας ὕψωσεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα, οὗς πρὶν ὁ ἐχθρὸς, δι' ἡδονῆς συλήσας, ἐξορίστους Θεοῦ πεποίηκε. Δεῦτε πιστοὶ Ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' οὗ ἡξιώθημεν, τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν συντρίβειν τὰς κάρας. Δεῦτε πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν. Χαίροις Σταυρὲ τοῦ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ τελεία λύτρωσις, ἐν σοὶ οἱ πιστότατοι Βασιλεῖς ἡμῶν κανχῶνται ὡς τῇ σῇ δυνάμει, Ἰσραηλίτην λαόν, κραταιῶς ὑποτάττοντες. Σὲ νῦν μετὰ φόβου, Χριστιανοὶ ἀσπαζόμεθα, καὶ τὸν ἐν σοὶ προσπαγέοντα Θεὸν δοξάζομεν λέγοντες· Κύριε ὁ ἐν αὐτῷ προσπαγείς, ἐλέησον ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς Κτίσεως, καὶ Κύριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντᾶται· χολῆς καὶ ὄξους γεύεται ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας, στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλλεται ὁ καλύπτων οὐρανὸν τοῖς νέφεσι, χλαῖναν ἐνδύεται χλεύης, καὶ ῥαπίζεται πηλίνῃ χειρὶ ὁ τῇ χειρὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον, τὸν νῶτον φραγγελοῦται, ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, ἐμπτυσμοὺς καὶ μάστιγας δέχεται

ὄνειδισμοὺς καὶ κολαφισμοὺς, καὶ πάντα ὑπομένει δι' ἐμὲ τὸν
κατάκριτον ὁ Λυτρωτὴς μου καὶ Θεὸς ἵνα σώσῃ Κόσμον ἐκ πλάνης
ὡς εὐσπλαγχνος.

Σήμερον ὁ ἀπρόσιτος τῇ οὐσίᾳ προσιτός μοι γίνεται, καὶ πάσχει
πάθη, ἐλευθερῶν με τῶν παθῶν, ὁ φῶς παρέχων τυφλοῖς ὑπὸ
ἀνόμων χειλέων ἐμπτύεται, καὶ δίδωσι τὸν νῶτον ὑπὲρ
αἰχμαλώτων εἰς μάστιγας. Τοῦτον ἡ Ἀγνή καὶ Μήτηρ, ἐπὶ
Σταυροῦ θεωροῦσα, ὀδυνηρῶς ἐφθέγγετο· οἶμοι Τέκνον ἐμόν! τί
τοῦτο πεποίηκας; ὁ ὥραϊος κάλλει παρὰ πάντας βροτούς, ἄπνους
ἄμορφος φαίνει, οὐκ ἔχων εἶδος οὐδὲ κάλλος· οἶμοι τὸ ἐμόν φῶς!
οὐ δύναμαι ὑπνοῦντα καθορᾶν σε· τὰ σπλάγχνα τιτρώσκομαι καὶ
δεινὴ μοι ῥομφαία τὴν καρδίαν διέρχεται. Ἀνυμῶ σου τὰ Πάθη,
προσκυνῶ σου τὸ εὐσπλαγχνον, μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Σήμερον τὸ προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον· ἰδοὺ γὰρ
προσκυνοῦμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε, καὶ
ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν ἐλευθερίας
ἐτύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου μόνε φιλάνθρωπε.

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

«Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις. Ἀγγέλων τὸ
σύστημα καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἡγιασμένε ναὲ καὶ παράδεισε
λογικέ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη καὶ παιδίον
γένονεν, ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν· τὴν γὰρ σὴν μήτραν
θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα πλατυτέραν οὐρανῶν
ἀπειργάσατο. Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις δόξα
σοι.»

**Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε.
Ἀλληλούϊα.**

(Στάς πρὸ τῆς Δεσποτικῆς εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ) Δέσποτα
Παντοκράτορ, ὁ πᾶσαν τὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας, ὁ διὰ
τὴν ἄφατόν σου πρόνοιαν καὶ πολλὴν ἀγαθότητα, ἀγαγὼν ἡμᾶς

εἰς τὰς πανσέπτους ἡμέρας ταύτας,
πρὸς καθαρισμόν ψυχῶν καὶ σωμάτων,
πρὸς ἐγκράτειαν παθῶν, πρὸς ἐλπίδα
ἀναστάσεως, **ὁ διὰ τεσσαράκοντα**
ἡμερῶν πλάκας χειρίσας τὰ
θεοχάρακτα γράμματα τῷ θεράποντί
σου Μωσεῖ, παράσχου καὶ ἡμῖν,
Ἀγαθέ, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν
ἀγωνίσασθαι, τὸν δρόμον τῆς νηστείας
ἐκτελέσαι, τὴν πίστιν ἀδιαίρετον
τηρῆσαι, τὰς κεφαλὰς τῶν ἀοράτων
δρακόντων συνθλάσαι, νικητάς τε τῆς
ἁμαρτίας ἀναφανῆναι, καὶ

ἀκατακρίτως φθάσαι προσκυνῆσαι καὶ τὴν ἀγίαν Ἀνάστασιν. Ὅτι
ἠυλόγηται καὶ δεδόξασται τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά
σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ
ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. (ἐκ τῆς προηγιασμένης
ἀκολουθίας).

Ἀμήν ... ἐγγεγραμμένη σὺ μέλανι, ἀλλὰ **Πνεύματι Θεοῦ ζῶντος,**
οὐκ ἐν πλαξὶ λιθίναις, ἀλλὰ ἐν πλαξὶ καρδίαις σαρκίναις.
(Β' Κορ. γ' 3)

Το ἀνά χεῖρας ἔχει ἄξονα συγγραφῆς τὴν φιλοκαλία βασισμένο στις
ἐμπειρίες καὶ θέσεις αγίων. Ἡ πλοκή του με υγιή φιλοσοφία καὶ φιλαλήθεια
με τὰ παρατιθέμενα κατὰ δύναμιν σ+τοιχεῖα αὐτογνωσίας, οντογνωσίας καὶ
κοσμογνωσίας ευελπιστεῖ νὰ ωφελήσῃ καὶ στα δύο σκέλη του **κατενόησα τὰ**
ἔργα Σου καὶ ἐδόξασά Σου τὴν θεότητα, προσθέτοντας τὸ πυρ (σ) τῆς
θεότητος στα τοιχεῖα νοῦ καὶ καρδιάς. Ἀμήν δι ευχῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή.....	4
ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΥΠΟΒΑΘΡΟ	14
Καρδιά.....	14
Πως γίνεται μέσα στην καρδιά μας η Ύψωση του Τιμίου Σταυρού. Οσίου Θεοφάνους του Εγκλείστου	15
Τα δύο άκρα του φωτισμού (από την είσοδο έστω και μιας ακτίνας Φωτός έως της πλήρους μετοχής).....	37
η πορεία του ισραήλ (νους ορώμενος τω Θεώ) στην έρημο... ..	42
Ο Κύριος, ο σατανάς και τα πουλιά του ηλικιωμένου ιερέα.....	49
Τι συμβαίνει όταν ο Αρχάγγελος έρχεται να πάρει τη ψυχή!	52
μνήμη Θεού και προσευχή (αγ.Θεοφάνης έγκλειστος)	68
Μετεωρισμός	70
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΑΚΤΕΟΥ	72
Η Άκτιστη Εκκλησία (κατά τον αγ.Πορφύριο)	72
δόμηση του εν ημίν ναού	74
Νέκρωση μελών αμαρτίας	79
Σταυρωτές, σταυρούμενοι και κληρονόμοι	83
Δερμάτινοι χιτώνες και διαφάνεια	93
Όραση, ακρόαση, αίσθηση και ζωή.....	100
Ένας οὐράνιος Κρίνος στή γῆ!	102
Ψυχική αγνότητα να αναπαύεται η χάρις.....	117
Πνευματική τροφή	119
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ	129
Περί ακτίστου Φωτός (αγ.Σιλουανού)	133
Τι πρέπει να προσέχετε στους λογισμούς σας.....	134

Η αμαρτία μας αντανakλάται και στα πεπρωμένα του σύμπαντος κόσμου	136
Πληροφopία και διάκριση.....	137
Λόγος ψυχωφελής καί θαυμάσιος τοῦ Αγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ	151
Θεραπεία των παθών κατὰ τους αγίους πατέρες.....	155
Πνευματική ζωή	158
Πνευματική ζωή, μέση και μέσον.....	176
ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....	189
Συγγραφικό έργο.....	191

ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΥΠΟΒΑΘΡΟ

Καρδιά

Λέγει ο Γέροντας Εφραίμ: «Η καρδιά του ανθρώπου είναι το κέντρον των υπέρ φύσιν, των κατά φύσιν και των παρά φύσιν κινήσεων. Τα πάντα ξεκινούν από την καρδιάν. Εάν η καρδιά του ανθρώπου καθαρισθή, τότε βλέπομεν τον Θεόν. Ο Θεός είναι αθεώρητος· ο Θεός είναι Πνεύμα. Δύναται όμως να βασιλεύση εις την καρδιάν του ανθρώπου, όταν γίνη αυτή καθαρόν δοχείον.

Διά να γίνη δεκτικόν δοχείον η καρδιά του ανθρώπου, πρέπει να γίνη καθαρή. Δηλαδή, να γίνη καθαρή από ακάθαρτους λογισμούς. Διά να καθαρισθή όμως η καρδιά, πρέπει να μη εις αυτήν κάποιο φάρμακον. Το φάρμακον αυτό είναι η νοερά προσευχή. Όπου πηγαίνει ο βασιλεύς, διώκονται οι εχθροί· και όταν μη εις την καρδιά ο Χριστός, το όνομα Του το Άγιον, φυγαδεύονται των δαιμόνων οι φάλαγγες. Όταν ενθρονισθή μέσα καλά-καλά ο Χριστός, τότε υπάκουουν τα πάντα.

[Η καθαρή καρδιά γίνεται θρόνος του Θεού. Άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως](#)

[ψυχική αγνότητα για να αναπαύεται η χάρις](#)

[Η καρδιά και ο Θεός \(Αγίου Θεοφάνους του Εγκλείστου\)](#)

Πως γίνεται μέσα στην καρδιά μας η Ύψωση του Τιμίου Σταυρού. Οσίου Θεοφάνους του Εγκλείστου

«Τον 7ο αιώνα υψώθηκε πανηγυρικά ο τίμιος Σταυρός στα Ιεροσόλυμα, για να τον δει και να τον προσκυνήσει όλος ο λαός.*

Εκείνου του γεγονότος ανάμνηση είναι η τελετή της υψώσεως του

Σταυρού, που γίνεται κάθε χρόνο, στις 14 Σεπτεμβρίου, στους ενοριακούς και μοναστηριακούς ναούς. **Αυτή η Ύψωση, όμως, είναι εξωτερική.** Υπάρχει, θα λέγαμε, και μια πνευματική Ύψωση του Σταυρού που συντελείται μέσα στην καρδιά του ανθρώπου. **Πότε;**

Όταν κάποιος σταθερά αποφασίζει να αυτοσταυρωθεί, νεκρώνοντας τα πάθη του. Όποιος δεν το κάνει, δεν είναι αληθινός Χριστιανός. Το λέει ξεκάθαρα ο απόστολος: «Οι του Χριστού την σάρκα εσταύρωσαν συν τοις παθήμασι και ταις επιθυμίαις» (Γαλάτας 5, 24). **Όσοι, δηλαδή, είναι του Χριστού, έχουν σταυρώσει τον αμαρτωλό εαυτό τους μαζί με τα πάθη και τις επιθυμίες του.**

Οι Χριστιανοί, λοιπόν, υψώνουν μέσα τους αυτόν τον Σταυρό και τον κρατούν υψωμένο σε όλη τους τη ζωή. Έτσι είναι, άραγε; Ο καθένας ας ρωτήσει τη συνείδησή του. **Και μακάρι να μην πάρει την απάντηση·** «Εσύ κάνεις τα σαρκικά σου θελήματα και υπακούεις στις επιθυμίες σου. Ο σταυρός σου δεν είναι υψωμένος, αλλά ριγμένος στο λάκκο των παθών, όπου σαπίζει από την καταφρόνια και την αμέλειά σου».

Μετά την αποκαθήλωση του νεκρού σώματος του Χριστού, ο τίμιος Σταυρός έμεινε στο Γολγοθά. Οι Ιουδαίοι τον πήραν και τον έριξαν σε ένα σκουπιδόλακκο.

Μετά την Ανάσταση του Κυρίου, πάλι, δεν δίστασαν να επιχώσουν με πέτρες και χώματα τον Πανάγιο τάφο Του, για να τον εξαφανίσουν.

Τέλος, όταν οι Ρωμαίοι κυρίευσαν την επαναστατημένη Ιερουσαλήμ, το 70, κατέσκαψαν και ισοπέδωσαν όλη την πόλη και τα περίχωρά της. Και αργότερα, κατά την ανοικοδόμησή της, στον τόπο όπου πρώτα ήταν ο Πανάγιος τάφος, με υποκίνηση του εχθρού, έχτισαν ναό της Αφροδίτης, της ειδωλολατρικής θεάς της ασέλγειας.

Κάτι παρόμοιο γίνεται και με τον εσωτερικό σταυρό μας. Όταν ο εχθρός κυριεύσει και κατασκάψει τη νοητή Ιερουσαλήμ, την ψυχή μας, ο Σταυρός αυτός γκρεμίζεται από τον καρδιακό Γολγοθά στο σκουπιδόλακκο των αμαρτωλών επιθυμιών και ηδονών. Στη θέση του τότε βάζουμε και προσκυνάμε το είδωλο της Αφροδίτης, ώσπου να μας επισκεφτεί η Θεία Χάρη, αν βέβαια μετανόησουμε ειλικρινά, η οποία θα τσακίσει το είδωλο της αμαρτίας και θα υψώσει μέσα μας το Σταυρό της νεκρώσεως των παθών» (Από το βιβλίο, «Χειραγωγή στην πνευματική ζωή»).

Σημείωση

* Ο Πέρσης βασιλιάς Χοσρόης Β΄ (590- 628), που κατέλαβε την Αγία Πόλη το 614, άρπαξε το τίμιο Ξύλο και το μετέφερε στην Περσία. Δεκατέσσερα χρόνια αργότερα ο αυτοκράτορας Ηράκλειτος (610- 641) νίκησε τους Πέρσες και πήρε πάλι το Σταυρό. Στις 14 Σεπτεμβρίου του 628 τον έφερε στο ναό της Αναστάσεως των Ιεροσολύμων, όπου τον ύψωσε ο πατριάρχης άγιος Ζαχαρίας (609- 631). Από τότε

επικράτησε σε Ανατολή και Δύση η εορτή της Υψώσεως του τιμίου Σταυρού ως λαμπρή πανήγυρη.

«Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τὸ σωτήριον ξύλον, ἐν ᾧ ἐξετανύθη, Χριστὸς ἡ ἀπολύτρωσις».

Απολυτίκιο

«Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καὶ τὸ σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα».

Ὁ Οἶκος

«Ὁ μετὰ τρίτον οὐρανὸν ἀρθεὶς ἐν Παραδείσῳ, καὶ ῥήματα τὰ ἄρρητα καὶ θεία, ἃ οὐκ ἐξὸν γλώσσαις λαλεῖν, τὶ τοῖς Γαλάταις γράφει, ὡς ἐρασταὶ τῶν Γραφῶν, ἀνέγνωτε καὶ ἔγνωτε, Ἐμοί, φησί, καυχᾶσθαι μὴ γένοιτο, πλην εἰ μὴ ἐν μόνῳ τῷ Σταυρῷ τῷ τοῦ Κυρίου, ἐν ᾧ παθὼν, ἔκτεινε τὰ πάθη, Αὐτὸν οὖν καὶ ἡμεῖς βεβαίως κρατῶμεν τοῦ Κυρίου τὸν Σταυρὸν καύχημα πάντες, ἔστι γὰρ σωτήριον ἡμῖν τοῦτο τὸ ξύλον, ὅπλον εἰρήνης ἀήττητον τρόπαιον».

Κοντάκιο

«Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τὴ ἐπωνύμῳ σου καινὴ πολιτεία, τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι, Χριστὲ ὁ Θεός, Εὐφρανον ἐν τῇ δυνάμει σου, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς, κατὰ τῶν πολεμίων, τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν σὴν, ὅπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον».

Δυο σχετικές συμπληρωματικές σκέψεις

(με μέρος από το άρθρο [σκέψεις με αφορμή το “Ανατολή και Δύση” του αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς](#) αλλά και νέα στοιχεία, και γι’αυτό ίσως φανούν κάποια σημεία χωρίς συνειρμό και σχετικά ασύνδετα με το παρόν. Συγγνώμη).

...Η ύψωση (14/9) και η ανεύρεση (6/3) του Σταυρού, έχουν ακριβώς τις ίδιες παραμέτρους. Η κατακρήμνιση του ιερού που στήθηκε πάνω στα μπάζα (με την έννοια να πάψει να θεωρείται “ιερό”), το σκάψιμο εντός του ε-αυτού (εικόν Αυτού), η αφαίρεση σκουπιδιών και μπάζων, που Τον σκέπασαν οι αντίδικοι της σωτηρίας μας, για να ανευρεθεί βιωματικά Αυτός. Όχι εν δυνάμει, αλλά εν ενεργεία.

Όντας ο Μάρτιος μήνας δημιουργίας, με 6^η μέρα την πλάση του ανθρώπου, δεν είναι τυχαία η “εύρεσή” Του την 6 Μαρτίου.

Τα μπάζα, το πολύ χώμα, η σάρκα, ο χους και το χοϊκό φρόνημα που υπάρχει εξωτερικά, σκεπάζει όχι μόνο τον σταυρό, αλλά και τον σταυροειδή (σταυρογέννητο) νου και ψυχή κάνοντάς τα να ασφυκτιούν. Ο ενδιαμέσος χνους σαν χνώτα μεταξύ νου και χου θολώνει την θέα του ενός από το άλλο, με αποτέλεσμα, ο χοϊκός άνθρωπος να μην διακρίνει τον εσωτερικό άνθρωπο [του ανδρός (ανθρ-) την όψη (-ωπος)] ως δημιουργία κατ’εικόνα Του Ανθρώπου, οπότε και την κλήση προς ωμοίωση.

Είναι εκείνη η ασθενής κοσμοθεωρία που βλέπει τον άνθρωπο ως ζώνον επειδή ομοιάζει με αυτά βλέποντας αναλογίες, αλλά όχι ως ζώνον θεούμενον, ούτε Τον Λόγον που δια λόγου εδημιούργησε, ενώ τον άνθρωπο τον έπλασε κατ’εικόνα και καθ’ωμοίωση, δυνατότητα που δεν παρέχεται στα ζώα, με κάποια διαφορά ποιο βαθεία. Η ψυχή των ζώων να έχει

ενέργεια, που σημαίνει ότι με τον θάνατο παύει η ύπαρξη, αλλά η ψυχή των ανθρώπων νάχει ενέργεια ΚΑΙ ουσία, με επόμενο μετά τον θάνατον να υπάρχει συνέχεια.

Με μια αυστηρή κριτική, στην οριζόντια μπάρα χρόνου (όπως γέννηση – θάνατος στον μικρόκοσμο, έτσι και γένεση – συντέλεια στον μακρόκοσμο), αυτή η κοσμοθεωρία έμεινε στάσιμη στην 5^η μέρα δημιουργίας (5 Μαρ) και δεν έχει διέλθει στην 6^η, την πλάση του ανθρώπου από τον Τριαδικό Θεό κατ'εικόνα και καθ'ωμοίωση. Είναι η βιωματική κόντρα μεταξύ δημιουργιστών και εξελικτικών, που παρότι όμως κι οι δυο αναφέρονται στον "άνθρωπο" πίσω από αυτόν, δεν διακρίνουν τον ζωοποιό σταυρό και την θεία εμφυσηθείσα πνοή, που κάνει την διαφορά μεταξύ ζωνανθρώπου και ανθρώπου. Του εξωτερικού βιολογικού που δεν διαφέρουν οι ζωώδεις λειτουργίες και τα ένστικτα, από τον ψυχικό βαθύτερο, που εν δυνάμει μπορούν να τιθασσενθούν και αλλάξουν την κοινή κατάληξη. Τον θάνατο. Κι αν στο τέλος της μπάρας είναι η Ζωή, δεν είμαστε λίγοι, που κάπου σε ένα κομβικό σημείο, σκαλώσαμε... άλλοι στον πύργο της βαβέλ (μη συνεννοούμενοι) άλλοι στους πρόποδες του όρους Σινά που αντί να περιμένουν και εφαρμόσουν τις θείες εντολές προσκυνούν τον χρυσό βου... άλλοι ανεξομολόγητοι όπου και η αφωνία του Ζαχαρία... όλα και όλοι προ και χωρίς Χριστό, παρά το εξωτερικό τρέχον 2019 μ.Χ.

Αναφέρει ο αγ.Μάξιμος ομολογητής πως ο άνθρωπος είναι πιο μεγάλος από τον κόσμο, αφού κλήθηκε να τον κυριαρχεί. Βλέποντάς τα μονοδιάστατα και κοσμικά, δεν χωρά ο νους μας πως είναι δυνατόν να είμαστε εμπεριέχοντες το σύμπαν ενώ είμαστε μια απειροελάχιστη εμπεριεχόμενη κουκιδίτσα. Αλλού, ο αγ.Ιωάννης Δαμασκηνός στο έργο του: έκδοσις ακριβής της

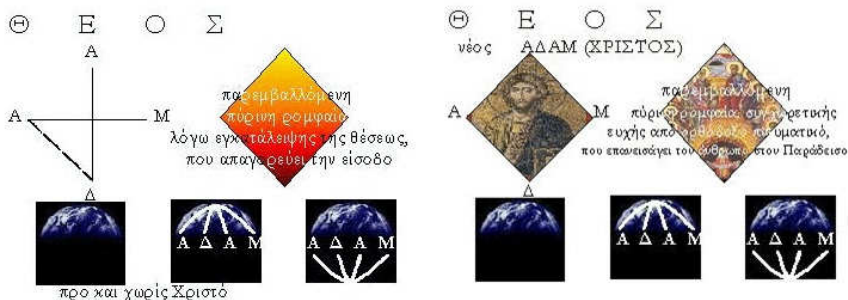
ορθοδόξου πίστεως, αναφέρει πως για τους επιστήμονες ο ήλιος είναι μεγαλύτερος από την γη, για δε τους αγίους πατέρες ο ήλιος είναι ίσος με την γη. Μπορεί βέβαια η παραπάνω πρόταση να ξεσηκώνει ειρωνικό μειδίαμα εκ μέρους μερικών, αλλά στην ακρίβεια, αυτό που διαφέρει και δίνει διαφορετικό αποτέλεσμα, είναι το σύστημα αναφοράς.

Στα μαθηματικά δεχόμαστε εύκολα την διαφορετικότητα των συστημάτων αναφοράς, αλλά στα πνευματικά, τα πράγματα γίνονται από δύσκολα έως αδύνατα πιστευτά. π.χ. στο δεκαδικό σύστημα, 1+1 μας κάνει 2, στο δυαδικό όμως (που λειτουργούν οι υπολογιστές) 1+1 μας κάνει 0 με ένα το κρατούμενο, εύκολα κατανοητό και αποδεκτό από όσους έχουν λίγο ασχοληθεί σχετικά.

Οι άγιοι έχουν άλλο σύστημα αναφοράς από τον “κόσμο”. Μετρούν πνευματικά (και αγιοπνευματικά) και όχι χοϊκά και σαρκικά χωρίς Αυτό. “Φυσικά” ισχύει ότι ο ήλιος είναι μεγαλύτερος από την γη, αλλά αφού ο καλός Θεός έχει ετοιμάσει μια θέση στον (νοητό) “ήλιο” για κάθε γεννηθέντα και Ο Ίδιος έλαβε φυσικό σώμα, χωρούν εν δυνάμει (όταν φτάσουν στο καθ’ωμοίωση) όλοι οι λόγοι μέσα Σε Αυτόν, άρα ο ήλιος (ως χωρητικότητα) είναι ίσος με την γη. Και μας συμφέρει αυτή η “λογική” και σύστημα αναφοράς, αφού ξεπερνά τον θάνατο κι είναι αιώνια.

Για να γίνει όμως πιστευτό, πρέπει ο άνθρωπος να “θέλει” να αλλάξει σύστημα αναφοράς, οπτικής και προοπτικής. Από σαρκικός σε πνευματικός. Από ζώνον (απλά) σε ζώνον θεούμενον. Από κοίλο κάτοπτρο και περισπασμούς που διαχέουν τον νου και διαρκώς τον ψυχραίνουν, ορώντας από το κατέναντι (ς) τα άστρα και “φωτιζόμενος” από αυτά, να

“γυρίσει” στο απέναντι (5) και να εστιάζει στον έναν ήλιο με κυρτό (ταπεινό) κάτοπτρο Αυτόν. Τότε αρχίζουν οι ακτίνες να συμμαζεύονται αφού έχουν σύστημα αναφοράς το ένα εστιακό σημείο, με επόμενο και την θέρμανση από αυτόν (νοητό ήλιο) έως πυρός, και τον φωτισμό εξ Αυτού και την ζωογονία, όπως αναλογικά ισχύουν με τον φυσικό ήλιο.

Κι η γη, συμβολίζεται από κάποιους με το (+) παρεμβαλλόμενο ως οπτική και προοπτική ψυχής ή προς διάσπαση δια της φυγοκέντρου (0) ή προς ενοποίηση δια της κεντρομόλου (1). Απώλεια ή σωτηρία. Κι ενώ εδώ έχουμε διαζευκτικό, στο φωτόνιο που είναι συγχρόνως ΚΑΙ σωματίδιο ΚΑΙ κύμα, έχουμε σύνθεση. Έτσι, όποιος στρατοπεδεύομενος στην μία γνώμη δογματίζει ή το ένα ή το άλλο ενώ φαίνεται λογικός, παρά τις “επιστημονικές” αποδείξεις, δεν είναι.

Το βλέπουμε σε όσους θεωρητικολογούν ότι Ο Ιησούς Χριστός είναι ή Θεός ή άνθρωπος και δεν χωρά στην διάνοιά τους ότι είναι ΚΑΙ Θεός ΚΑΙ άνθρωπος, όπως δεν χωρά η μονάς εν τριάδι.... Το πέρασμα από κοσμικό και σαρκικό φρόνημα σε πνευματικό, είναι το κομβικό σημείο και το κλειδί που διανοίγει την συγ-χωρετικότητα που ενώ ο λογικός (εκ Λόγου) νους το κατανοεί, η διάνοια ως δούλη, παρότι υπερεκτιμημένη και παραφουσκωμένη πολλές φορές από γνώσεις (επειδή η γνώση

φυσιοί) ΔΕΝ καταλαβαίνει και δεν το δέχεται, “μένοντας” χωρίς σταυρό, σύνθεση λόγου και υπερλόγου, χωρίς ζωή, μένοντας στάσιμος, όχι στην μορφή και στο σχήμα, αλλά στο πνεύμα, στην προ της 6^{ης} ημέρας, πολεμώντας Το Πνεύμα και την θεία πνοή που μας ζώωσε, μετατρέποντας το ασήμαντο σε σημαντικό. Το σκιαζόμενο με θάνατο, εν δυνάμει αναστάσιμο. Όντως ολόδική μας επιλογή στροφής του προσώπου μας προς το Φως ή αποφυγή Αυτού.

Και... μην πει κάποιος πως μας λείπουν τα βιώματα. Σε μικρογραφία οι εναλλαγές μέρας νύχτας επί ίσοις όροις σαν τον ισοσκελή σταυρό που συμβολίστηκε η γη, σαν το δύο “ίσα” Ι (κεντρομόλου και φυγοκέντρου, το Ι του Ιησού και το Ι του τάγματος δαιμόνων), στο ΕΙΝΑΙ από το ΕΝΑ που προήλθαμε, δίνει όχι μόνο την επιλογή φωτισμού του προσώπου μας από ποιο “φως” θέλουμε να φωτίζεται, αλλά και την προοπτική και κατάληξη σαν επιθυμία και θέληση, μετά τον προσανατολισμό.

Κι ενώ τώρα καλούμαστε να ισορροπούμε* και συνθέτουμε όσα επιδέχονται σύνθεση (ΚΑΙ το ένα ΚΑΙ το άλλο), έρχεται η ώρα που ή θα μαζευτούμε στον “ήλιο” (καρδιά, Λόγο όπου η Βασιλεία εντός ημών, την αιώνια ημέρα του ανεσπέρου Φωτός) ή θα χαθούμε εξοστρακιζόμενοι με λογισμούς σε μετεωρισμό και αιώνια νύχτα των δυτών αστερών. Ή Τον Κύριο ή τον μαμωνά.

Κι η “γη” συγ-χωρεί τα (επιδεχόμενα σύνθεσης) αντίθετα, που διατηρούν την υγεία, όταν η ασθένεια οφείλεται ή στον πλεονασμό ή στην έλλειψη ενός στοιχείου. Το σώμα μας, για να διατηρήσει / επιτύχει υγεία ισορροπεί δι ενεργειών αντιθέτων όπως ΚΑΙ γλυκογόνο ΚΑΙ ινσουλίνη... ΚΑΙ πυρετό ΚΑΙ εφίδρωση, ενέργειες που η μία κοντόφθαλμα “πολεμά” την

άλλη, υπό την σκέπη και εποπτεία ενός νου ... ανάλογα ισχύουν και στα πνευματικά.

Πρότυπο “γης” που μπορεί να δεχτεί σπόρο και καρποφορήσει, είναι Η Θεοτόκος. Η υψηλότερα των ουρανών και γης θεμέλιον. Η τα εναντία εις ταυτό αγαγούσα, παρθενίαν και λοχεία ζευγνύσα. Ιδού η δούλη Κυρίου σαν ταπείνωση που Την κάνει μακαριωτέρα πασών των γενεών. Ο τύπος Του Κυρίου, ως Βασιλέως δεδοξασμένου και με άκρα ταπείνωση απίστευτα ατιμασμένος, ζεύγη αντίθετα, αλλά για την δική μας υπηρεσία και σωτηρία.

Θα ευστοχούσαμε αν απαγγέλαμε τους χαιρετισμούς. Και τους διαβάζουμε καθημερινά, γιατί είναι το κλειδί που μας ενώνει με την νέα κτίση, που Η Ίδια έφερε στον κόσμο και μας Τον γνώρισε. Έφερε, άλλη γη ως τροφή και στήριγμα (Χριστό) άλλο ύδωρ και άλλο πυρ (πυρ τυγχάνει και λάλον ύδωρ, Χριστός). άλλο αέρα (ΑΗΡ στην απαγγελία του συμβόλου της πίστεως και κάλυμμα, Χριστός), όλος ο νέος κόσμος δια της πεμπτουσίας Του που είναι η ένωση των αντιθέτων δια σταυρού. Αν λείψει ο αήρ, σβήνει η φωτιά. Αν λείψει η γη, η πτώση του ύδατος δεν έχει σταματημό....

Ανδρός (ανθρ) την όψη (ωπος).

Χωρίς δε Χριστό όλη η κτίσις καταντά μια νομοτελειακά θνησιμαία σάρκα. Αλλά! δεν γεννηθήκαμε για να πεθάνουμε αλλά να συζηήσουμε με Αυτόν που είμαστε εικόνες Του, όπου άνθρωπος είναι ο έχων του

Επιλέγουμε σταυρό για να ζήσουμε. Επιλέγουμε σταυρό για να λάμψει το Φως του προσώπου Του εφ'ημών, αλλιώς, όχι μόνο καταχρηστικά θα λεγόμαστε άνθρωποι, αλλά η εικόνα δεν θα είχε σκοπό και τέλειο πρότυπο Ζωής, παγιδευμένοι στον θάνατο, διακρίνοντας ότι κάθετι διαφορετικό, χωρίς αρχή και τέλος, μας αδικεί, ως κατ'όνομα άνθρωποι, αλλά χωρίς χάρι και πνοή Θεού. Όχι εξ αρχής, αλλά σαν τελική κατάληξη εκ συνειδητών επιλογών.

Προσεγγίζοντας ολοέν τον βιολογικό εσπερινό της ζωής μας, το Δ της δύσης μετά το Α της ανατολής και γέννησής μας, διανοίγοντας ΜΕΤΑ την δύση τα μάτια μας στο Φως το ανέσπερο, μιας και θα ανατείλει άλλη ημέρα και αιώνια, για να μην εκπλαγούμε αρνητικά, κάτι εκ του εσπερινού: ...Τὰ πάντα παρήγαγες, τῷ σῶ, Λόγω καὶ τῷ Πνεύματι, δι' ἀγαθότητα Κύριε, **εἶτα πεποίηκας, λογικὸν με ζῶον, ἵνα σου τὸ ἅγιον, δοξάζω Παντοδύναμε ὄνομα**, ἐγὼ δὲ μάλιστα, τοῖς αἰσχροῖς μου ἔργοις πάντοτε, ἀτιμάζω, ἀλλὰ φεῖσαι δέομαι.

Γνώθί σου, ταλαίπωρε, ψυχή, τὴν θεῖαν εὐγένειαν, καὶ τὴν Πατρίδα τὴν ἄφθαρτον, καὶ σπεῦδε πάντοτε, ἀγαθοεργίαις, ταύτην καταλήψασθαι, **Μηδὲν σὲ τῶν φθαρτῶν προσηλώσειε, τῆς ἄνω μοίρας εἶ, τὸ δὲ σῶμα γῆ, καὶ φθείρεται, μὴ νικήσῃ τὸ χεῖρον τὴν κρείττονα.**

Με τα έντονα, επιλογές ζωής.

* [ισορροπίες και άκρα κατά την Ορθοδοξία](#)

[Συνέχεια στις Ισορροπίες και άκρα στην Ορθοδοξία \(εντός των τειχών...\)](#)

Στο λίγο πιο πάνω σχήμα με τις απέναντι (5) και κατέναντι (ς) θέσεις που καταλαμβάνει και “ζει” ο ΑΔΑΜ, μπορούμε να διακρίνουμε έναν δακτύλιο (που ορίζουν τα 4 άκρα του ΑΔΑΜ, ανατολή, δύση, άρκτος, μεσημβρία) που διαχωρίζει τις δύο όψεις*. Από την μία ξεδιπλώνεται μπροστά μας το Φως (και ο ήλιος), και από την άλλη ξεδιπλώνεται ένας κόσμος σκότους, φωτιζόμενος από σελήνη και αστέρες (ειδωλολατρεία). Είναι και τύπος του δαχτυλιδίου, σημείον αρραβώνος μελλούσης ζωής δια πίστεως, που ή το αποδεχόμαστε και το “καλλιεργούμε” τιμώντας το, ή το απορρίπτουμε. Κι η αποδοχή με την χάρι της ολκάδος των θελόντων σωθήναι, αρχίζει η πραγμάτωση... τοῦ πεσόντος, Ἀδὰμ ἢ ἀνάκλησις, τῶν δακρῶν τῆς Εὐας ἢ λύτρωσις.

Η καλή μας Παναγία, δεν συνθέτει μόνο τα επιδεχόμενα σύνθεση, αλλά και διαχωρίζει τα ασύνδετα, όπως και Ο Κύριος με Τον Σταυρό: ...ἰδοὺ οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον. 35 καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ρομφαία, ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί.

Όσο πατούν οι πόδες μας επί της γης, βιολογικά ζωντανοί (όχι απαραίτητα και πνευματικά, κι εκεί το ζητούμενο, να καταφέρουμε να περάσουμε δια μετανοίας από τώρα στην Ζωή), μοιραία θα εναλλάσσονται οι φυσικές μέρες και οι νύχτες. Όταν όμως η ρομφαία (του αρχαγγέλου Μιχαήλ) θα διέλθει και θα κόψει την αρμονία, η γη θα παραμείνει στην γη και το πνεύμα θα “εκσφενδονισθεί” σαν βέλος, όπου στόχευαν οι διαλογισμοί των καρδιών. Και φυσικά δεν είναι τυχαίο πως όσες αναφορές έχουμε για την Δευτέρα παρουσία, πρώτα στήνεται ο “κριτής” σταυρός και ακολουθούν τα άλλα, προτύπωση κρίσης ήδη από την πρώτη σταύρωση.

Εν μέσω δύο ληστών, ζυγός δικαιοσύνης ευρέθη ο σταυρός σου· του μεν καταγομένου εις άδην τω βάρει της βλασφημίας, του δε κουφιζομένου πταισμάτων προς γνώσιν θεολογίας· Χριστέ ο Θεός, δόξα σοι.

Αυτό που συμπίπτει ως κρίση και από Την Θεοτόκο και από Τον Εσταυρωμένο Κύριο που ως σημείον αντιλεγόμενον κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών, είναι, πως με το “μνήσθητί” έστω και την τελευταία στιγμή, γινόμαστε οικήτορες του παραδείσου, ενώ βλασφημούντες και υβρίζοντες, καταγόμεθα εις άδην... παρότι ουτοπικό να ευχηθούμε, γιατί πολλοί θα φύγουν από αυτήν την ζωή με αυτήν την διάθεση, μακάρι έστω και τελευταία στιγμή αφού ο καλός Θεός δίνει αφορμές μετανοίας, να επιστρέψουμε στα λογικά μας. Στο λογικό... πάσα πνοή αινεσάτω Τον Κύριο (παρότι ψιλά γράμματα για πολλούς από εμάς), στην λογική αναπομπή δόξας, τιμής, ευχαριστίας και προσκύνησης... μακάρι να φύγει το νέφος που βλασφημεί και να δούμε καθαρά το αιώνιο συμφέρον μας.

		
...του μεν καταγομένου εις Άδην, τω βάρει της βλασφημίας...	Ο Σταυρός Του Κυρίου.	...του δε κουφιζομένου πταισμάτων, προς γνώσιν θεολογίας...

Σε εκείνο το “σημείο” που Ο διδούς την πνοή στον άνθρωπο, αφήνει την πνοή Του, γενόμενος άνθρωπος και σταυρούμενος,

κρίνεται η διαχείριση της πνοής και ζωής μας και σαν μερική κρίση, ο καθένας με την τελευτή του (στα 40 του νεκρού), και στην συντέλεια, η όλη ανθρωπότητα. (Αμήν **καλήν άπολογίαν επί τοῦ φοβεροῦ βήματός Σου**).

Η πίστις σώζει.... γιαντό και από την μία απλώνεται ένας κόσμος πίστεως και αναμφιβόλων καυχημάτων και από την

άλλη κατά τους απίστους (και δυσπίστους) τα αμφίβολα ακούσματα που δεν τους έπεισαν. Έτσι, ανάλογα με τους διαλογισμούς των καρδιών μας που θα αποκαλυφθούν, θα έχουμε την κατάληξη : ... *Χαῖρε, των ἀπίστων ἀμφίβολον ἄκουσμά· χαῖρε, των πιστῶν ἀναμφίβολον καύχημα.*

Κι ο “χώρος” της πίστης, Η χώρα Του αχωρήτου, είναι χρυσοπλοκώτατος πύργος και **δωδεκάτειχος** πόλις, εις την οποία καλούμαστε δι ευχών να ζούμε και ενεργούμε.

Οι δύο όψεις δεν πρέπει να οδηγούν τον νου σε κάποιου είδους δυαρχία ή διισμό άλλων φιλοσοφικών προσεγγίσεων. Οι δύο όψεις Του Ενός Προσώπου ως ενέργειες και γνωρίσματα, εξαρτώνται από την δική μας θέση και στάση (ζωής). Του Ενός Εσταυρωμένου, Του Σταυρού, της Μεσσίτριας Θεοτόκου, της Μίας Κεφαλής και Ενός Σώματος, μαζί με όλα τα σταυρωμένα μέλη Του. Η ενιαία δύναμη Του, **ως δόξα των αγγέλων και τραύμα των δαιμόνων.**

Αυτό που μας κρατάει δέσμιους σε πνευματικό επίπεδο στην εναλλαγή καλού και κακού, μέρας και νύχτας, της φαινομενικής απαραίτητης δυαρχίας, μπορεί να νοηθεί σαν την μέγγενη του αγκυλωτού σταυρού* κι είναι η ισχύς του παραλόγου κόσμου πάνω και ιδίως μέσα στις καρδιές μας. Σαν πρώτη λύση (καλή λίαν) είναι η υπερίσχυση του ισοσκελούς σταυρού, του λογικού, της αρμονίας, της ειρήνης**. Σε αυτούς τους ειρηνοποιούς που ο Κύριος στους μακαρισμούς τους ονομάζει υιούς Θεού, προσθέτει την δική Του, την υπέρ νουν και υπέρλογη, για να φέρει την άριστη λύση, την μετά τον ισοσκελή σταυρό, τον ορθόδοξα βιούμενο. Τον μετά τον ισοσκελή και απλό γεωμετρικό σχήμα, τον μη ισοσκελή και ΠΡΟΣΩΠΟ, όπως Ο κρεμασθείς επ’ Αυτού, Εσταυρωμένος

Λόγος. Από την γεωμετρία Στον Γεωμέτρη, από το δημιουργήμα Στον Δημιουργό. Από το καλώς λίαν της πρώτης δημιουργίας στο άριστα της ανάπλασης. Είναι ο μόνος σταυρός που καταφέρει την “διαφάνεια” ως πνευματική ανάβαση, όπως την ορίζει ο αγ.Μάξιμος ομολογητής.

Ἡ πνευματικὴ ἀνάβασις τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ Θεὸ
δὲν πραγματοποιεῖται μὲ στερήσιν τοῦ ὁρατοῦ ἐνδύματος
τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ μὲ τὴν προσπάθειαν
νὰ γίνῃ διάφανο.

Μόνο με αυτήν την προοπτική (της διαφάνειας) η παρεμβλλόμενη γη δεν δημιουργεί από πίσω της σκιές, (όπως όταν διέρχονται οι ακτίνες από ένα καθαρό τζάμι) με αποτέλεσμα να νικούνται κατά κράτος αυτές (και να φωτίζεται ο οίκος αλλά και το όλο σύμπαν και κόσμος μας). Τότε και έτσι, όχι μόνο το σώμα (ως γη), αλλά όλος ο εαυτός, η ψυχή, ο νους και το πνεύμα, καθαρά από παντός μολυσμού (εκ του αποπλύνοντος των αμαρτιών Θείο Αίμα – θα αναλυθούν τα στοιχεία αργότερα -) ούτε γίνεται εμπόδιο να διέρχεται δι αυτού το Φως του Θεού και να εκδηλώνεται δι ημών (ουκέτι εμαυτώ ζω, ζει εν εμοί ο Χριστός) ούτε υπάρχει πλέον χώρος που να μην φωτίζεται από θείο φως.... Τότε τα πάντα πεπληρώνονται ΦΩΤΟΣ.

* [3 σταυροί 3 θελήματα ... 2 τάσεις](#) (με χαμηλότερο επί γης τον αγκυλωτό, μέσο τον ισοσκελή και άνω όριο τον ορθόδοξο, το σίγουρο είναι, πως ακολουθώντας την φυγόκεντρο (I, I τάγμα των δαιμόνων) με το τριαξονικό θέλημα του αντιδίκου – σάρκα, κόσμος, διάβολος – ολοέν το πνεύμα σαρκοποιείται, παχυλοποιείται η ψυχή, καταρπώνεται ο όλος άνθρωπος, γίνεται η γη του αδιάφανη γέμουσα σκιές, σε σχέση με την ακολούθηση της κεντρομόλου (I, Ιησού) με το θέλημα της Αγίας Τριάδος, που ολοέν ο άνθρωπος χάριτι, γίνεται διάφανος, λεπτός και καθαρός, επιδεχόμενος

εμπειρίες ελλάμψεως Φωτός, ωφέλιμες για αυτόν και τον κόσμο και το σπουδαιότερο, μέτοχος μέλος του Σώματος Χριστού, γραμμένος στο βιβλίο της Ζωής.

**** οι κοσμοκράτορες θέλοντας να επιβάλλουν την δική τους “ειρήνη” (σχέδιο νπ) ειρήνη όμως του αμαλήκ, δρουν ωσάν μέγγενη με αγκυλωτό σταυρό, συνθλίβοντας πρόσωπα και έθνη. Η εξάγουσα πανσθενής χειρ του Θεού τον άνθρωπο από την μία ειρήνη στην κατά Θεόν, “φαίνεται” ως διαχρονική παρουσία Του και ενέργεια. Και με το γενεαί δεκατέσσαρες (όσες **14** κι οι φάλαγγες του χεριού του ανθρώπου) όπως με την ράβδο εκ της ρίζης Ιεσσαί (14+14+12) όπως περί ειρήνης**

[Με κατεβασμένα από το βάρος χέρια του Μωϋσή, (σαν το χίptico σύμβολο της “ειρήνης”) μέχρι νάρθουν ο Ααρών από την μία και Ωρ από την άλλη, μυστικά ο Α+Ω για να πολεμήσει εν

κρυφαία χειρί από γενεών εις γενεάς... (δλδ και για μας) ... 14 είπε δέ Κύριος πρὸς Μωυσήν· κατάγραφον τοῦτο εἰς μνημόσυνον ἐν βιβλίῳ καὶ δὸς εἰς τὰ ὦτα Ἰησοῦ, ὅτι ἀλοιφή ἐξαλείψω τὸ μνημόσυνον Ἀμαλήκ ἐκ τῆς ὑπὸ τὸν οὐρανόν. 15 καὶ ᾠκοδόμησε Μωυσὴς θυσιαστήριον Κυρίῳ καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ **Κύριος καταφυγή μου**. 16 ὅτι ἐν χειρὶ **κρυφαία πολεμεῖ Κύριος ἐπὶ Ἀμαλήκ ἀπὸ γενεῶν εἰς γενεᾶς**.

(εξοδ.ιζ').]. Και εορτή της Αγίας και Ισαποστόλου Νίνας (14 Ιαν) και 2 σχόλια... (ομόπνοα μετά και με Χριστό) αλλά και εξοδ.ιδ' που διανοίγει την ερυθρά για την διέλευση του ισραηλιτικού γένους, σώζοντας τους αόπλους ισραηλίτες (νóες ορώμενοι τῷ Θεῷ) αλλά με τον τύπο του σταυρού, από τους πανόπλους αιγυπτίους που τους κυνηγούσαν στην έρημο... 31 είδε δέ Ἰσραὴλ **τὴν χεῖρα τὴν μεγάλην**, ἃ ἐποίησε Κύριος τοῖς Αἰγυπτίοις· ἐφοβήθη δὲ ὁ λαὸς τὸν Κύριον καὶ ἐπίστευσαν τῷ Θεῷ καὶ Μωυσῇ τῷ θεράποντι αὐτοῦ. (εξοδ.ιδ').

Χειρ Θεού του Υψίστου, που επεμβαίνει και ως σκιά στην ΠΔ : 14 ἀκούσας δὲ Ἀβραμ ὅτι ἡχμαλῶτεται Λῶτ ὁ ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ,

ἡρίθμησε τοὺς ἰδίους οἰκογενεῖς αὐτοῦ, **τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτώ**, καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν. (Γεν.ιδ'14) νοούμενη ως προτύπωση αναλογικά και στην καινή, με τους **τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτώ** θεοφόρους πατέρες της α' οικουμ.συνόδου. Πρώτος "αγώνας" στην ΠΔ, πρώτος "αγώνας" στα μετά και με Χριστό, αλλά όπως αναφέρει αψευδώς Ο Κύριος, συμπαραστάτης και βοηθός εν χειρί κρυφαία σε κάθε αγώνα.

Παρένθεση, που ενδεικνύει και αποδεικνύει, ότι *χωρίς Εμού, ου δύνασθε ποιείν ουδέν*. Και μας συμφέρει, για να μην νομίσουμε ότι η μετάβαση από τον ένα σταυρό, τον αγκυλωτό που συνθλίβει στον άλλον τον ορθόδοξο που σώζει, είναι δικό μας κατόρθωμα... Κύριε ἐλέησον και παράσχου την Σην ειρήνη....

Στην ισότιμη και ταυτοδιδάσκαλη, κατά τον αγ.Μάξιμο ομολογητή πνευματική γνώση των λόγων της φύσης ομόπνοη με την πνευματική γνώση των λόγων των Γραφών, τα κατεβασμένα χέρια του Μωυσή, λόγω βάρους, τα "ισιώνει" σχηματίζοντας με το σώμα το Τ, "ελληνικώς" δε, το μετά το Σ, που δεν είναι τυχαίο ότι είναι το 18^ο γράμμα της αλφαβήτου (3 δάρια και σαν "ζ" η φωτιά του κόσμου με την "ειρήνη" του, αλλά δυστυχώς ειρήνη του αμαλήκ). Η μετά το Τ, προσευχητική στάση του ανθρώπου που υψώνει τα χέρια του, που εξ αποστάσεως ως σχήμα φαίνεται ως Υ, είναι η ομόρροπη συνέχεια σοφίας (και εννοιών εξ ελλήνων) με τις εικόνες και σημεία του νόμου (και ιουδαίων). Οδοδείκτες που απευθύνονται σε ανθρώπους με διαφορετικές ανάγκες, αλλά κοινό σκοπό, πορεία σαν Λ προς Τον Ύψιστο Λόγο. Το Ω της τελειότητας που δωρίζει Ο Κύριος. (φαίνονται αναλυτικά τα Σ,Τ,Υ,Φ,Χ,Ψ,Ω στο 3^ο πόνημα... οδοδείκτες).

Μετά από μικρή καμπή του λόγου, χωρίς ποτέ να έχει αλλάξει ο στέρεος και κραταιός άξονας του "σταυρού"... εκτιμώ πως...

βρίσκεται ο ζωοποιός σταυρός βιωματικά στην ολοέν και καθαρότερη **προσευχή** (κορωνίδα-κεφαλή), στην ολοέν και ευστοχότερη και βαθύτερη **νηστεία** (βάση-κοιλία) ενάντια

παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος, την **ακρόαση** και **τήρηση** ολοέν και ακριβέστερα (και όχι μόνο φυσικά αλλά ιδίως πνευματικά) τον λόγο του Θεού (φυσικό και γραπτό) δι ευχών των παραστατών της Θείας Μεταμορφώσεως... οπότε, χωρίς τα παραπάνω έντονα που κάνουν την διαφορά μεταξύ ανθρώπων και ζώων, τι διαφέρουμε από τα ζώα αν δεν σημειώνεται επάνω μας ο σταυρός δλδ αυτό που κάνει την “διαφορά” από ζώο σε άνθρωπο ;

Ποιο λοιπόν το κέρδος των δημιουργιστών όταν θεωρητικολογούν μεν, αλλά δεν εκμεταλλεύονται τον σταυρό ορθοδόξως; (αφού ΜΟΝΟ η ορθόδοξη τύπωση πάνω μας προσανατολίζει και κινεί το πρόσωπο προς τον ουρανό, ενώ με τον δυτικό τρόπο τύπωσης, αυτός, παρότι “σταυρός” οδηγεί τον άνθρωπο στην γη αμαυρίζοντας ολοέν και περισσότερο την όψη του, κι αυτό επειδή ακολουθεί τον έρποντα δηλητηριώδη όφι)... Ποιο το κέρδος των εξελικτικών όταν πολεμούν τον σταυρό που ΜΟΝΟ δι αυτού πατείται ο θάνατος που εσώψυχα ποθούν αλλά δεν αφήνουν περιθώρια να ακούσουν την φωνή της;

Δυστυχώς, με ψυχοφθόρα και αυτοκαταστροφική επιλογή κλείνουμε τα παντζούρια και ΔΕΝ θέλουμε να μπει το άλλο Φως στην ζωή μας. Ούτε Φωνή ούτε Φως Κυρίου...

Κι έρχεται η αγία Ελένη και σκάβει για να βρει τον θησαυρό. Την πληροφορία την δίνει ένας εβραίος ονόματι **Ιούδας**.... Εν τω μεταξύ, **Ιούδας** σημαίνει **εξομολόγηση**.

Θησαυρός της και ο υιός της, (όπως συνηθίζουμε να αποκαλούμε τα παιδιά μας), ο αγ.Κωνσταντίνος, με όνομα δύο όψεων, όπως και ο ανευρεθείς Σταυρός. Ρίζα του ονόματος, Κωνσταντ (**στην γη**), σημαίνει υπομονή και σταθερότητα,

αλλά και καρποφορία **στον ουρανό**, ο εμφανισθείς σε αυτόν το σταυρικό **ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ**. Είναι τα χαρίσματα που παρέχει ο Σταυρός, όσο βιούται, σε κάθε πιστό. Υπομονή όπου χρειάζεται και θάρρος με το **ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ**, όπου πάλι χρειάζεται. Ο καλός Θεός να μας δίνει διάκριση, πότε να δρούμε με το ένα και πότε με το άλλο.

Καλούμαστε κι εμείς να πάρουμε το φτυάρι και να αρχίσουμε να σκάβουμε... κι ο θησαυρός δεν θα αργήσει όχι μόνο να φανεί, αλλά και να γίνουμε κοινωνοί του, ως θεία κοινωνία (μετά την ιερή εξομολόγηση).

Μια μυστική εργασία εσωτερικών ανασκαφών με μυστηριακή βοήθεια την εξομολόγηση, γιατί χωρίς αυτήν μπορεί να φαίνεται πως φτυαρίζουμε και όντως να κουραζόμαστε, αλλά

δυστυχώς ανακατώνουμε την γη, πετώντας τα χώματα από την μία πλευρά στην άλλη...

Χωρίς τη εξομολόγηση δεν υπάρχει κάθαρση εκ των ρύπων, χωρίς εξομολόγηση δεν λάμπει ο εν ημίν σταυρός, δεν αναδεικνύεται, δεν θαυματοουργεί να μας αναστήσει ωσάν τον ιστορικά αναστάντα νεκρό.... αλλά παραμένει θολός, μαζί με το πρόσωπό μας που καλύπτεται από το προσωπείο.

Κι η εκσκαφή γίνεται κατά στρώματα, όπως τα μπάζα κάλυψαν κατά στρώματα τον

Η ΕΙΣΟΔΟΣ στόν κόσμο τῆς χάριτος, τόν κόσμο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι ἀνοιχτή στόν καθένα. Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι «κῆπος κλεισμένος» (Ἰσάια 4:12). Τά ἀγαθά τῆς τά ἔχει ὑποσχεθεῖ ὁ Κύριος σέ ὅλους μας, καί μπορούμε νά τά ἀποκτήσουμε. Προκατάβολή τῆς ἀποκτήσεώς τους εἶναι ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού μᾶς δίνεται στά Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καί τοῦ Χρίσματος. Ἐμεῖς δέν ἔχουμε παρά νά «σκάψουμε» μέσα μας, στόν κῆπο τῆς ψυχῆς μας, ὅπου εἶναι θαμμένος αὐτός ὁ θησαυρός, γιά νά τόν βροῦμε καί νά τόν οἰκειοποιηθούμε. Ἄς πιάσουμε τό φτυάρι μας κι ἄς ἀρχίσουμε νά βγάζουμε τό χώμα. Μέ τίς πρῶτες φτυαριές τό χρυσάφι καί τό ἀσήμι θ' ἀρχίσουν νά λαμπροκοποῦν. Ἐπειτα ἀπό λίγο ὅλος ὁ θησαυρός θά βγεῖ στό φῶς. Τότε ἡ χάρις μας δέν θά ἔχει ὅρια.

Ὁσιος Θεοφάνης ὁ Ἐγκλειστος

θησαυρό. Θεωρείται, πως με το χρίσμα λάβαμε ένα πακέτο χαρισμάτων που μπήκε στο βαθύτερο σημείο της καρδιάς μας. Πάνω σε αυτό οι αντίδικοι έριξαν (και ρίχνουν καθημερινά) τα σκουπίδια τους και έστησαν (στήνουν) ένα ιερό ψευδοθεάς να προσκυνούμε. Όσο εισέρχεται φως επιγνώσεως της κατάστασής μας, τόσο πιο βαθειά σκάβουμε και εξομολογούμενοι πετάμε τα μπάζα εκτός μας (χάριτι) για να λάμψει τελικά και εκδηλωθούν στην ζωή μας τα χαρίσματα που ήδη με την ορθόδοξη βάπτιση μας δόθηκαν.

Βρίσκουμε οι χλιαροί χριστιανοί που ακολουθούμε κάπως τα εξωτερικά τυπικά, την σκιά του σταυρού. Η σκιά όμως, ΔΕΝ διώχνει σκιές. Μπροστά λοιπόν στον τύπο και εξωστρεφή τρόπο αντίδρασης με την ανύψωση σταυρών σε διάφορα σημεία της Ελλάδος, με αφορμή την εισβολή από σκιώδεις τύπους, πολέμιους του Σταυρού, θα αρχίσουμε να βλέπουμε το θαύμα, όσο συνοδοιπορεί αυτός ο εξωτερικός με την εσωτερική σταυρική βιωτή.... Όσο ο τύπος [εξωτερική ανύψωση, (καλή λίσαν) εμπεριέχει ουσία (εσωτερική ανύψωση και αρίστη επιλογή)].... **Προσευχή-νηστεία-ακρόαση-τήρηση...**].

Αν αρκούσε η εσωτερική αναζήτηση, χωρίς όμως εξομολόγηση, θάταν ευλογημένη και η στάση ζωής που προτείνουν οι ανατολικές θρησκείες, ή με τέτοιες μεθοδολογίες, κοινωνιολογικά και ψυχιατρικά/ψυχολογικά, θα ανευρισκόταν ο σταυρός. Εκ του αποτελέσματος, δεν είναι έτσι, για να μην πούμε ότι η εσωτερική αναζήτηση χωρίς Χριστό ορθοδόξως προσεγγιζόμενο και βιούμενο, όχι μόνο δεν ευαγγελίζει, προσθέτοντας **χαρά**, αλλά δαιμονίζει, προσθέτοντας **αρά** (αφού λείπει το “χ”).

Κι αν πάλι κάποιος δεν γνωρίζει την ερμηνεία του ονόματος Ιούδας ότι είναι εξομολόγηση και τούρχεται στο νου ο Ιούδας ο ισκαριώτης, πάλι καλώς, καθώς και από αυτήν την πτυχή προσέγγισης, αφού ο Ιούδας κρέμασε την ζωή του στην συκή (κατά τους αγίους, δερμάτινους χιτώνες), κρέμασε την ζωή του στο προσωπείο κι όχι στο πρόσωπο.

Ήδη απευθυνόμαστε στον Τίμιο Σταυρό ως πρόσωπο. Έτσι, για να βρεθεί το πρόσωπο, ο άγνωστος εαυτός πίσω από το εγώ που το σκιάζει, πρέπει να διεισδύσουμε προσπερνώντας τους ομόκεντρους κύκλους που το περιβάλλουν ως προσωπείο, να μην στηριζόμαστε σε αυτούς (κρέμασμα ζωής) αφού αλλοιώνουν την ακρίβεια του προσώπου την ακρίβεια και λάμψη του εν ημίν Σταυρού, όσο αυτοί (δερμάτινοι χιτώνες) είναι θολοί και δεν είναι διάφανοι.

Κι επειδή οι γραμμές που σχηματίζει ο φυσικός και πνευματικός μεταβολισμός είναι σταυρός, και ο μεταβολισμός δηλώνει όπως και ο Σταυρός, ζωή και Ζωή, όλα πρέπει να ανευρεθούν και ανυψωθούν (χάριτι και προαιρέσει), βιωθούν, εντός.

Τι σημαίνει όμως επί του πρακτέου η ανεύρεση του σταυρού εν ημίν; Με την αρχή δημιουργίας (αρχή πλάσης τον **Μάρτιο**) Ο Τριαδικός Θεός, φέρνει την τάξη από το χάος. Την **6^η ημέρα** αφού λαμβάνει λάσπη εμφυσών θεία πνοή “αναδεικνύει” τον άνθρωπο, ως ψυχή ζώσα.

Προ επισκιάσεως και εμ-πνεύσεως της ενεργείας της θείας πνοής, προ “ευρέσεως” εν ημίν του σταυρού, 6/3 (μνήμη ποιούμενοι την συγκεκριμένη ημέρα, φυσικά όχι τυχαία) είμαστε λάσπη, και ως χοϊκοί, έτσι συμπεριφερόμαστε. Έχουμε ζωή (ύπαρξη) κινούμαστε κατά το επιτρέπεται, αλλά όχι ακόμη

Ζωή και ευλογημένη κίνηση κατά Θεόν. Υπάρχουμε εν μέσω αταξίας και άτακτα δρούμε και όπως είναι φυσικό, με τέτοια βιωτή των Ελλήνων, όλα πάνε προς διάλυση, όλα σκιάζονται από τον θάνατο, με εμάς νεκρούς (μη Ζωοποιημένους ακόμη).

Για μας τους χοϊκούς, που σαν “ζώα” δεν μεριμνούμε για το χαρακτηριστικό που έπεται του ανθρώπου, ήτοι “ζώον θεούμενο”, η εικόνα και πραγματικότητα, το είναι πίσω από το φαίνεσθαι, είναι σκληρή, αλλά αληθινή.

Είναι όπως μας βλέπουν οι άγιοι καθαρά, πίσω από τα φαινόμενα. ... όπως ο αγ.Ιάκωβος Τσαλίκης “έβλεπε” την εσωτερική κατάσταση όσων προσερχόντουσαν να κοινωνήσουν.... όπως ο αγ.Ανδρέας δια ΧC σαλός έβλεπε τους φυλακισμένους με μορφές ζώων, αναλόγως του κυριαρχούντος πάθους. Άραγε, ποια είναι η αληθινή μορφή που έχουμε εμείς οι Έλληνες που ζητούμε βοήθεια από τον Θεό; ...και λέει χαρακτηριστικά ο αγ.Νικόλαος Βελμίροβιτς στην ουράνια λειτουργία... οι σέρβοι έκλαιγαν την δυστυχία τους, αλλά ο καλός Θεός δεν τους θυμήθηκε, γιατί οι ίδιοι δεν θυμήθηκαν τον Θεό, ούτε τις αμαρτίες τους (...και ο αγ.Σάββας παρέμενε γονατιστός...).

Με όλην αυτήν την παρένθεση, να καταδεικνύει την μοναδικότητα και απαραίτητον του μυστηρίου της εξομολογήσεως (Ιούδας ο πληροφορών την αγία Ελένη) για την ποθούμενη κάθαρση και πέραςμα από την ζωώδη κατάσταση στο θεούμενο... όταν συγχρόνως **Ζαχαρίας σημαίνει αυτός που θυμάται τον Θεό και ο Θεός τον θυμάται...** (είναι γνωστή η σχέση του με την αφωνία, και το [πώς “λειτουργούν” οι αγ.Ζαχαρίας και Ελισάβετ](#) και αγ.Ιωάννης πρόδρομος με την

Παναγία να παραμένει ωσεί μήνας τρεις... λύοντας την αφωνία, στον καθένα).

Ο Κύριος, Ο τους πάντας θέλων σωθήναι και εις επίγνωσιν Αληθείας ελθεῖν, “έστησε” στην κάτω όψη των φαινομένων, την εύρεση του Τιμίου Σταυρού Του, κι οι άγιοι εκτέλεσαν την διαταγή Του, φανερώνοντάς Τον, σύμφωνα και ανάλογα με την άνω όψη, όπου την 6η ημέρα, (πλάση ανθρώπου), ως οδοδείκτη για την ανάπλασή μας.

Πάλι σε δύο όψεις συναντάμε (εκ του συναξαριστή) την 25η Μαρτίου. Την ίδια ώρα και ημέρα που άκουσε η Εύα το θλιβερόν άγγελμα της εξόδου από τον παράδεισο, Ο αρχάγγελος Γαβριήλ διαμηνύει χαράς ευαγγέλιο, την επανείσοδο στον παράδεισο δια της Θεοτόκου με την εν γαστρί ασπόρως σύλληψη Του Κυρίου, αλλά και την σύγχρονη (25/3) Ανάσταση.

Αμήν δι ευχών για τον καθέναν προσωπικά και συλλογικά για την Ελλάδα μας, δι ευχών Της Θεοτόκου, καλή Ανάσταση μετά την σταύρωση

Η επιζητούμενη ευλογία και διόρθωση και λύση και θεραπεία του σώματος της ανθρωπότητας, του ασθενούς σώματος της Ελλάδος μαζί με τα ασθενούντα βαρέως μέλη της, έχει αφετηρία την **κάθαρση** (και εμφάνιση και ανύψωση του Σταυρού). Μια κάθαρση που είναι η προϋπόθεση **φωτισμού και τελείωσης**. Αλλιώς πως θα νοείται ο αληθινός Τριαδικός Θεός, στον οποίο προσευχόμαστε και ελπίζουμε; Θεός ζώνων ή ζώντων (ζώνων θεούμενων); Μόνο αν κατορθώσουμε να γίνει ο καθένας ναός Του και πληθυνθεί αυτή η μαγιά, ως μικρή ζύμη και μόνο τότε όλο το φύραμα μπορεί να ζυμοί... (Α΄ Κορ.ε΄6) μόνο τότε μπορεί να καυχηθούμε ότι γίναμε λαός Του... *ύμεις γάρ ναός Θεοῦ ἐστε ζώντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεός ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω, καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός.*

Τα δύο άκρα του φωτισμού (από την είσοδο έστω και μιας ακτίνας Φωτός έως της πλήρους μετοχής)

Αν ανευρεθεί ο καλός σπόρος μέσα στην καρδιά και δεν τον καταπατήσουμε και δεν πέσει σε πετρώδες έδαφος (σκληροκαρδία) μη δίνοντάς του τις κατάλληλες συνθήκες να ριζώσει και αναπτυχθεί, κι αν αρχίσουμε να μεριμνούμε για την καρποφορία του, έχει μπει ήδη σε ενέργεια η αρχή της καινής κτίσης, η αρχή της ανάπτυξης, η αρχή της Ζωής, παρά τον επαπειλούντα μας νομοτελειακό βιολογικό θάνατο που φαντάζει ανίκητος, θέλοντας να

συμπαράσχει και την ψυχή μαζί του. Κι επειδή Ο Κύριος ως ΩΝ ενεργεί σε ενεστώτα διαρκείας, το "νυν", οι σπόροι καλού που συνεχώς δίνει Ο Κύριος στην ζωή μας, σαν από χωνί (Υ) και που πολλαπλασιάζεται η ευλογία, εάν ανατείνουμε κι εμείς χείρας προσευχής (Υ), πρέπει να τύχουν ιδιαίτερης προσοχής, μην τύχει και μας δίνει ευκαιρίες για πνευματική καρποφορία, αλλά εμείς αδιαφορούμε ή τις κλωτσάμε ή θεομαχούμε καταπατώντας και συνθλίβοντας τους από την φύση τους ανθεκτικούς σπόρους.

ΑΝ όμως μπει σε ενέργεια η αρχή της ευλογίας, είναι σαν να πιάσαμε τον "μίτο" εξόδου σαν άλλος θησέας, εξόδου από την γαστέρα (κρήτη) όπου στο υπόγειο του λαβυρίνθου κυριαρχεί και μας απειλεί ο θάνατος, "ανεβαίνοντες" προς την ζωή. Εξερχόμαστε όμως σαν κι αυτόν (ανοδικά), όχι ξεχνώντας τον πατέρα (αιγαίο) με μαύρα πανιά, αλλά με μνήμη Θεού σε κάθε

δραστηριότητα. Παρότι δε αναφέρονται δύο άκρα στον τίτλο, η πραγματικότητα είναι ότι, το ευθύγραμμο τμήμα δεν είναι περιορισμένο, αλλά ημιευθεία. Κι ΑΝ ΒΡΕΘΕΙ και γίνει η αρχή, πιάσουμε την ακτινούλα εξόδου, ο φωτισμός και η χαρά δια και εν ΧC, δεν θάχει τέλος.

Από το άρθρο ... [νέα εν Χριστώ ζωή, «καινή κτίσις»...](#) (π.Ραφαήλ [Νούκα](#)) διαβάζουμε... : Βασική, λοιπόν, προϋπόθεση της μετάνοιας είναι η συναίσθηση της αμαρτίας.... Τι συμβαίνει, όταν αρχίζω να συνειδητοποιώ ότι κάτι είναι αμαρτία; Αρχίζω να βλέπω το σκοτάδι, στο οποίο βρίσκομαι. Και αυτή η επίγνωση του σκοταδιού μου δεν φανερώνει πως φάνηκε κάποιο φως στη ζωή μου; Με δύο λόγια, λοιπόν, **η συνειδητοποίηση της αμαρτίας** - και σας το λέω αυτό βάσει της Φιλοκαλίας και του γέροντά μου - **είναι έργο του άκτιστου φωτός, είναι ο ίδιος ο Θεός που φωτίζει τη συνείδηση.** Στο σημείο αυτό, από τη στιγμή της συναίσθησης της αμαρτίας, πολλές φορές κάνει την εμφάνισή του ένας πολύ μεγάλος κίνδυνος: η **απελπισία**.

Τώρα που βλέπω την άβυσσο και το σκοτάδι της αμαρτίας που υπάρχει μέσα μου, μπορεί να απελπιστώ. Όμως δεν είναι καιρός για απελπισία αντίθετα, είναι η ώρα της επίγνωσης: «Όχι, δεν είμαι χειρότερος από πριν είμαι καλύτερος. Γιατί, αν και είμαι το ίδιο αμαρτωλός, άρχισα πλέον να το συνειδητοποιώ». Τώρα για τον Θεό είμαι πιο πολύτιμος απ' ότι προηγουμένως, που ήμουν το ίδιο αμαρτωλός και δεν το είχα συνειδητοποιήσει. Και γιατί Του είμαι πιο πολύτιμος; Διότι βρήκε στο πρόσωπό μου κάποιον, με τον οποίο μπορεί να αρχίσει να μιλά....

(κατά τον
αγ.Μάξιμο
ομολογητή)

Είναι δύο πρόσωπα που σκέ-
πτονται και όμιλουν, δυο λόγοι και λόγια ένυπόστατα
σὲ συνεχή διάλογο.

Κι ο διάλογος έχει δύο σκέλη. Τον έμμεσο, δια σημείων (δια της ευθείας κίνησης του νοός, εκ των δημιουργημάτων Ο Δημιουργός) διάλογος Θεού με νήπιο και την άμεση επικοινωνία με την κυκλική κίνηση (σύνολο ελικοειδής Οι τρεις κινήσεις της ψυχής – ευθεία, ελικοειδής, κυκλική – σύμφωνα με τους Πατέρες της Εκκλησίας), κι οι δυο υπό την ευλογία και εποπτεία του πνευματικού ορθόδοξου οδηγού, που μπορεί να διακρίνει την φανταστική συνομιλία από την πραγματική και διασφαλίσει την πνευματική μας ωρίμανση, εξέλιξη και τελικά ποθητή και ευλογημένη ανάστασή μας.

Από τον γερ.Σωφρόνιο έσσεξ διαβάζουμε στο περί προσευχής (βιβλίο): ... Διά τῆς ἐπικλήσεως τοῦ Θεοῦ Ὀνόματος θέτομεν εἰς κίνησιν παν τό κεκρυμμένον ἐντός ἡμῶν. Ἡ προσευχή ὁμοιάζει πρὸς δέσμη ἀκτίνων Φωτός, ἥτις πίπτει εἰς τὸν σκοτεινόν τόπον τῆς ἐσωτερικῆς ἡμῶν ζωῆς καὶ ἀποκαλύπτει ὅποια πάθη καὶ προσκολλήσεις ἐμφωλεύουν ἐντός ἡμῶν. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ὀφείλομεν ἐντόνως νά προφέρωμεν τό Ἅγιον Ὄνομα, ὅπως τό αἶσθημα τῆς μετανοίας αὐξηθῇ ἐν τη ψυχῇ. [«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Ὕιέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησον μέ τόν ἁμαρτωλόν».]

Από την ακολουθία της Θείας μεταλήψεως ΕΥΧΗ Δ' (Ιωάννου του Χρυσοστόμου) έχουμε... Οὐκ εἰμί ἱκανός, Δέσποτα Κύριε, ἵνα εἰσέλθης ὑπὸ τὴν στέγην τῆς ψυχῆς μου· ἀλλ' ἐπειδὴ βούλει σύ, ὡς φιλάνθρωπος, οἰκεῖν ἐν ἐμοί, θαρρῶν προσέρχομαι. **Κελεύεις, ἀναπετάσω τὰς πύλας, ἃς σὺ μόνος ἐδημιούργησας, καὶ εἰσέρχη μετὰ φιλάνθρωπίας, ὡς πέφυκας· εἰσέρχη καὶ φωτίζεις τὸν ἐσκοτισμένον μου λογισμόν.** Πιστεύω ὡς τοῦτο ποιήσεις· οὐ γὰρ Πόρνην προσελθοῦσάν σοι μετὰ δακρύων ἀπέφυγες, οὐδὲ Τελώνην ἀπεβάλου μετανοήσαντα, οὐδὲ Ληστὴν ἐπιγνόντα τὴν βασιλείαν σου ἀπεδίωξας,

οὐδὲ Διώκτην μετανοήσαντα κατέλιπες, ὃ ἦν· ἀλλὰ τοὺς ὑπὸ τῆς μετανοίας προσαχθέντας, ἅπαντας ἐν τῷ χορῷ τῶν σῶν φίλων κατέταξας, ὁ μόνος ὑπάρχων εὐλογημένος πάντοτε, νῦν καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν.

Πάλι, θάταν ἀστοχο, ἀν ἐκεῖνο το... Ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης... ἐξαντλιόταν στο ἐξωτερικό τυπικό των θυρανοιξίων ενός ναοῦ, ἀφοῦ οὐσιωδέστερο ἀκόμη καὶ του ἐξωτερικοῦ ναοῦ του σολομώντα (σκιά) εἶναι ἡ ἐν ἡμῖν δόμηση ναοῦ (οὐσία) ... γιαντό καὶ το ...**Κελεύεις, ἀναπετάσω τὰς πύλας, ἃς σὺ μόνος ἐδημιούργησας, καὶ εἰσέρχη μετὰ φιλανθρωπίας.**

Κι ἈΝ εἰσέλθει λίγο Φως, ἔστω καὶ μια μικρὴ δέσμη ἀκτίνων, ἀρχίζει ὁ φωτισμός.

Ἔτσι ἀρχίζει σιγὰ σιγὰ νὰ μορφοῦται Ὁ Κύριος ἐν ἡμῖν.... Ἡ (ἀνα)“γέννηση” καὶ μεταμόρφωση (εἰς τέκνα Φωτός) διὰ τοῦ πνευματικοῦ, κατὰ το ρῆμα τοῦ ἀπ.Παύλου: ...19 *τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν!* (Γαλ.δ')

Ἐν σινδόνι ζῶν ἐξεμάξω σὴν θέαν, Ὁ νεκρὸς εἰσδὺς ἔσχατον τὴν σινδόνα.

Εἰς τὸ Κεράμιον. Ἀχειρότευκτον χειρότευκτος σὸν τύπον. Φέρει κέραμος παντοτεῦκτα Χριστέ μου.

Με ἀπαραίτητη τὴν κάθαρση προ οἰποιοῦδήποτε φωτισμοῦ, γιαντό καὶ στήν προηγιασμένη αἰτούμαστε βοήθεια στήν κάθαρση καρδιάς, νοός, αἰσθητηρίων καὶ ὅλου τοῦ εαυτοῦ (για νὰ γίνουμε δοχεῖα ἐπιδεκτικά)

Ὁ Θεός, ὁ μέγας καὶ αἰνετός, ὁ τῷ ζωοποιῷ τοῦ Χριστοῦ σου θανάτῳ εἰς ἀφθαρσίαν ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς μεταστήσας, σὺ πάσας ἡμῶν τὰς αἰσθήσεις τῆς ἐμπαθοῦς νεκρώσεως ἐλευθέρωσον, ἀγαθὸν ταύταις ἡγεμόνα τὸν ἔνδοθεν λογισμόν ἐπιστήσας, καὶ ὀφθαλμὸς μὲν ἀπέστω παντός

πονηροῦ βλέμματος, ἀκοὴ δὲ λόγοις ἀργοῖς ἀνεπίβατος, ἡ δὲ γλῶσσα καθαρευέτω ῥημάτων ἀπρεπῶν. Ἄγνισον ἡμῶν τὰ χεῖλη, τὰ αἰνοῦντά σε, Κύριε, τὰς χεῖρας ἡμῶν ποιήσον, τῶν μὲν φαύλων ἀπέχεσθαι πράξεων, ἐνεργεῖν δὲ μόνα τὰ σοὶ εὐάρεστα, πάντα ἡμῶν τὰ μέλη, καὶ τὴν διάνοιαν, τῇ σῇ κατασφαλιζόμενος χάριτι.

φυλακὴ αἰσθήσεων (διδασκτικὴ ἱστορία) & Κοπιώδης ἐργασία

Προσευχὴ πρὸς τὴν Παναγία (Αγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμά) :

[Υπεράγαθε Δέσποινα Θεοτόκε, ἐπάκουσον τῆς οἰκτρᾶς μου δέησεως καὶ μὴ κατασχύνῃς με ἀπὸ τῆς προσδοκίας μου, ἡ μετὰ Θεὸν ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς. Τὸν βρασμὸν τῆς σαρκὸς μου κατὰσβεσον. Τὸν ἐν τῇ ψυχῇ μου ἀγριότατον κλύδωνα κατεύνασον. Τὸν πικρὸν θυμὸν καταπράυνον. Τὸν τύφον καὶ τὴν ἀλαζονείαν τῆς ματαιᾶς οἰήσεως ἐκ τοῦ νοός μου ἀφάνισον. Τὰς νυκτερινὰς φαντασίας τῶν πονηρῶν πνευμάτων καὶ τὰς μεθμερινὰς τῶν ἀκαθάρτων ἐννοιῶν προσβολὰς ἐκ τῆς καρδίας μου μείωσον. Παίδευσόν με τὴν γλῶσσαν λαλεῖν τὰ συμφέροντα. Δίδαξον τοὺς ὀφθαλμούς μου βλέπειν ὀρθῶς τῆς ἀρετῆς τὴν ευθύτητα. Τοὺς πόδας μου τρέχειν ἀνυποσκελίστως ποιήσον τὴν μακαρίαν ὁδὸν τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν. Τὰς χεῖρας μου ἁγιασθῆναι παρασκεύασον, ἵνα ἀξίως αἶρω αὐτάς πρὸς τὸν Ὑψιστον. Κάθαρόν μου τὸ στόμα, ἵνα μετὰ παρρησίας ἐπικαλεῖται Πατέρα τὸν φοβερόν Θεόν καὶ πανάγιον. Ἀνοιξόν μου τὰ ὦτα, ἵνα ἀκούω αἰσθητῶς καὶ νοητῶς τὰ ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον γλυκύτερα τῶν ἁγίων Γραφῶν λόγια, καὶ βιώ κατ' αὐτὰ ἀπὸ σου κραταιούμενος.

Δια γὰρ σου, πανύμνητε καὶ υπεράγαθε Δέσποινα, περισώζεται πάσα βροτεία φύσις αἰνούσα καὶ εὐλογοῦσα Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν παναγίαν Τριάδα καὶ ὁμοούσιον, πάντοτε, νυν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ο θάνατος «...δια τῶν θυρίδων εἰσέρχεται».... Ἀλλὰ καὶ πάλι δια τῶν θυρίδων (αἰσθητηρίων) ἀν αὐτὰ με Αἷμα Ἀμνοῦ (που οὐ κατεάγησαν τὰ σκέλη...) καθαρισθoύν καὶ ασφαλιστοῦν, εἰσέρχεται ἔστω καὶ νηπιακὰ σαν ἀρχὴ καὶ με ἀφορμὴ τὰ ἔξω, μετέχεται ἡ ἔσω ΖΩΗ. [[περὶ AIDS καὶ τῆς πνευματικῆς τοῦ ἀναγωγῆς...](#)].

Όντας ο Σταυρός ζωοπάροχος, αξίζει να καταγραφεί η σκιώδης παρουσία Του έξω, για να βοηθηθούμε στην έσω σωτήρια ανεύρεση. Μια ελπιδοφόρα καταγραφή, ότι και δι ημών των αμαρτωλών, μπορεί να ενεργήσει και φανεί, όπως και παλαιά συνέβη. Φυσικά, όποιος βαριέται ή δεν τον ενδιαφέρουν τα ίχνη, μπορεί να προσπεράσει το επόμενο υποκεφάλαιο.

η πορεία του ισραήλ (νους ορώμενος τω Θεώ) στην έρημο...

Πολλά γεγονότα της Παλαιάς Διαθήκης ερμηνεύονται μέσα στην παράδοση της Εκκλησίας, σαν προφητικές προεικονίσεις κάποιων γεγονότων της Καινής Διαθήκης, και ονομάζονται τύποι ή προτυπώσεις εκείνων.

Οι πατέρες της Εκκλησίας, βλέπουν προτυπώσεις του Σταυρού του Χριστού μέσα σε πάρα πολλά γεγονότα της Π.Διαθήκης. Μάλιστα οι υμνογράφοι και ιδιαίτερα ο αγ.Κοσμάς ο μελωδός, που έχει γράψει τον κανόνα της εορτής της ύψωσης του τιμίου Σταυρού, συσχετίζουν αυτά τα γεγονότα με το Σταυρό.

Προτυπώσεις λοιπόν του Σταυρού φαίνονται στα παρακάτω γεγονότα της Βίβλου.

Στη διάβαση της Ερυθράς θάλασσας από τους Εβραίους. Ο Μωυσής χτύπησε με το ραβδί του οριζόντια («επ' ευθείας») τη θάλασσα και αυτή άνοιξε στα δύο ώστε να τη διαβεί ο λαός του. Στη συνέχεια αφού πέρασε κι ο τελευταίος Εβραίός, ξαναχτύπησε με το ραβδί του τη θάλασσα κάθετα («επ' εύρους»), σχηματίζοντας έτσι το σημείο του Σταυρού, και τους μεν διωκόμενους έσωσε, τους δε διώκτες τύραννους καταπόντισε.

Στην προσευχή του Μωυσή στην έρημο, όταν ο λαός του κινδύνευε από την επίθεση των Αμαληκιτών . Τότε ο Μωυσής στάθηκε προσευχόμενος κάπου που να τον βλέπουν όλοι με απλωμένα τα χέρια, σχηματίζοντας έτσι Σταυρό. Όσο είχε απλωμένα τα χέρια νικούσαν, όταν κουράστηκε και τα κατέβασε, χάνανε. Όσπου ζήτησε να του κρατούν τεντωμένα τα χέρια ο Ωρ και ο Ααρών μέχρι να αποκρούσουν οριστικά τον εχθρό.

Στο χάλκινο φίδι* που ύψωσε πάνω στο ραβδί του ο Μωυσής. Όταν φίδια φαρμακερά δάγκωναν στην έρημο το λαό του, ύψωσε πάνω στο ραβδί του ένα χάλκινο φίδι που το βλέπανε οι Εβραίοι και δεν πάθαιναν τίποτα από τα δηλητηριώδη δαγκώματα. Το φίδι με το ραβδί σχημάτιζαν σταυρό. Είναι πολύ ενδιαφέρουσα η ερμηνεία που δίνει ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος για το χάλκινο φίδι. Λέει λοιπόν, ότι το χάλκινο φίδι δεν ήταν τύπος αλλά αντίτυπος του Σταυρωθέντος Χριστού. Δηλαδή δεν εικόνιζε το Χριστό αλλά το διάβολο. Και απαντώντας σε όσους θα αναρωτιούνται για το πώς ο διάβολος είναι δυνατόν να σώζει, λέει, πως σώζει όσους πιστεύουν πως «ο υπό του όφεως τυπούμενος» διάβολος νεκρώθηκε από το Χριστό.

Στο ραβδί του Ααρών που βλάστησε, προκρίνοντας έτσι για τη θέση του ιερέα αυτόν και τη φυλή του Λευί που αντιπροσώπευε. Από το ξερό ραβδί του Ααρών βγήκαν φύλλα και καρύδια. Όπως η ξερή και στείρα «εκκλησία των εθνών» εξάνθησε το ξύλο του Σταυρού κι εβλάστησε «καρπών ζωής», δηλαδή τον «εν αυτώ κρεμασθέντα Σωτήρα Χριστόν».

Στο ραβδί του Μωυσή, όταν μ' αυτό χτύπησε το βράχο στην έρημο κι ανέβλυσε νερό χάριν των σκληρόκαρδων Εβραίων. Ο

Απόστολος Παύλος στην πέτρα εκείνη βλέπει το Χριστό «έπινον γαρ εκ πνευματικής ακολουθούσης πέτρας. η δε πέτρα ην ο Χριστός». Λέει η Παλαιά διαθήκη, ότι ο Μωυσής χτύπησε την πέτρα μια και δυο, και οι πατέρες βλέπουν σ' αυτή την έκφραση την οριζόντια και την κάθετη διάσταση, τη διαγραφή δηλαδή του σχήματος του Σταυρού.

Στο Ξύλο που, με υπόδειξη του Θεού, έβαλε ο Μωυσής μέσα στο νερό της πηγής Μερζάς κι από πικρό που ήταν το μετέβαλε σε γλυκό. Ο Κοσμάς ο Μελωδός σε κάποιο τροπάριό του λέει πως το θαύμα αυτό προεικόνιζε τη μεταβολή των Εθνών από την ασέβεια στην ευσέβεια, δια του Σταυρού. Την ίδια γνώμη έχει κι ο Κύριλλος Ιεροσολύμων κι ο Θεοδώρητος.

Στο περιστατικό με τον προφήτη Ελισσαίο, που είχε πάει μαζί με άλλους στο Ιορδάνη ποταμό να κόψουν ξύλα για να φτιάξουν καλύβες. Εκεί λοιπόν που κάποιος προφήτης έκοβε ξύλα, του' φυγε το στειλιάρι απ' την αξίνα και τούπεσε η αξίνα στο ποτάμι. Τότε ο προφήτης Ελισσαίος έριξε στο ποτάμι ένα ξύλο ελαφρύ που πήγε στον πάτο ,και η βαριά αξίνα ανέβηκε πάνω και την πιάσανε. Κατά τον Κοσμά το Μελωδό, η αξίνα με το ελαφρύ ξύλο του προφήτη, σχημάτισαν Σταυρό, τον οποίο και προτυπώνουν με την έννοια ότι ο Σταυρός του Χριστού, έκοψε την πλάνη με το βάπτισμα (νερό του Ιορδάνη), όπως η αξίνα έκοψε τα ξύλα.

Στην παράταξη του Ισραηλιτικού λαού γύρω από τη σκηνή του μαρτυρίου. Ο Μωυσής κατ' εντολή του Θεού παρέταξε τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ σε τρόπο που τρεις να είναι στο βόρειο μέρος της σκηνής , τρεις στο νότιο, τρεις στο ανατολικό και τρεις στο δυτικό. Μ' αυτό τον τρόπο σχημάτισαν Σταυρό.

Στην προσευχή του Ιωνά μέσα στην κοιλιά του κήτους. Ο

Κοσμάς ο μελωδός λέει πως ο Ιωνάς στην κοιλιά του κήτους άπλωσε σταυροειδώς τις παλάμες του και προτύπωσε το πάθος του Χριστού, ενώ όταν μετά τρεις μέρες βγήκε σώος, «την υπερκόσμιον Ανάστασιν υπεζωγράφησεν ». Η Παλαιά διαθήκη δεν αναφέρει τίποτα περί σταυροειδούς «διεκπετάσεως» των χειρών του Ιωνά. Ο μελωδός το συμπεραίνει αυθαίρετα, μια που και ο Μωυσής και ο Δαβίδ και ο Σολομών έτσι προσευχήθηκαν στις δύσκολες στιγμές.

Στην ευλογία του πατριάρχη Ιακώβ, στα παιδιά του γιου του Ιωσήφ, Εφραΐμ και Μανασσή. Λέει η Παλαιά Διαθήκη πως γέροντας πια ο Ιακώβ (140 χρονών) κυρτός και χωρίς καλή όραση πήγε να ευλογήσει τα εγγόνια του που του 'φερε δίπλα του ο γιος του Ιωσήφ, στην Αίγυπτο. Ο πατέρας τους, τους έβαλε, στα δεξιά τον Εφραΐμ και στα αριστερά τον Μανασσή. Ο Ιακώβ δεν τους ευλόγησε απλώνοντας το δεξί χέρι του αντίστοιχα στον Εφραΐμ και το αριστερό στον Μανασσή, αλλά αντίστροφα, σταυρωτά, προτυπώνοντας έτσι την ευλογία του Σταυρού στην Εκκλησία. Μάλιστα στη συνέχεια ο Ιωσήφ που θεώρησε πως λόγω γήρατος ο πατέρας του έκανε λάθος, του έπιασε τα χέρια και πήγε να βάλει το δεξί στον Εφραΐμ και το αριστερό στον Μανασσή, οπότε και συνάντησε την αντίσταση του γέροντα που προφήτεψε πως ο νεότερος θα ηγηθεί κι ο μεγαλύτερος αδελφός θα ακολουθήσει, θα είναι «λαός».

Στην προσκύνηση από τον Ιακώβ, της ράβδου του γιου του Ιωσήφ. Λέει η Βίβλος πως πριν πεθάνει ο γέρος πια Ιακώβ έβαλε τον γιο του Ιωσήφ να του ορκισθεί πως δε θα αφήσει στην Αίγυπτο τη σορό του, αλλά θα τη μεταφέρει στη Χεβρών που ήταν θαμμένοι, ο Αβραάμ και η Σάρα, και ο πατέρας του Ισαάκ. Πράγματι ο Ιωσήφ ορκίστηκε και τόσο ευχαριστήθηκε ο Ιακώβ, που έσκυψε και φίλησε την άκρη από το ραβδί του γιου

του. Στην προσκύνηση αυτή οι πατέρες βλέπουν την προτύπωση της προσκύνησης του Σταυρού του Χριστού.

Στον Ισαάκ που βάδιζε ανύποπτος προς τη θυσία φορτωμένος με τα ξύλα για το θυσιαστήριο, ακολουθώντας γρήγορα τον πατέρα του.

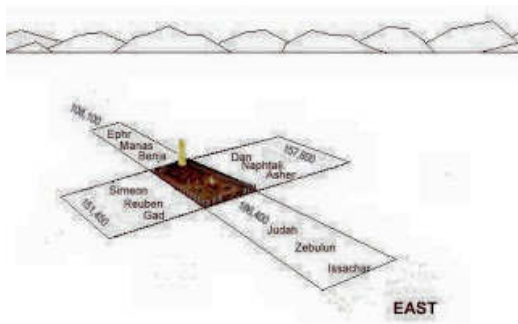
Στο ραβδί του Μωυσή που μεταβλήθηκε σε μεγάλο φίδι και μεταμόρφωσε τα ραβδιά των Αιγυπτίων καταπίνοντάς τα, και αργότερα μετέβαλε το νερό του Νείλου σε αίμα, για να μη μπορούν να πίνουν οι Αιγύπτιοι, κι άλλοτε μεν έβγαζε από τα νερά βατράχια, άλλοτε έριχνε ακρίδες, σκνίπες, κι άλλοτε πάλι σκότος βαθύ.

Τέλος στο «στύλο του πυρός» και στο «στύλο της νεφέλης» με τα οποία ο Θεός οδηγούσε το λαό του στην έρημο.

Η πορεία τού Ισραήλ στην έρημο

Καθώς ο Ισραήλ πορευόταν στην έρημο, ο Θεός διέταξε λεπτομερώς το πώς θα βάδιζαν οι 13 φυλές. (Ο Ιωσήφ είχε δύο φυλές: τού Μανασσή, και τού Ευφραΐμ). Τους είπε λοιπόν, πως η Σκηνή τού Μαρτυρίου θα ήταν στη μέση, περιβαλλόμενη από τις τέσσερις πλευρές από τη φυλή τού Λευί. Και τέλος, οι υπόλοιπες 12 φυλές, θα βάδιζαν ανά τρεις, σε κάθε πλευρά, σχηματίζοντας ΣΤΑΥΡΟ. Έτσι, τονιζόταν η προστασία τού Σταυρού, και η υπ' αυτόν πορεία τής Εκκλησίας.

Αριθμοί 2/β' 1 - 34: "3. Και οι παρεμβάλλοντες πρώτοι κατά Ανατολάς... 10. Τάγμα παρεμβολής Ρουβήν προς Λίβα (Νότον)... 18. Τάγμα παρεμβολής Εφραΐμ παρά θάλασσαν (Δυσμάς)... 25. Τάγμα παρεμβολής Δαν προς Βορράν..."

Ένας τεράστιος Σταυρός
απαρτιζόμενος από
εξακόσιες χιλιάδες άνδρες
ξεκινά από τους πρόποδες
του Σινά για την
κατοίκηση της γης της
Επαγγελίας. Ήδη, από το
ξεκίνημα , ο Θεός υπέδειξε
στους Μωυσή και Ααρών
τον τρόπο πορείας,

σφραγίζοντας το λαό Του και ασφαλίζοντας τη Διαθήκη Του με
το Ιερό σημείο. Ο Μωυσής περιγράφει στους Αριθμούς 2,3 την
παράταξη του λαού, η οποία σαφώς είχε σταυροειδές σχήμα.
Στο μέσον ήταν η Σκηνή του Μαρτυρίου και μέσα σ' αυτήν η
Κιβωτός της Διαθήκης, την οποία οι Ισραηλίτες μετέφεραν κατά
την πορεία τους και την έστηναν όπου κατασκήνωναν. Αμέσως
πέριξ των κρασπέδων της Σκηνής ήταν παρατεταγμένοι όλοι οι
Λευίτες (η ιερατική φυλή). Στο ανατολικό μέρος έστηναν τις
σκηνές τους ο θεόπτης προφήτης και Ηγέτης του λαού Μωυσής
και ο πρώτος Αρχιερέας Ααρών μαζί με τους υιούς του Γεδσών,
Καάθ και Μεραρί. Σ' εκείνη την πλευρά βρισκόταν οι θύρες της
Σκηνής, η οποία έβλεπε προς δυσμάς και όχι προς ανατολάς,
για να προφυλάσσεται ο λαός από την αστρολατρεία. Κάθε
φορά λοιπόν που η μανία του λαού ξεσπούσε στους δύο
αδελφούς, αυτοί κατέφευγαν για προσευχή στη θύρα του οίκου
του Θεού, που ήταν κοντά στις σκηνές τους.

Στο δυτικό μέρος ήταν οι απόγονοι του Γεδσών, στο βόρειο οι
απόγονοι του Μεραρί και στο νότιο οι απόγονοι του Καάθ. Έτσι
η ιερατική φυλή από μόνη της σχημάτιζε σταυρό με κέντρο τη
Σκηνή του Μαρτυρίου.

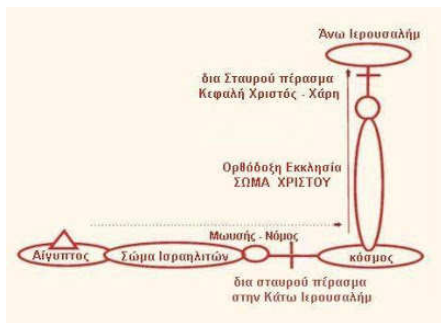
Ο Σταυρός αυτός περιεβάλλετο από άλλον μεγαλύτερο σταυρό, το οποίο διέγραφαν οι δώδεκα φυλές του Ισραήλ.

Στο **ανατολικό** μέρος , μπροστά από το Μωυσή και το ιερατείο, ήταν παρατεταγμένες τρεις φυλές· πρώτη η βασιλική φυλή του Ιούδα που κατείχε το ανατολικότερο σημείο όλης της παρεμβολής, και κοντά της οι φυλές Ισάαχαρ και Ζαβουλών.

Στο **δυτικό** μέρος, κοντά στα άγια των αγίων, οι φυλές Εφραΐμ, Μανασσή και Βενιαμίν, που κατάγονταν από τους αγαπητούς υιούς του Ιακώβ. Στο **βόρειο** οι φυλές Δαν, Ασήρ και Νεφθαλείμ, στο **νότιο** οι φυλές Ρουβήν, Γαδ και Συμεών.

Μ' αυτό το σταυρικό σχήμα κατεσκήνωνε ή πορευόταν πάντοτε ο περιούσιος λαός του Θεού. Ένας πελώριος σταυρός κινείται στην έρημο.

«Ιερώς προστοιβάζεται ο τετραμερής λαός, προηγούμενος της εν τύπω Μαρτυρίου Σκηνής σταυροτύποις τάξεσι κλειζόμενος».

ισραήλ = νους ορώμενος τω Θεώ...
δλδ, πορευομένου του νοός (μας)
στην έρημο, σκιωδώς με σταυρό ...

και ΑΔΑΜ (αρχικά) σταυροειδώς
από την σοφή σίβυλλα

πρῶτος ἄνθρωπος, ὅστις ἐμίλλε καὶ κατοίκησεν καὶ ἐκτίμησεν τὸν Κόσμον, σταυροειδῶς μὲ
τέσσαρα στοιχεῖα ἀνομομάχοντο, τὰ ὅποια ἔπαι δαλαινικὰ τῶν ἀνωτέρων τεσσάρων μορῶν τοῦ
Κόσμου. Τὸ γὰρ Α' ἐκλεῖτ' Ἀνατολήν· τὸ δὲ Δ' ἐκλεῖτ' Δύσιν· τὸ δὲ ὕψιστον Α' ἐκλεῖτ' Ἀρκτον·
τὸ δὲ Μ' ἐκλεῖτ' Μαστιγίαν. Οὕτως ἐρμηνεύει τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ Ἀδάμ μία ἀπὸ τῶν
Προφητιῶν Σιβύλλας.

Ένας λογισμός... * [ΦΩΣ - ΟΦΙΣ](#) ὄρθιο και ευθές vs έρποντος δηλητηριώδους
και πλάνου φωτός

Ο Κύριος, ο σατανάς και τα πουλιά του ηλικιωμένου ιερέα

Ο ηλικιωμένος ιερέας ανέβηκε στον άμβωνα κρατώντας στο χέρι του ένα άδειο κλουβί. Ο κόσμος από κάτω κοιτούσε απορημένος, ενώ κάποιοι είπαν, πάει το έχασε το μυαλό του ο γέρος...

– Χθες είδα ένα αγόρι που είχε αυτό το κλουβί στα χέρια του. Στο κλουβί υπήρχαν δυο μικρά πουλιά

που έτρεμαν από φόβο. Σταμάτησα το αγόρι και το ρώτησα, είπε ο ιερέας.

-Τι έχεις μαζί σου, γιε μου;

-Δυο μικρά πουλιά, απάντησε.

-Και τι θα κάνεις με αυτά; Ρώτησα ξανά.

-Θα τα πάρω σπίτι και θα διασκεδάσω μαζί τους εκεί, απάντησε το αγόρι χαμογελώντας.

-Θα τα βασανίσω, θα σκίσω τα φτερά τους για να τα ακούσω να κλαίνει, θα τα χτυπήσω, θα τα κάνω να τσακωθούν μεταξύ τους, νομίζω ότι θα είναι διασκεδαστικό για μένα.

-Αλλά κάποια μέρα θα τα βαρεθείς ... Τι θα τα κάνεις τότε;

-Έχω μια γάτα στο σπίτι, και πραγματικά της αρέσουν τα πουλιά ... θα τα δώσω σε αυτήν, είπε το παιδί.

Σκέφτηκα για μια στιγμή και ρώτησα, πόσα χρήματα θέλεις για αυτά τα πουλιά, γιε μου;

-Τι θέλετε να αγοράσετε αυτά τα πουλιά; Μα δεν κελαηδάνε ούτε είναι όμορφα.

-Πόσα χρήματα θέλεις, ρώτησα ξανά.

Νομίζοντας ότι ήμουν τρελός, φώναξε, 50 ευρώ!!!

Μια στιγμή, του είπα και έβγαλα τα χρήματα από την τσέπη μου, και τα έδωσα στο αγόρι.

Παίρνοντας τα χρήματα, το αγόρι εξαφανίστηκε.

Παίρνοντας προσεκτικά το κλουβί, το πήγα στην εξοχή όπου υπήρχαν τόσα λουλούδια, και τα απελευθέρωσα προσεκτικά.

Από εκεί ήρθα με αυτό το κλουβί.

Όταν ο ιερέας τελείωσε την αφήγηση άρχισε να λέει μια διαφορετική ιστορία:

– Ο Σατανάς και ο Ιησούς μιλούσαν και ο διάβολος γεμάτος υπερηφάνεια έλεγε:

-Κατέκτησα όλη την ανθρωπότητα! Ναι, χρησιμοποίησα την παγίδα που είχα εφεύρει, και δεν είχα καμιά αντίσταση από κανέναν τους. Αυτοί και τα παιδιά τους τώρα μου ανήκουν.

-Και τι θα κάνεις μαζί τους; ρώτησε ο Ιησούς.

-Θα παίξω μαζί τους και θα διασκεδάσω. Θα τους διδάξω πώς να παντρεύονται και στη συνέχεια να παίρνουν διαζύγιο, πώς να μισούν ο ένας τον άλλον και να προδίδουν τους φίλους, πώς να βλάπτουν ο ένας τον άλλον. Πώς να πίνουν κρασί, να χρησιμοποιούν ναρκωτικά και να ορκίζονται ψέματα. Πώς να σκοτώνει ο ένας τον άλλον και να σκοτώνουν τα παιδιά τους ...Θα διασκεδάσω σε αυτόν τον κόσμο που δημιουργήθηκε από εμένα!

Και μετά το παιχνίδι τι θα κάνεις μαζί τους; ρώτησε ο Ιησούς.

-Θα τους πάρω μαζί μου στην φλογερή κόλαση, φώναξε ο Σατανάς με υπερηφάνεια.

-Πόσο θέλεις γι' αυτούς, ρώτησε ο Ιησούς

-Θέλεις αυτούς τους ανθρώπους; Αυτοί είναι άχρηστοι, θα σε μισούν, θα σε φτύσουν, θα σε προδώσουν, θα σε αρνηθούν, δεν μπορεί να θέλεις αυτούς τους ανθρώπους! Δεν αξίζουν το έλεος σου.

Τι θέλεις για αυτούς τους ανθρώπους; Ο Ιησούς ρώτησε ξανά. Ο Σατανάς, κοιτάζοντας τον Ιησού, είπε, όλο το αίμα σου! Όλα τα δάκρυα σου! Την ζωή σου!”

Σύμφωνοι, απάντησε ο Κύριος. Και πλήρωσε το τίμημα

Υπήρχε απόλυτη σιωπή στο ναό ...

Πήρε το κλουβί, ο ιερέας και κατέβηκε από τον άμβωνα ...

«Απόπλυνον Κύριε τα
αμαρτήματα των ενθάδε
μνημονευθέντων δούλων σου τω
Αίματι σου τω αγίω• πρεσβείαις
της Θεοτόκου και πάντων σου των
αγίων. Αμήν».

Κι η ορθοδοξία, η μόνη μη
μεταφυσική θρησκεία αλλά ως
Αλήθεια, ορίζει πως αν δεν
μετεχθεί Χριστός από τώρα, ΔΕΝ
θα μετεχθεί (κοινωνηθεί) μετά.

Μας συμφέρει όπως θα μπορούσαμε να πληρώσουμε τα διόδια
ώστε να μην σταματάνε την κίνησή μας από έναν τόπο στον
άλλον οι “ελεγκτές”, έτσι πρέπει να “πληρώσουμε” από τώρα
δια του ενεργούντος Αίματος Του Κυρίου εν ημίν, ως άλλο
κόμιστρο από την γη προς τον ουρανό, για να προσπεράσουμε
αβρόχοις ποσί τα εναέρια τελώνια... Το... πορεύομαι πρὸς
τὸν πατέρα· ἔρχεται γὰρ ὁ τοῦ κόσμου ἄρχων, καὶ ἐν ἐμοὶ
οὐκ ἔχει οὐδέν· (Ιωαν.ιδ’30).

Τι συμβαίνει όταν ο Αρχάγγελος έρχεται να πάρει τη ψυχή!

Όλα όσα συμβαίνουν τη στιγμή του θανάτου και η διαδρομή προς τη βασιλεία των ουρανών... Καμιά φορά μας αρκεί το να δηλώνουμε αδαείς... Μια βολική άγνοια... μια χλιαρή ενίοτε αντιμετώπιση που

αποστρέφεται ο Χριστός μας... Πιστεύω μεν στο Θεό αλλά όχι και στο μετά... στα τελώνια... στην κόλαση.

Μοιάζει αιρετικό ή μήπως δεν είναι; Γνώριζα έναν τέτοιο άνθρωπο χλιαρό συχνά ορθολογιστή που όπως έλεγε κατά τα άλλα πίστευε... Μέχρι που κάποια στιγμή έπεσε στα χέρια του μια κασέτα... έγραφε πάνω: Η συγκλονιστική αφήγηση του Γέροντα Εφραίμ της Σκήτης του Αγίου Ανδρέα στο Σεράι των Καρυών για την ψυχή μετά τον Θάνατο. Αυτή η κασέτα αδερχέ μου, μου άλλαξε τη ζωή! Συγκλονίστηκα! Πείστηκα! Θέλησα να μάθω για αυτό το μετά... Και τώρα ξέρω! και ελπίζω! Αυτή η κασέτα ήταν σταλμένη απ τον Χριστό μας...

Καθισμένος απέναντι στον Γέροντα λίγα χρόνια πριν σε ένα μικρό εκκλησάκι στον πρώτο όροφο της Σκήτης πάνω απ την κεντρική πύλη της. Εξομολογούμαι σ αυτόν τον γλυκύτατο Πατέρα και αισθάνομαι την ορθάνοιχτη αγκαλιά της Θείας στοργής να με προσμένει... Πριν φύγω τον ρωτώ: Γέροντα επειδή ασχολούμαι με το εκκλησιαστικό ραδιόφωνο και κάνω εκπομπές έχω ευλογία να μεταφέρω σε αυτές κάποιες από τις ομιλίες σας; Και αυτός με χαμηλωμένο το βλέμμα και με εκείνη

την γαλήνια φωνή μου απαντά: Αν νομίζεις ότι θα ωφεληθούν κάποιοι να το κάνεις....

Απομαγνητοφώνησα το περιεχόμενο αυτής της συνταρακτικής αφηγήσεως... Αυτά που ειπώθηκαν είναι συγκλονιστικά γιατί είναι αληθινά και διαπνέονται από την διδασκαλία των Αγίων Πατέρων ανά τους αιώνες. Κάποιοι άνθρωποι άλλωστε είναι ιδιαίτερος φωτισμένοι και χαρισματούχοι εκ Θεού....

-Την ψυχή μας την βγάζει ο Χριστός με εκτελεστικό διακονητή τον Αρχάγγελο Μιχαήλ, στον οποίο δίνει εντολή. Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ είναι αυτός που «βγάζει» την ψυχή μας με εντολή Κυρίου. Είναι υπέρτατη η τιμή για εμάς τους Ορθοδόξους ο Χριστός μας να έχει ορίσει τον αρχηγό των Αγγέλων τον Αρχάγγελο Μιχαήλ να βγάζει την ψυχή κάθε Ορθοδόξου Χριστιανού.

Όταν έρχεται ο αρχηγός να πάρει την ψυχή, όχι ο αξιωματικός, ο στρατιώτης αλλά ο αρχηγός σημαίνει ότι είμαστε πρίγκιπες! Ο όμοιος με τον όμοιο... Είμαστε πνευματικά πριγκιπόπουλα της Βασιλείας των Ουρανών ως Ορθόδοξοι βαπτισμένοι. Μέγιστη η τιμή να έρχεται ο Μιχαήλ ο αρχηγός όλων των Αγγέλων! Είναι ιλαρός, χαρούμενος και καθόλου αυστηρός όπως μερικοί θέλουν να τον παρουσιάζουν ή να τον εικονίζουν.. Οι άγγελοι δεν έχουν καμιά σχέση με φόβο με τρόμο και με ασχήμια... Κυρίως οι Αρχάγγελοι Μιχαήλ και Γαβριήλ... Εάν μερικοί φοβούνται είναι όχι από τη Θέα του Αγγέλου, αλλά από τη θέα της δικής τους αμετανόητης καταστάσεως.... Όπως και στη θέα του Χριστού μας, κάποιοι δαιμονίζονται και κολάζονται επειδή οι ίδιοι οι αμετανόητοι άνθρωποι δεν είναι δεκτικοί της Θείας οράσεως!

Έρχονται λοιπόν οι Άγγελοι, έρχονται οι δαίμονες, έρχονται οι Άγιοι, αμβλύνονται οι αισθήσεις, κι όταν υπνωθούν τα μάτια, τα σωματικά μάτια, τότε η ψυχή με τον νου βλέπει τα πάντα. Έχει μπει ήδη η ψυχή στην σφαίρα της αιωνιότητος του άλλου κόσμου πριν ακόμη εξέλθει του σώματος .Είναι οι τελευταίες στιγμές, οι τελευταίες φωτογραφίες από τις οποίες μπορούμε να διαπιστώσουμε εάν αυτή η ψυχή κρίνεται ή είναι σεσωσμένη...

Είναι μερικά μυστικά που μας είπαν οι Πατέρες να προσέξουμε ώστε να μπορέσουμε να διακρίνουμε...Δηλαδή αν υπάρχει αγωνία ή εφίδρωση...οι κινήσεις των οφθαλμών δεξιά και αριστερά πάνω και κάτω οι κινήσεις των χεριών, η αλλαγή του χρώματος, κραυγές ή βλάσφημες εκφράσεις, δυσοσμία που εκπέμπεται από το στόμα του ψυχορραγούντος ή και από το περιβάλλον ή ταραχή και φόβος, ταχυκαρδία και εφίδρωση και σε εμάς τους υπόλοιπους με έναν ακατάληπτο τρόπο, όλα αυτά σημαίνουν ότι έχουμε παρουσία δαιμόνων και ότι κάτι δεν πάει καλά...

Πρέπει τότε να προσέξουμε πάρα πολύ και να κάνουμε πολλά σαρανταλείουργα. Όταν όμως κοιμηθεί, απ την στιγμή που ο φύλακας άγγελος παραλάβει την ψυχή, τότε ζωγραφίζεται στο σκηνώμα μια τέτοια χάρη και μια ιλαρότητα που θες συνεχώς να είσαι κοντά του χωρίς φόβο και δισταγμό...

Είναι ίσως οι τελευταίες στιγμές γιατί ο χρόνος είναι μετρημένος ως την ταφή και εκείνη τη στιγμή μας δίνεται ευκαιρία από τον Θεό μα βιώσουμε αυτό το μυσταγωγικό θέαμα.... Είναι πολύ σημαντικό για εμάς. Δεν νοιώθουμε την απομάκρυνση... Θέλουμε να είμαστε συνεχώς κοντά του... Σε έναν μοναχό μέχρι να τελειωθεί ήμουν δεκαπέντε ολόκληρες

ώρες συνεχώς δίπλα του. Είχε λίγη δυσκολία αλλά τελικώς εσώθη... Το ψυχορράγημά του κράτησε πολλές ώρες και ήταν εξουθενωτικό για όλους

Παίρνει λοιπόν την ψυχή ο Αρχάγγελος Μιχαήλ και την παραδίδει εις χείρας άλλων Αγγέλων οι οποίοι αναχωρούν για τον Τελωνισμό. Όσον αφορά τον φύλακα Άγγελο αυτός στέκεται δίπλα στο σκήνωμα και δεν φεύγει μέχρι την ταφή. Όταν υπάρχουν περιπτώσεις που η ταφή καθυστερήσει (λόγω κάποιων συγκυριών λ.χ. ομαδικών θανάτων) ο Άγγελος Φύλακας παραμένει κοντά στο νεκρό σκήνωμα μέχρι να ταφεί το σώμα ... Τιμής ένεκεν!

Πολύ σημαντικό αυτό! Η ψυχή όμως μαζί με άλλους Αγγέλους ξεκινά για το ταξίδι της... Από την στιγμή που θα εξέλθει η ψυχή από το σώμα και μέχρι να συμπληρωθεί η Τρίτη ημέρα, μετρώντας με τον δικό μας γήινο χρόνο (γιατί η ψυχή δεν βιώνει χρόνο σε αντίθεση με εμάς που και τον μετράμε και τον βιώνουμε) η ψυχή μέσα σε αυτό το τριήμερο τελωνίζεται... Δηλαδή καθώς κατέβαιναν οι δαίμονες με το στώμεν καλώς του Αρχαγγέλου Μιχαήλ, μερικοί έμειναν στα πιο υψηλά στρώματα κατερχόμενοι και έμειναν στον αέρα.... Είναι τα λεγόμενα εναέρια τελώνια. Καθώς λοιπόν ανεβαίνει η ψυχή κάθε Ορθοδόξου Χριστιανού μηδενός εξαιρουμένου τελωνίζεται...

Δεν τελωνίζονται όλοι όμως. .μόνο όσοι έχουν ανεξομολόγητες αμαρτίες... όχι εξομολογημένες... Οι εξομολογημένοι περνούν τα τελώνια... σφήνα! με το εξπρές! Δεν σταματούν δηλαδή πουθενά, δεν εμποδίζονται... Θα σταματήσουν κάπου μόνο στην περίπτωση που ακόμα υπάρχει ανεξομολόγητο αμάρτημα. Αν είναι κάτω από το θανάσιμο, ζυγίζεται υπερνικούν τα τυχόν καλά και συνεχίζουν στο επόμενο τελώνιο

έως ότου φτάσουν μπροστά στον Χριστό μας! Εάν όμως κανείς σταματήσει για κάποιο θανάσιμο ανεξομολόγητο αμάρτημα, επιτόπου γκρεμίζεται και κολάζεται...

Έχουμε περιπτώσεις κυρίως γυναικών που μοίχευσαν ή επόρνευσαν, εξομολογήθηκαν βαρύτερα, χειρότερα αμαρτήματα, και αυτά επειδή τους έδιναν ντροπή, λόγω του σαρκικού και επειδή έτσι τις παρακίνησε ο εχθρός, με κίνδυνο να χάσουν την ψυχή τους δεν τα εξομολογήθηκαν .Στους κληρικούς αυτό είναι ακόμα πιο φριχτό! Αυτό λοιπόν πρέπει να προσεχθεί ιδιαίτέρως. Γιατί όταν κανείς είναι εξομολογημένος δεν τελωνίζεται... Περνάει μεν απ τα Τελώνια αλλά δίχως να εμποδιστεί και να σταματήσει από κανένα. Τα χειρότερα Τελώνια τα οποία σήμερα κρεμνίζουν και κολάζουν τους ανθρώπους είναι: Πρώτον της μαγείας, δεύτερον της ομοφυλοφυλίας και της ανηθικότητας, του εγωισμού ακολούθως της φιλαργυρίας, της βλασφημίας....

Κυρίως τα δυο πρώτα που ανέφερα. Ο σατανισμός και η ανηθικότητα στην πιο ακραία μορφή τους παγκοσμίως...

Στο διάστημα των πρώτων τριών ημερών η ψυχή τελωνίζεται, και όταν περάσουμε όλα τα τελώνια, ο Φύλακας Άγγελος του καθενός οδηγεί την ψυχή στον Χριστό, στην ανθρωπότητα του Κυρίου γιατί η Θεότητα δεν φαίνεται... Βλέπουμε τότε τον Χριστό μας όπως τον αντικρίζουμε στις εικόνες. Έχει ακριβώς αυτήν την μορφή ο Χριστός, την μορφή που είχε σαρκωμένος...

Αυτή την μορφή έχει όταν εμφανίζεται και όταν παρίσταται ο άνθρωπος ενώπιόν Του και τον προσκυνά. Ο Χριστός μας τότε τον ευλογεί χωρίς να πει τίποτα απολύτως. Η ψυχή τον προσκυνά και Εκείνος τον ευλογεί μόνο δίχως να πει τίποτα. Είναι η πρώτη προσκύνηση προσωπικά με τον Χριστό μας...

Εκείνη την ημέρα στα τριήμερα όπως λέγονται, η στρατευομένη Εκκλησία ως φιλόστοργος Μητέρα προσκομίζει τα κόλλυβα της τρίτης μέρας... Κάθε μέρα λειτουργούμε και μνημονεύουμε... σαράντα λειτουργίες...Αλλά τα τριήμερα κόλλυβα έχουν πολύ μεγάλη σημασία. Τα κόλλυβα παρίστανται ενώπιον του Κυρίου όταν η ψυχή βάζει την μετάνοια και το κάθε σπυράκι – σιταράκι είναι μια ψυχούλα αλλά είναι και συγχρόνως πολλές ευχές του συνόλου της Εκκλησίας. Δέονται εξ ονόματος του κεκοιμημένου ο οποίος πλέον δεν μπορεί να μιλήσει .Κύριε ελέησον... Κύριε Ελέησον... Κύριε Ελέησον... Άπειρες φορές. Ελέησον για την ψυχή που βάζει μετάνοια...

Ούτε ο Χριστός μας αποφαίνεται, ούτε η ψυχή αντιλαμβάνεται με ακρίβεια αλλά ξέρει διαισθητικώς ότι αφού πέρασε τα Τελώνια είναι σεσωσμένη, αλλά περιμένει την επικύρωση... Μέχρι τότε υπάρχει δισταγμός γιατί δεν γνωρίζει ακόμη το δρομολόγιό της...

Έπειτα ο Φύλακας Άγγελος παίρνει την ψυχή και την κατεβάζει πάλι στη γη αμέσως, σε μηδέν χρόνο. Ενώ κάνουν το δρομολόγιο προς τον Χριστό μας σε 3 μέρες, τώρα σε χρόνο μηδέν η ψυχή με τον Φύλακα Άγγελό της ξανακατεβαίνει στη γη και αρχίζει τότε μια διαδρομή από την ημέρα που γεννήθηκε μέχρι την ημέρα που κοιμήθηκε. Ακολουθεί βήμα-βήμα, πόντο –πόντο τα πάντα με λεπτομέρεια.

Εκεί οι άνθρωποι θα θυμηθούν λεπτομέρειες που λησμόνησαν παντελώς... Και καλά και κακά...Και μικρά και μεγάλα. Τα θανάσιμα τα θυμούνται όλοι οπότε δεν θα τα χουν ξεχάσει. Άλλα μικρότερα και κακά και καλά λησμονημένα πλέον θα θυμηθούν.... Και τότε ο καθένας εμπειρικά πλέον θα διαπιστώσει ότι ο Θεός είναι πανταχού παρών και γνωρίζει τα

πάντα γιατί τότε τα αισθάνεται και τα θυμάται όλα... Είναι χαρισματική αυτή η μνήμη... δεν βλέπει κάτι το φανταστικό... Αντικρίζει την πραγματικότητα, την αλήθεια της ζωής του. Όταν τελειώσει αυτό το δρομολόγιο στην ζωή, η ψυχή ζητά και κάποιο δώρο! Ανάλογα με την ευλάβεια για παράδειγμα που είχε στην Παναγία μας, να μεταβεί σε κάποιο προσκύνημα... Όχι ταξιδάκια στην Αυστραλία ή στον Βόρειο Πόλο να δούμε τους Εσκιμώους και τους πιγκουίνους, γιατί αυτό απλούστατα δεν ωφελεί την ψυχή. Η ψυχή όταν εξέλθει δεν θέλει τίποτα από το γήινο... απολύτως τίποτα.

Δεν έχει καμιά σχέση με την γη η ομορφιά του άλλου κόσμου... Όταν βγούμε από την κοιλιά της μητέρας μας δεν θέλουμε να ξαναμπούμε με τίποτα... γιατί εκεί είναι σκοτεινά και στενά και ο κόσμος είναι ευρύχωρος... Έτσι και αυτό το απέραντο σύμπαν, η γη θα μας φαίνεται ένα τίποτα! Ο εκεί κόσμος όμως θα μας φαίνεται ευρύχωρος και φωτεινό... όχι σκοτεινός όπως εδώ. Το είπε ο ίδιος ο Χριστός μας με το : μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν.... Θα έπρεπε να πει με την δική μου λογική μεταβέβηκε εκ της ζωής εις την αιώνιον ζωή... Κύριε εκ του θανάτου; Εκ του θανάτου! Από ένα τόσο μικρό σε ένα τόσο άπειρο! Ο Γέροντάς μας (εννοεί τον Γέροντα Εφραίμ τον Φιλοθεΐτη) έλεγε από ένα μικρό περίπτερο σε ένα τεράστιο σουπερ-μάρκετ!... Θα δούμε λοιπόν ακριβώς όλα τα μέρη που ζήσαμε και θα ζητήσουμε όπως είπαμε σαν ευλογία να μεταβούμε σε έναν αγαπημένο τόπο. Τότε οι γυναίκες μπορούν να ζητήσουν να ρθουν εδώ στο Άγιο Όρος, στα Ιεροσόλυμα και αλλού...

Την ενάτη ημέρα η ψυχή παρίσταται πλάι στον Χριστό και τότε φτιάχνουμε τα κόλλυβα της ενάτης ημέρας. Η ψυχή επανέρχεται στον Χριστό και η Εκκλησία και πάλι δέεται...

Κύριε Ελέησον την ψυχή που παρίσταται ενώπιον Σου. Ο Χριστός ευλογεί και δεν αποφαίνεται. Ούτε η ψυχή γνωρίζει... Τώρα όμως έχει εμπειρία, όλων των καλών και όλων των κακών του κόσμου τούτου και τότε έχει την γνώση ότι αυτός ο κόσμος είναι ένα τίποτα μπροστά στο κάλος του άλλου... Καθώς δε διέρχεται το σύμπαν έχει και την γνώση των άστρων και των γαλαξιών... αποκτά δηλαδή και αυτήν την αστρονομική εμπειρική γνώση...

Μιλάμε για αποστάσεις που χρειάζονται έτη φωτός για να διανυθούν.... Από την ενάτη ημέρα και μετά αρχίζει το μεγαλύτερο μέρος της εκπλήξεως.... Θα παραλάβει ο Φύλακας Άγγελος την ψυχή και θα την οδηγήσει στον Παράδεισο. Τις μισές ημέρες (ακόμη ως τις σαράντα μας απομένουν 31 ημέρες) στον Παράδεισο και τις άλλες στον Άδη, οπότε την τεσσαρακοστή ημέρα η ψυχή θα έχει πια ολοκληρωμένη την εμπειρία του νοητού αόρατου κόσμου όπως έχει και την εμπειρία τούτου του κόσμου του κτιστού...

Θα λέγει τότε η ψυχή του απίστου: Όντως όλα υπάρχουν... Τα είδα, τα εβίωσα... Καλά τα έλεγαν οι Πατέρες και τα βιβλία τα Πατερικά... Τώρα όμως τι θα γίνει που μείναν ανεφάρμοστα; Που παραμείναμε χρεοφειλέτες.... Οι ψυχές των πιστών από την άλλη: Δόξα τω Θεώ ! Τα εφαρμόσαμε... Δόξα τω Θεώ κάναμε το κατά δύναμιν... Μέγα το έλεος του Κυρίου... Υπάρχει ελπίδα! κι ο Άγγελος Φύλακας ενισχύει...

Το λυπηρό βέβαια είναι όταν κανείς δει στον Άδη θλιμμένα, γεμάτα από λύπη, αγαπημένα πρόσωπα... Όπως και στον Παράδεισο θα δει βέβαια αγαπημένα πρόσωπα αλλά εκείνη την στιγμή δεν υπάρχει καμιά επικοινωνία και καμιά συνομιλία... Είναι σαν να βλέπουμε αγαπημένα πρόσωπα πίσω

από ένα αδιαπέραστο γυαλί απ το οποίο μπορούμε να δούμε μόνο όχι να ακούσουμε ή να ακουστούμε. Αυτό θα γίνει μόλις η ψυχή εισέλθει στον Παράδεισο μετά την Τεσσαρακοστή ημέρα... Τώρα μόνο βλέπει η ψυχή και αποκτά γνώση και εμπειρία. Οι ψυχές που είναι μέσα στον Παράδεισο επικοινωνούν μεταξύ τους!

Τις μισές μέρες λοιπόν μετά την ενάτη από την κοίμηση η ψυχή τις περνά σε όλον τον Παράδεισο και τις υπόλοιπες στον Άδη και έτσι όπως είπαμε έχει την εμπειρία όλου του άλλου κόσμου. Μόνο την αφάνεια δεν βλέπει κανείς στον Άδη, εις την οποία θα βρεθούν οι κολασμένοι κληρικοί και μοναχοί... Στα έγκατα, στην απομόνωση, στον πάτο του Άδη... Είναι για παράδειγμα σαν να πάμε στον πυθμένα του ωκεανού και να σκάψουμε άλλα εκατό μέτρα πιο βαθιά! Εκεί είναι τοποθετημένοι οι κολασμένοι μοναχοί και κληρικοί...

Μόλις φτάσει λοιπόν η τεσσαρακοστή ημέρα μετά τον χωρισμό της ψυχής αυτή γονατίζει μπροστά στον Χριστό μας και αυτός αποφαινεται! Ο Φύλακας Αγγελος καρτερικά αναμένει την απόφαση... Αν λάμψει... εκ δεξιών η ψυχή σώζεται, αν εξ αριστερών η ψυχή οδηγείται στον Άδη... όχι στην κόλαση. Η κόλαση είναι τελείως άδεια ακόμα! Δεν περιέχει απολύτως κανέναν. Γιατί ακόμα δεν έγινε η Δευτέρα παρουσία... Στην κόλαση θα βρεθούν μετά την Δευτέρα Παρουσία οι δαίμονες και οι αμαρτωλοί με ψυχή και σώμα.

Οι ψυχές των κολασμένων τώρα παραμένουν στον Άδη που είναι ας το πούμε το προοίμιο της Κολάσεως, όπως και ο Παράδεισος είναι τα προεόρτια της Βασιλείας των Ουρανών. Εκεί βρίσκονται οι σεσωσμένες ψυχές άνευ σωμάτων. Οι ψυχές μαζί με τα σώματά τους μετά την Δευτέρα παρουσία θα

ενωθούν και θα οδηγηθούν πλέον απ τον Παράδεισο στον Θεϊκό Νυμφώνα, στα ενδότετα του Παραδείσου.

Στην Βασιλεία των Ουρανών αυτή τη στιγμή βρίσκονται μόνο ο Χριστός και η Παναγία μας, με ψυχές και σώμα. Οι Άγιοι βρίσκονται στον Παράδεισο αλλά χωρίς σώματα. Και ο Θεϊκός Νυμφώνας είναι Παράδεισος αλλά με ψυχές και σώματα. Τώρα στον Παράδεισο βρίσκονται μόνο ψυχές περιμένοντας την Δευτέρα Παρουσία, να ενωθούν με τα σώματά τους. Γιατί είναι μισοί, λειψοί άνθρωποι χωρίς το σώμα τους.... Σαν να έχουμε το φεγγάρι στο μέσον.

...Είναι παράδοξο αυτό ξέρετε... Πιο περίεργο είναι να δεις άγγελο χωρίς φτερά παρά ψυχή χωρίς σώμα ...Τι ον είναι αυτό; Εντολή Θεού αυτό το μισό... η πνοή και το σώμα το άλλο μισό... Περιμένουμε την κοινή Ανάσταση! Κάντε λίγη υπομονή!...

Θέλω να σταθούμε ιδιαιτέρως στην τεσσαρακοστή ημέρα λοιπόν. Γνωρίζει καλά η Εκκλησία μας ότι αυτή η ημέρα είναι η κρισιμότερη, οπότε και θα παρθεί η οριστική απόφαση, η οποία θα ισχύσει για πάντα, εις πάντας τους αιώνες... Πεθάναμε; Την 40η ημέρα θα κριθούμε εις πάντας τους αιώνες... Δε θα χουμε εμείς Δευτέρα Παρουσία.... θα γίνει και για εμάς αλλά μόνο για να ενωθούν τα σώματά μας με τις ψυχές μας... Μα δεν θα βγει η απόφαση τότε... Ήδη η απόφαση είναι εισημμένη. (Βέβαια επειδή ακόμα δεν έγινε η Δευτέρα Παρουσία, ένας μεγάλος αριθμός Ορθοδόξων Χριστιανών ίσως και μη Ορθοδόξων, ο Θεός μας γνωρίζει, θα μεταβούν εκ του Άδου στον Παράδεισο... θα το δούμε παρακάτω αυτό).

Επειδή λοιπόν η Εκκλησία μας αυτό το γνωρίζει, προσκομίζει τα κόλλυβα της 40ης ημέρας τα οποία είναι και τα πιο

σημαντικά. Εδώ στο Άγιο Όρος τα παλιά χρόνια οι Πατέρες ήταν πιο αυστηροί και πιο φιλόανθρωποι... Κεκοιμημένοι Πατέρες... Τότε την 40η ημέρα έκαναν Παννυχίδα, ώστε να πληροφορηθούν, κάποιος απ' τους Πατέρες, κυρίως ο Γέροντας εάν η ψυχή εσώθη ή δεν εσώθη. Με κάποιο σημάδι που δινόταν τότε (αισitis μέρες μας συχνά δίνεται) την 40η ημέρα, μετά από νηστεία και αγρυπνία την προηγούμενη έπαιρναν την πληροφορία. Οι πιο πολλοί εκ των κεκοιμημένων Πατέρων εσώζοντο! Κάποιος κάποτε φανερώθηκε με την όψη αρκούδας! και είπε ότι κολάστηκε επειδή ήταν συνεχώς μέθυσος στο Άγιο Όρος.

Άλλος πάλι που φανερώθηκε είπε ότι κολάστηκε γιατί έκανε παρακοή εν γνώσει του στον Γέροντά του. Άλλος πάλι γιατί όπως είπε δεν έκανε καθόλου μοναχικά καθήκοντα. Εύκολο ήταν να σωθεί, αλλά για έναν μικρό πόντο πήγε στα εξ ευωνύμων.... Επιμένουμε λοιπόν πάρα πολύ στο θέμα της 40ης ημέρας, ακριβώς όταν αυτή συμπληρωθεί. Καμιά φορά έξω στον κόσμο κυρίως δεν συμπίπτει η 40η ημέρα με το μνημόσυνο για ευνόητους λόγους, οπότε αυτό γίνεται λίγο πριν ή λίγο μετά. Όμως την 40η ακριβώς ημέρα πάλι θα κάνουμε κόλλυβα επί του μνήματος, ώστε να είμαστε απόλυτα καλυμμένοι πάνω σε αυτό το σπουδαιότατο για την ψυχή θέμα. Εκείνη την ημέρα η ψυχή θα λάβει τη θέση της. Να πάρουμε την μια πλευρά, αυτήν του σεσωσμένου όταν εισέλθει στον Παράδεισο... Λέγουν οι Πατέρες... Ποιόν πρώτον να αγκαλιάσει, ποιος πρώτος να την υποδεχθεί...!! Και θα έχουμε και μερικές εκπλήξεις:

Πως εγώ εσώθην ...Πώς έγινε αυτό το μέγα θαύμα! Πώς βλέπω εδώ τόσους σεσωσμένους δικούς μου, γνωστούς που νόμιζα ότι δεν θα ήταν καθόλου σεσωσμένοι! Πού είναι όλα αυτά τα

αγαπημένα μου πρόσωπα, που τόσα έζησα μαζί τους και απουσιάζουν; Εκπλήξεις! Θα τους γνωρίζουμε δε όλους δια Πνεύματος Αγίου! Όλοι δε είναι ηλιόμορφοι και Αγγελοπρόσωποι, δηλαδή έχουν την μορφή του Χριστού μας... Όχι με την μορφή που είχαν στην γη... Εκεί βλέπονται διαφορετικά όπως λάμπουν! Δεν συστέλλεται ο ήλιος του καθενός! Όταν παρουσιάζονται στη γη παίρνουν την μορφή του σώματος. Αλλά εκεί βλέπονται διαφορετικά, όπως λάμπουν! Η ψυχή όταν κάνει αυτές τις μεταβάσεις, πάνω – κάτω (να το πούμε σχηματικά) τις 40 πρώτες ημέρες έχει το σχήμα του σώματος. Η ψυχή είναι ασώματη βέβαια, αλλά παίρνει αυτό το σχήμα, όπως και ο Άγγελος παίρνει το σχήμα ενός νέου ανθρώπου, νεανίσκου 20 ετών χωρίς γένια, ποτέ κοριτσιού. Ο Άγγελος βέβαια δεν έχει φύλο, παίρνει μορφή ανδρός, γιατί και ο Χριστός μας παρουσιάστηκε έτσι και έτσι τιμούν τον Χριστό μας.

Πολλοί θα αναρωτηθούν πως είναι δυνατό να δει η ψυχή μια και δυο φορές προ της 40ης ημέρας τον Χριστό μας, απ την στιγμή που οι περισσότεροι γνωρίζουν ότι θα τον δούμε κατά την Δευτέρα Παρουσία. Πολλοί βέβαια τον έχουν δει και στην επίγεια ζωή. Δεν είναι πρωτόγνωρη εμπειρία. Άλλοι βέβαια θα τον δουν όπως προείπαμε την 3η την 9η και την 40η ημέρα .

Οι σεσωσμένες ψυχές ήδη εκρίθησαν και βλέπουν τον Χριστό! Τί αναμένουν; Την Δευτέρα παρουσία, οπότε και θα ενωθούν με τα σώματά τους τα οποία είναι Άγια Λείψανα πλέον φανερά ή εν αγνοία πολλών, για να βλέπει έτσι και το σώμα και η ψυχή πάντα τον Χριστό! Των κολασμένων οι ψυχές δεν βλέπουν τον Χριστό; Τι αναμένουν; Και αυτές την Δευτέρα Παρουσία να ενωθούν με τα σώματά τους για να βλέπουν τον Χριστό αλλά ως πυρ και όχι φως! Οι πάντες θα βλέπουν τον Χριστό! Και οι

δαίμονες και οι Κολασμένοι αλλά όχι φωτιστικά... Κανστικά! Ο Χριστός μας δεν τους εκπέμπει βέβαια πυρ, αλλά φως και Αγάπη! Μα αυτοί δεν το δέχονται ποτέ.. Δεν το θέλουν ποτέ, διότι ουδέποτε μετανόησαν στη ζωή τους.

Ο Χριστός μας δεν τους τιμωρεί, ούτε οι ίδιοι λέν: μας τιμωρεί ο Χριστός. Λένε: Αυτοτιμωρούμεθα! Αυτό κολαζόμαστε. Ο Χριστός δεν βασανίζει κανέναν... είτε λίγο, είτε πολύ είτε αιωνίως. Αυτό είναι παπική κόλαση! Μετά την Ανάσταση κανείς δαίμονας δεν έχει δει τον Αναστάντα Χριστό, γιατί για να τον δεις πρέπει να χεις μεγάλη χάρη Αγίου Πνεύματος! Στην κοινή Ανάσταση όμως θα οικονομήσει ο Χριστός μας, ώστε να θεαθεί από όλα τα πλάσματά του!...

Η κόλαση είναι ο χώρος στον οποίο θα κολαστούν οι δαίμονες και οι άνθρωποι με ψυχή και σώμα μετά την Δευτέρα Παρουσία. Τώρα ο δαίμονας ναι μεν κολάζεται, αλλά νοιώθει ωραία γιατί μας πολεμά. Μετά την Δευτέρα Παρουσία θα κολάζεται χωρίς να μπορεί να πολεμά κανέναν. Βιώνει την κόλαση τώρα μεν αλλά παρηγοριέται γιατί πολεμά και νικά κάποιον τον οποίον κερδίζει και παίρνει μαζί του στην κόλαση.

Μετά την Δευτέρα Παρουσία θ αρχίσει η ζωή η αιώνιος! Δηλαδή επ' άπειρον αποκαλύψεις του Χριστού μας σε Αγγέλους και σεσωσμένους ανθρώπους. Μπορούμε να πούμε ότι τότε θ αρχίσουν οι κυρίως αποκαλύψεις του Χριστού μας. Τώρα όλοι περιμένουν την κοινή Ανάσταση για να αρχίσει... το πανηγύρι! Η ατελεύτητος αποκάλυψη σε Αγγέλους και Ανθρώπους ταυτοχρόνως στον Θεϊκό Νυμφώνα. Οι Άγιοι δεν βρίσκονται ήδη στον Θεϊκό Νυμφώνα όπως ο Χριστός μας και η Παναγία μας, γιατί στερούνται σωμάτων. Τώρα στον

Παράδεισο, στα προεόρτια του Θεϊκού Νυμφώνος η ψυχή βιώνει ακόμα αυτήν την κατάσταση.

Και δεν αποκαλύπτεται πλήρως ο Χριστός μας και στους σεσωσμένους γιατί μερικοί εκ του Άδου θα μεταβούν στον Παράδεισο! Εδώ είναι η εμπειρία και η σπουδαιότητα των μνημοσύνων γι' αυτό γίνονται... Για τους μη σεσωσμένους ! Τί τους ευχόμαστε; Δεν λέμε μετά των Αγίων ανάπαυσον Χριστέ τας ψυχάς των δούλων σου; Μετά των Αγίων! Ποιών δούλων Σου; Μα αν κάποιος έχει πάει στον Παράδεισο δεν είναι Άγιος Είναι Άγιος ναι! Μα εμείς ευχόμαστε γι αυτούς που δεν έχουν σωθεί, δεν είναι Άγιοι... Επειδή ακόμα δεν έγινε η Δευτέρα Παρουσία, ένας μεγάλος αριθμός Ορθοδόξων ίσως και μη Ορθοδόξων, ο Θεός γνωρίζει, θα μεταβούν εκ του Άδου στον Παράδεισο. Τίνι τρόπω; Με τις Θείες Λειτουργίες, τα μνημόσυνα, το κομποσκοίνι και τις ελεημοσύνες.

Δηλαδή το βιβλιάριο της ψυχής του Κολασμένου εν τω Άδη, το έχει η Εκκλησία. Εμείς κάνουμε Θεία Λειτουργία, μνημόσυνα, κομποσκοίνια και ελεημοσύνες και κολλάμε το ένσημο εμείς στο δικό του βιβλιάριο κάτι που αυτός δεν μπορεί να κάνει αφού στερείται σώματος. Αυτός μετά θα μας ανταποδώσει το δώρο... Μερικές ψυχές λοιπόν μεταβαίνουν από τον Άδη στον Παράδεισο με την βοήθεια της Εκκλησίας, όχι μόνοι τους και όχι βεβαίως όλοι... Τώρα ποιοί και μέχρι ποιο βαθμό; Ας παρομοιάσουμε τον Άδη με έναν ωκεανό. Στην φωτεινή δέσμη του ύδατος, από την επιφάνεια της θάλασσας μέχρι βάθους δεκαπέντε, είκοσι, εικοσιπέντε, τριάντα σπανιότατα τριαντατριών μέτρων υπάρχει η λεγόμενη δέσμη φωτός, όπου ακτίνες ηλίου διεισδύουν και κάποιο έστω μικρό φως υπάρχει. Από κει και κάτω υπάρχει έρεβος, το πραγματικό το παντοτινό σκοτάδι. Στο διάστημα λοιπόν αυτό (εννοεί της εν Άδου

παραμονής των μη σεσωσμένων) μπορεί για όσες ψυχές βρίσκονται στον Άδη να διεισδύσει η Θεία Λειτουργία και σιγά – σιγά να τις ανεβάσει όλο και πιο πάνω. Κάποτε λοιπόν κάποιες τις μετακινεί ως τον Παράδεισο.

Η Θεία Λειτουργία! τη στιγμή ακριβώς που λέμε: «Απόπλυνον Κύριε τα αμαρτήματα των ενθάδε μνημονευθέντων δούλων Σου τω αίματι Σου τω Αγίω. Με τον παραλληλισμό του Άδη με τον Ωκεανό, αυτοί που βρίσκονται στο κάπως φωτεινό, να το ονομάσουμε έτσι, μέρος του Άδη μπορούν με την Θεία Λειτουργία το κομποσκοίνι και τις ελεημοσύνες σιγά –σιγά να ανέβουν. Βρίσκονται δε εκεί, γιατί ναι μεν έχουν βαριά αμαρτήματα, μα όχι θανάσιμα.... Και στα θανάσιμα υπάρχει ιεράρχηση. Το χειρότερο είναι το να λατρεύεις εν επιγνώσει τον Σατανά ως Θεό. Η εσχάτη απώλεια του νοός. Ό, τι μεγαλύτερο και πλέον απαίσιο υπάρχει. Έπειτα είναι οι αιρεσιάρχες, οι υπερήφανοι, οι βλάσφημοι, οι φιλάργυροι, οι πόρνοι, οι ανήθικοι, οι διεστραμμένοι και όλα τα λοιπά αμαρτήματα. Επάνω – επάνω ας πούμε είναι κάποιος που έκανε μια μεγάλη κλεψιά και δεν πρόλαβε να μετανοήσει αφού πέθανε αιφνιδίως και κολάστηκε, όλες οι κλοπές δεν κολάζουν.

...Πολλά νέα παιδιά ίσα-ίσα σώζονται αφού μετά από μέθη έκαναν κάποια αμαρτήματα κυρίως σαρκικά και επιστρέφοντας στο σπίτι χτύπησαν σε ένα τροχαίο και τελειώθηκαν. Αυτός ο αιφνίδιος, ο αιματηρός, ο οδυνηρότατος θάνατος τα «ξέπλυνε». Υπολογίζεται δηλαδή και ο τρόπος του θανάτου για την σωτηρία της ψυχής. Οι κατάκοιτοι και όσοι υπέφεραν πολύ στη ζωή τους, παίρνουν στεφάνι μεγαλομάρτυρος.

Η Θεία Λειτουργία και οι ελεημοσύνες ανεβάζουν τις ψυχές. Αρκεί όπως έλεγε ο Γέροντας Εφραίμ ο Κατουνακιώτης, οι Λειτουργοί να είναι ενάρετοι και άξιοι. Γιατί ο Θεός δεν εισακούει τις Λειτουργίες των αναξίων Ιερέων οι οποίοι ζητούν χρήματα και έπειτα δεν μνημονεύουν, είτε μνημονεύουν λίγες φορές και όχι σωστά. Θεία Λειτουργία λοιπόν, κομποσκοίνι, προσευχή και ελεημοσύνη... Αυτά μπορούν να εξάγουν μια ψυχή εκ του Άδου...

Μια συνταρακτική αφήγηση ποτισμένη με Άγιο Πνεύμα. Ο Θεός επιτρέπει αυτήν την ιερή γνώση σε κάποιους λίγους εκλεκτούς Του, για να μας κάνει κοινωνούς του Μεγαλείου Του,

για να μας απαλλάξει από την ζημιογόνο για την ψυχή άγνοια. Ο συγκλονιστικός τρόπος και η λεπτομερής περιγραφή του ταξιδιού της ψυχής από αυτόν τον εξαιρετικά φωτισμένο Γέροντα απετέλεσε και για τον ομιλούντα μια τεράστια έκπληξη και μια ώθηση για διαρκή αναζήτηση. Άλλωστε ο καθένας ατομικά πρέπει να ετοιμάζει αυτό το ξεχωριστό ταξίδι...

(τέλος και τω Θεώ η Δόξα)

μνήμη Θεού και προσευχή (αγ.Θεοφάνης έγκλειστος)

Η αδιάλειπτη μνήμη του Θεού
Θέλεις να μην ξεφεύγει ο νους σου την ώρα της προσευχής και της ακολουθίας; Αγώνισου να θυμάσαι το Θεό κάθε στιγμή της ημέρας, είτε είσαι μόνος είτε μαζί με άλλους, στο σπίτι, στη δουλειά, στο δρόμο, παντού. Έτσι, και την ώρα της προσευχής ή της ακολουθίας στο ναό, ο νους σου θα είναι συγκεντρωμένος σ' Εκείνον και ευλαβικά θα επικοινωνεί μαζί Του.

Πότε είναι ευάρεστη στο Θεό η προσευχή μας

Θυμηθείτε ότι η προσευχή δεν είναι λόγια και μετάνοιες, αλλά προσήλωση του νου και της καρδιάς στο Θεό. Είναι δυνατό να διαβάσετε όλες τις τακτές ακολουθίες της ημέρας και να εκτελέσετε όλες τις καθορισμένες μετάνοιες, αλλά η επαφή σας με το Θεό να είναι είτε εντελώς ανύπαρκτη είτε ασήμαντη, με το νου σκορπισμένο και την καρδιά κρύα. Έτσι κάνετε τον κανόνα σας, όχι όμως προσευχή. Μια τέτοια «προσευχή» είναι εφάμαρτη. Ο Κύριος να μας φυλάξει!

Με φόβο και τρόμο πρέπει να επιτελούμε τα έργα του Θεού - αυτό να το θυμάστε πάντα. Με κάθε τρόπο και μ' όλη σας τη δύναμη προσπαθήστε να έχετε το νου σας στα λόγια της προσευχής ή, όπως λέει ο όσιος Ιωάννης ο Σιναΐτης, να κλείνετε το νου σας μέσα στα λόγια της προσευχής. Τη στιγμή που αρχίζετε να προσεύχετε, πρέπει όλη σας η προσοχή να είναι

συγκεντρωμένη στο Θεό και να μην απομακρύνεται απ' Αυτόν...

Τότε μόνο να θεωρήσετε ότι προσευχηθήκατε καλά, όταν, τελειώνοντας, η ψυχή σας δονείται από συντριβή και αυτομεμψία*. Στη διάρκεια της ημέρας προσπαθήστε, με την αδιάλειπτη προσευχή, να βρίσκεστε νοερά ενώπιον του Κυρίου κάθε στιγμή, όπως βρίσκονται οι άγγελοι. Εκείνοι Του προσφέρουν την ακατάπαυστη δοξολογία. Εμείς ας Του προσφέρουμε τη μετάνοιά μας.

Πότε εισακούεται από το Θεό η προσευχή μας

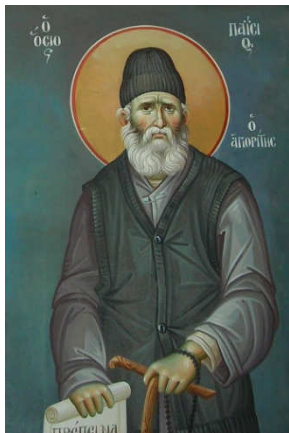
Να πώς πρέπει να ζητάς κάτι από το Θεό: «Κύριε, Εσύ βλέπεις ότι χρειάζομαι το τάδε πράγμα ή ότι υποφέρω από τη δεινά συμφορά. Βοήθησε με, όπως ξέρεις και όπως θέλεις! Γενηθήτω το θέλημά Σου...».

Μ' αυτή την εσωτερική τοποθέτηση, να προσεύχεσαι πολύ. Όχι μια φορά, έστω και παρατεταμένα, ούτε για μια μέρα μόνο, αλλά για εβδομάδες, μήνες, χρόνια... Όλο να ικετεύεις, όλο να κραυγάζεις: «Κύριε, βοήθησε με! Κύριε, λύτρωσε με! Όσώτοσο, ας μη γίνει ό,τι θέλω εγώ, μα ό,τι θέλεις Εσύ».

Αυτό ακριβώς έλεγε και ο Χριστός στη Γεθσημανή, όταν προσευχόταν στον Πατέρα Του. Και η χήρα της ευαγγελικής παραβολής βρήκε τελικά το δίκιο της από τον άδικο εκείνο δικαστή, μόνο και μόνο επειδή δεν κουράστηκε να τον παρακαλάει για πολύν καιρό. Κάποιος σοφός είπε το λόγο τούτο: «Πρέπει να γίνεις φορτικός στο Θεό και στους άγιους Του!». Απόσπασμα από το βιβλίο «Ο δρόμος της ζωής» του Αγίου Θεοφάνους του Εγκλείστου

* θάχει προσθέσει στην ψυχή με την επίσκεψή Του, το Φως Του Ο Κύριος...

Μετεωρισμός

– Γιατί, Γέροντα, ο νούς μου είναι μονίμως σκορπισμένος και δεν μπορώ να τον μαζέψω;

– Τον έχεις αφήσει αχαλίνωτο όλα τα χρόνια και τώρα δεν μπορείς να τον κυβερνήσεις.

Χρειάζεται προσοχή, διότι ο νούς την μια στιγμή μπορεί να σε πάη στον Παράδεισο και την άλλη, εάν δεν προσέξεις, να σε πάη στην κόλαση. Όσο μπορείς, να προσπαθής

να συγκεντρώνης τον νού σου σε σκέψεις καλές, άγιες, που αγιάζουν τον άνθρωπο.

Αγίου Παϊσίου Αγιορείτου

Η ζημιά που προξενεί ο μετεωρισμός κατά τη διδασκαλία του Οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστού

Η συγκέντρωση του νου την ώρα της προσευχής. Αγ. Θεοφάνους του Εγκλείστου

Μετεωρισμός

(αγιογραφικά αναλογικά) ...Και τότε δεν οδηγείται πλέον αιχμάλωτος των Ασσυρίων μακριά από την Ιερουσαλήμ, αλλά επιστρέφει αξιέπαινα από τη Βαβυλώνα στη Σιών, ώστε να λέει κι αυτός μαζί με τον Προφήτη: «Σου πρέπει ύμνος, Θεέ μου, στη Σιών, και θα σου αποδώσουμε το τάξιμό μας στην Ιερουσαλήμ» (Ψαλμ. 64, 2) και: «Όταν ο Κύριος επιστρέψει τους αιχμαλώτους

στη Σιών, θα αναγαλλιάσει ο Ιακώβ και θα ευφρανθεί ο Ισραήλ»
(Ψαλμ. 125, 1 και 25, 2)....

από το: Περί ησυχίας και περί των δύο τρόπων της προσευχής.
Άγιος Γρηγόριος ο Σιναΐτης

σχόλιο: επειδή ισραήλ σημαίνει νους ορώμενος τω Θεώ, τα
"ιστορικά" συμβάντα στην ΠΔ, ως σκιά, αναλογούν στον κάθε
προσπαθούντα να προσευχηθεί νου, με τον μετεωρισμό να ζει
στην αιχμαλωσία...

Κατάσταση απελευθέρωσης, που δεν βιούται ει μη μόνο με την
Θεία Κοινωνία... γι' αυτό και στην ευχή της Μεταλήψεως,
διαβάζουμε: ... ή τοῦ ἐλεήμονος Θεοῦ φιλεύσπλαγχνος Μήτηρ,
ἐλέησόν με, καὶ δὸς κατάνυξιν καὶ συντριβὴν ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ
ταπείνωσιν ἐν τοῖς διανοήμασί μου, καὶ **ἀνάκλησιν ἐν ταῖς**
αἰχμαλωσίαις τῶν λογισμῶν μου.

αλλά και... χαῖρε, σὺ γὰρ ἐνουθέτησας τοὺς συληθέντας τὸν
νοῦν... αφού περιπέσαμε σε ληστές...

αμήν Ο ελευθερωτής Κύριος να μας επιστρέψει και θεραπεύσει
στο πανδοχεῖο Του (ορθόδοξη Εκκλησία) δι ευχών...

[επιβαλλόμενη η μετάφραση των όρων που ψάλλονται και
ακούγονται στις εκκλησίες ... ισραήλ, σιών, αίγυπτος, πάταξη
πρωτότοκων που είναι νίκη κατά των παθών... από χαμηλώς
ενοούμενα κρατικά σε πνευματικά, για να μην σκανδαλίζεται
τζάμπα ο κόσμος και νομίζει πως ευχόμαστε και ευλογούνται οι
σταυρωτές Του Κυρίου...].

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΑΚΤΕΟΥ

Το εισερχόμενο στην ψυχή (και ζωή μας) Φως, που δι αυτού γνωρίζουμε τα πάθη μας και προσδεύοντας η μετάνοια και χάρις, μετέχει Σε αυτό ο άνθρωπος, δεν είναι κτιστό.

Μπορεί να έχουμε “φυσική” ημερομηνία γενεθλίων της Εκκλησίας ως “δόμηση” την πεντηκοστή και έτσι να γίνει και σε μας που θα θέλαμε να δομηθεί εν ημίν, αλλά κατά τους αγίους που έχουν την δικαιοδοσία θεολόγησης κι αυτούς τους θεοφόρους ακούμε (και υπακούμε ως αυθεντίες), αλλιώς είναι τα πράγματα....

Ἡ Ἀκτιστὴ Ἐκκλησία (κατὰ τον αγ.Πορφύριο)

Ὁ πατὴρ Πορφύριος, ὅταν μᾶς μιλοῦσε γιὰ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὸ Θεό, γιὰ τὸν κόσμο, γιὰ τὴν ἀγάπη, γιὰ τὴν προσευχή, γιὰ τὴ δημιουργία ὁλόκληρη, μιλοῦσε

μὲ θεολογικὰ κριτήρια (πτυχιούχος τῆς Β΄ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου). Εἶχε ὄντως τὸ χάρισμα τῆς Θεολογίας, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴ ζῶσα πηγή, τὴ νοερά, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Καὶ μάλιστα τῆς Μυστικῆς Θεολογίας, ὅπου βλαστάνει ἢ κατὰ Χριστὸν φιλοσοφία. Ἦταν ἓνας Μυστικὸς Θεολόγος χωρὶς κοσμικὲς σπουδές, παρὰ μόνο μὲ τὶς σπουδές τῆς ἀσκήσεως, τῆς ἡσυχίας, τῆς νοερᾶς ἐργασίας. Ἐλεγε: «Εἶθε νὰ μποῦμε ὅλοι

στην ἐπίγεια Ἀκτιστή Ἐκκλησία, γιατί, ἂν δὲν μποῦμε σ' αὐτήν, δὲν θὰ μποῦμε καὶ στὴν οὐράνια». «Μποροῦμε νὰ ἐνωθοῦμε, ἂν κάνουμε μυστική ζωή...». «Ἡ καλὴ δύναμη πάει πλούσια, ἀλλὰ ἀπαλὰ ὡς “θρούς”, ὅπως λέει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη». «Νὰ γίνεσθε ἅγιοι...». [I 101]

Απασχολοῦσε ἔντονα ἕναν ἀδελφό μου τὸ θέμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, «ἀπὸ πότε ὑπάρχει», γιατί ἤθελε νὰ τὸ χρησιμοποιεῖ στὰ κηρύγματα τοῦ καὶ γιὰ ἕνα βιβλίο ποὺ ἔγραφε. Εἶχε πάει μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες στὸν Παππούλη καὶ πῆγε νὰ φύγει ὅταν τελείωσε μαζί του, χωρὶς ὅμως νὰ τοῦ πεῖ τὸ πρόβλημά του. Παίρνοντας τὴν εὐχή του, τοῦ λέει ὁ Γέροντας.

«Ἄντε πῆγαινε τώρα καὶ νὰ ξέρεις ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι προαιώνιος καὶ ἄκτιστος, καὶ ἄσε τοὺς θεολόγους νὰ λένε ὅ,τι θέλουν». Ἐμείνει ἐκπληκτος ὁ ἀδελφὸς μὲ τὴν ἀποκάλυψη ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ Παππούλης στὸν προβληματισμὸ ποὺ εἶχε. Ἀπὸ τὸ βιβλίο “Ἀνθολόγιο Συμβουλῶν Γέροντος Πορφυρίου”

Για δε τον ὅσιο Παῖσιο, ἡ ἐκκλησία δεν χτίζεται με τούβλα και ἄμμο... και οὔτε γκρεμίζεται ἢ καίγεται ἀπὸ βαρβάρους... οπότε (νομίζω), παρότι χαροποῖο ἢ στενάχωρο ἀντίστοιχα, δὲν εἶναι οὔτε ἀπόλυτο καλὸ το ἕνα, οὔτε ἀπόλυτο κακὸ το ἄλλο, προτείνοντάς μας τὴν ἐν ἡμῖν δόμηση, που οὔτε δομεῖται ἀλλὰ οὔτε και ἀναιρεῖται κοσμικῶς.

Ἡ ἀπαραίτητη οργανικὴ σχέση που πρέπει νὰ ἀναπτυχθεῖ μεταξύ μας και τῆς Ἐκκλησίας (ὡς ἐνσωματούμενοι σὲ αὐτὸ τὸ Ἐνα και μοναδικὰ σωτήριο Σῶμα), με τὸ ἀπλῶμα και σύνδεση μέλους – Ὁλου, δια των 3 ἀγωγῶν στὸν τύπο τῆς φλέβας (ἐξομολόγηση) ἀρετῆς (Θ.Κοινωνίας) και νεύρου (προσευχὴ) ὡς μυστηριακὴ και μυστικὴ μετοχή, δὲν ἀναιρεῖ τὸ υπερβατικὸ το ἐγχειρήματος, οπότε, με γνώμονα τὸ **χωρὶς Ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν**, πρέπει νὰ προχωρήσουμε στὴν ἐν ἡμῖν δόμηση τοῦ ναοῦ.

δόμηση του εν ημίν ναού

...λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. 20 εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· τεσσαράκοντα καὶ ἕξ ἔτεσιν ᾠκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτος, καὶ σὺ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερεῖς αὐτόν; 21 **ἐκεῖνος δὲ ἔλεγε περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ σώματος αὐτοῦ.** 22 ὅτε οὖν ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν, ἐμνήσθησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὅτι τοῦτο ἔλεγε, καὶ ἐπίστευσαν τῇ γραφῇ καὶ τῷ λόγῳ ᾧ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς. (Ιωαν.β')

Οι δώδεκα ἀψυχες κολώνες του ναού του Σολομώντα, “αντικαθίστανται” αχειροποιήτως με τις δώδεκα ἐμψυχες, τους δώδεκα αποστόλους, εν μέσω των οποίων ψηλαφείται και μετέχεται. Έξω από τον “χώρο” που ορίζουν οι 12, μπορεί να θεάται ο “ήλιος”, μπορεί να θερμαίνεται και να φωτίζεται θεωρητικά κάποιος, αλλά ΔΕΝ μετέχεται*.

Τα στοιχεία που ξεχωρίζουν και κάνουν αυτούς τους δώδεκα κολώνες** του ναού, πρέπει να ανευρεθούν μέσα μας, με βοήθεια τα εξωτερικά ιστορικά στοιχεία που γνωρίζουμε. Έναρξη δόμησης του εντός, μια προϋπόθεση. Πρέπει να “γκρεμιστεί” ο εξωτερικός φαρισσαϊζών. Να σχισθεί το καταπέτασμα από άνωθεν έως κάτωθεν... και όπως θα φανεί λίγο πιο κάτω με τους κληρονόμους της Βασιλείας, εκείνο το **τι σου έκανα**Ν (οι άλλοι, οι κακοί, οι ρωμαίοι, οι ιουδαίοι, οι ειδωλολάτρες... παρόντες στο τότε) Χριστέ μου... να αντικατασταθεί με το **τι σου έκανα** Χριστέ μου... Ένα μικρό Ν η διαφορά (μεταξύ του, Σου έκαναν και Σου έκανα), αλλά τόσο σπουδαίο που αλλάζει την οπτική από εξωστρέφεια στην εντός ημών ζωή... και αμὴν προοπτική δόμησης ναού και μετοχή στην εντός ημών Βασιλεία Του. Από το κατά γράμμα και την επιβολή μαρτυρίου στο Σώμα Του Χριστού, αυστηρά χωροχρονικά στο τότε, στο κατά πνεύμα και ενέργειές μας

διαχρονικά, όλους τους αιώνες. Άλλωστε Ο Κύριος είναι ο αίρων τας αμαρτίας του κόσμου και όχι μόνο εκείνων που ήταν στον περίγυρό Του τότε. ΑΙΠΕΙ... δεν ήρε, γι'αυτό και ο αισθανόμενος πόνος από τα καρφιά ήταν πολλαπλάσιος των "φυσιολογικών".

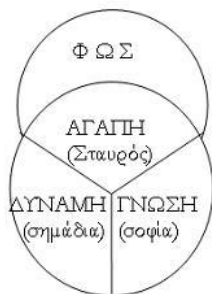
Από το πρώτο πόνημα (μύηση και ορθοδοξία) προσπαθώ να διακρίνω και καταγράφω τις λεπτομέρειες το πώς θα ανδρωθούν και στερεωθεί ο ναός, από νήπια*** που τους διακρίνουμε εντός μας (όπως φαίνεται και με τον απ.Πέτρο), σε άνδρες, ώστε να συναυξηθούμε μαζί τους και διέλθουμε εκείνο το κομβικό σημείο... 11 *ὅτε ἤμην νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς νήπιος ἐφρόνουν, ὡς νήπιος ἐλογιζόμην· ὅτε δὲ γέγονα ἀνὴρ, κατήργηκα τὰ τοῦ νηπίου. 12 βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δὲ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· (Α΄Κορ.ιγ')*

"Ὡς ἴδωμεν ὁμῶς καὶ τί ἡ ἀλληγορία τῆς ἱστορίας ταύτης σημαίνει. Ὁ Πέτρος ἀντιπροσωπεύει τὴν πρακτικὴν ἀρετὴν, ὁ δὲ Ἰωάννης τὴν περὶ Θεοῦ καὶ θείων πραγμάτων ἔρευναν. Ὅταν λοιπὸν ἡ πρακτικὴ ἀρετὴ δὲν ἀκολουθῇ εἰς τὴν θεωρίαν, τότε ὡς ἐν νυκτὶ καὶ σκότει περιπατοῦσα καὶ ψυχραινομένη, τοῦτέστιν ἀκίνητος μένουσα εἰς τὸ καλόν, ἐπιζητεῖ νὰ ξεσταθῇ, διὰ τῆς διαπράξεως αμαρτίας τινός, ἥτις ὑπάγει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον, τὸ ὁποῖον ἀνάπτουσιν οἱ ὑληρέαι τοῦ σατανᾶ. Διὸ καὶ νικᾶται ὑπὸ κακῆς ἡδονῆς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὅπως ὁ Πέτρος ἐδειλίασε τοὺς λόγους τῆς δούλης, ἀρνεῖται καὶ αὐτὸς τρεῖς φορές τὸν Χριστόν, τοῦτέστι μὲ τὸ τριμερὲς τῆς ψυχῆς, ἥτοι τὸ λογιστικόν, τὸ θυμικόν καὶ τὸ ἐπιθυμητικόν· μὲ τὸ λογιστικὸν ἀρνεῖται, ὅταν διανοῇται βλασφήμους ἐννοίας περὶ Θεοῦ· μὲ τὸ θυμικόν, ὅταν νικᾶται ὑπὸ τοῦ θυμοῦ· καὶ μὲ τὸ ἐπιθυμητικόν, ὅταν ἐπιθυμῇ τὰς ἀτόπους ἡδονάς.

Για να δομηθεί ο ναός, πρέπει να νεκρωθεί το σώμα της αμαρτίας, όπως για να δομηθεί ο αναστάσιμος ναός νεκρώθηκε Ο Κύριος επί Σταυρού και νέκρωσε κάθε αμαρτία. Αυτό

συμβολίζει (ως **αντίτυπος** κατά τον αγ.Γρηγόριο θεολόγο) ο χάλκινος όφης που κρέμασε ο Μωυσής επί της ράβδου του.... .

Το κομβικό σημείο των αγίων αποστόλων που τους ορίζει εφεξής ως κολώνες της χειροποιήτου εκκλησίας, δεν είναι η θαυματουργία που είχαν την εξουσιοδότηση και προ αναστάσεως να βγάζουν δαιμόνια και να θεραπεύουν, αλλά η επίσκεψη της πύρινης γλώσσας εφ' ενός εκάστου την κεφαλή, με την πεντηκοστή. Αυτός και ο δικός μας σκοπός. Η απόκτηση (ανάπαυση μέσα στην αμήν εξαγνισμένη καρδιά μας) του Αγίου Πνεύματος, με απαραίτητη προηγούμενη προϋπόθεση την μεταστροφή του προσώπου μας σταυρικώς προς την αγάπη Του, με προσευχή στο υπερώο, αντί να κυνηγάμε φιλελληνικώς και φιλοϊουδαϊκώς σοφία και δύναμη. ...

πάλι, δεν είναι τυχαίο οι 120 μοίρες ως οπτική γωνία του προσώπου μας όπου προσαντολίστεται και κινείται, αλλά και οι 120 φωτισθέντες οι ομοθυμαδόν προσευχόμενοι στο υπερώο ... (πραξ.α'15).

Νοούντες τον απ. Πέτρο ως πρακτική αρετή και αναλογικά εμάς να θερμαινόμαστε από άλλες φωτιές διαπραττοντες αμαρτίες, μακάρι να συνειδητοποιήσουμε το πόσο έχουμε την ανάγκη να βγούμε έξω αυτής και να κλάψουμε πικρά για να συγ-χωρεθούμε από τον εύπλαχνο Κύριο και τύχουμε προσωπικής κλήσης... (είπατε τοις μαθηταίς και τω Πέτρω – Μαρκ.1στ'7).

Πόσο ανάγκη έχουμε από ένθερμοι διώκτες Του σαν τον απ.Παύλο, να έλθει το άλλο Φως να μας τυφλώσει τα χοϊκά μάτια για να Τον ζητήσουμε εγκάρδια, ώστε να μεταμορφωθούμε σαν άλλα μικρόβια που πολεμούν την εκκλησία (από εντός ή εκτός Της) σε αντισώματα, όπως ο ιατρός μετατρέπει το φαρμάκι σε φάρμακο, το μικρόβιο σε αντίσωμα και αφού παθητικοποιήσει την μικροβιακή του δράση από αντίθετο και αντίθεο, το μεταποιήσει ως χρήσιμο καλό εμβόλιο!!!! Παράσχου Κύριε πίστη και δίδου ημίν, αφορμάς μετανοίας!!!

Πόση δουλειά έχουμε σαν τον απ.Θωμά (δίδυμο) να περάσουμε μετά την ψηλάφηση στην μακαρία πίστη αναστάσεως από την μίζερη πίστη στην βιολογική νομοτέλεια του θανάτου, κι είναι τόση η απόσταση “πίστεων”, όση απόσταση έχει η γη από τον ουρανό, όσο ο θάνατος από την Ζωή.

Αμήν όλοι οι άγιοι απόστολοι να μεριμνήσουν για την εμήν οικοδομή! Αν μέναμε μόνο στην ευχή, θάταν προϊόν φαντασίας. Και πως γίνεται πράξη αυτό; Μυστηριακά. Όσο ερχόμενος Ο Κύριος με την Θεία Κοινωνία, φέρει όλους τους αγίους μαζί Του**** για να προσθέσουν ένα πνευματικό λιθαράκι στον εν δυνάμει ναό Του... (ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα, εν εμοί μένει καγώ εν αυτώ).

Κύριος οικοδομεί Εαυτόν μέσα στην εικόνα Αυτού, αναβιβάζοντας το κατ’εικόνα στο καθ’ωμοίωσιν. Αμήν καλή υποδοχή, θεοδοχία και ετοιμότητα δόμησης, αμήν εκτυπώτερον η πρόσθεση κάθε λίθου Του.

[Εάν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες· ἐὰν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἡγυρύνῃσεν ὁ φυλάσσων. Ψαλμ.ρκς’ 126].

Και τι μένει; η ανάλογη αυτογνωσία και βοή... (ως ο άσωτος, βοήθησέ με Κύριε να έλθω εις εαυτόν και στα συγκαλά μου...) ...17 *εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου. 19 οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου.* (Λουκ.ιε')

(ως ο ληστής) 42 καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ· *μνησθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.* (Λουκ.κγ')

δέομαι ὡς Ἰωνάς, ἐκ φθοράς ὁ Θεός μέ ἀνάγαγε.... ἐξάγαγέ με ἐκ λάκκου κατωτάτου.... ἐξ ἄδου ἀνάστησέ με...

* ΜΗ ΜΟΥ ΑΠΤΟΥ και ΦΕΡΕ ΤΟΝ ΔΑΚΤΥΛΟΝ ΣΟΥ ΩΔΕ...
αντίφασις ή καθορισμός "ορίων" ΧΩΡΟΥ;

** δώδεκα απόστολοι (Γέροντας Θαδδαίος της Βιτόβνιτσα) και
δυο σκέψεις συνειρμικές...

*** (λίγα τινά) για την άρνηση του απ.Πέτρου

****21 ἵνα πάντες ἐν ᾧσι, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ καὶ γὰρ ἐν σοί,
ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ᾧσιν,... 24 πάτερ, οὓς δέδωκάς μοι, θέλω
ἵνα ὅπου εἰμὶ ἐγὼ κάκειῖνοι ᾧσι μετ' ἐμοῦ... (Ἰωαν.ιζ')

Νέκρωση μελών αμαρτίας

Παναγία Ἱεροσολυμίτισσα

Ο αγ.Γρηγόριος Παλαμάς,
προσεύχεται με αυτόν τον τρόπο :

Υπεράγαθε Δέσποινα Θεοτόκε,
επάκουσον της οικτράς μου
δεήσεως και μη κατασχύνης με
από της προσδοκίας μου, η μετά
Θεόν ελπίς πάντων των περάτων
της γης.

Τον βρασμόν της σαρκός μου
κατάσβεσον.

Τον εν τη ψυχή μου αγριότατον
κλύδωνα κατεύνασον.

Τον πικρόν θυμόν καταπράυνον.

Τον τύφον και την αλαζονείαν της

ματαιίας οίησεως εκ του νοός μου αφάνισον.

Τας νυκτερινάς φαντασίας των πονηρών πνευμάτων και τας
μεθμερινάς των ακαθάρτων εννοιών προσβολάς εκ της καρδιάς
μου μείωσον.

Παίδευσόν με την γλώσσαν λαλείν τα συμφέροντα.

Δίδαξον τους οφθαλμούς μου βλέπειν ορθώς της αρετής την
ευθύτητα.

Τους πόδας μου τρέχειν ανυποσκελίστως ποιήσον την μακαρίαν
οδόν των του Θεού εντολών.

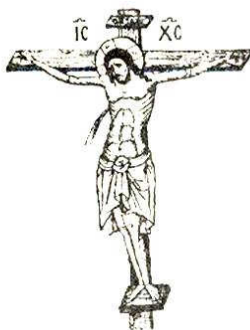
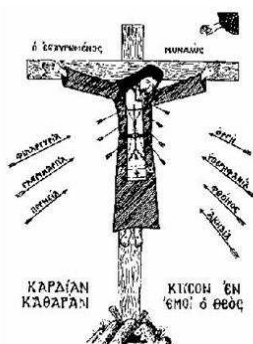
Τας χείρας μου αγιασθήναι παρασκεύασον, ίνα αξίως αίρω αυτάς
προς τον Ὑψιστον.

Κάθαρόν μου το στόμα, ίνα μετά παρρησίας επικαλείται Πατέρα
τον φοβερόν Θεόν και πανάγιον.

Ανοιξόν μου τα ὦτα, ίνα ακούω αισθητῶς και νοητῶς τα υπέρ

μέλι και κηρίον γλυκύτερα των αγίων Γραφών λόγια, και βιώ
κατ' αυτά από σου κραταιούμενος.

Δια γαρ σου, πανύμνητε και υπεράγαθε Δέσποινα, περισώζεται
πάσα βροτεία φύσις αινούσα και ευλογούσα Πατέρα, Υιόν και
Αγιον Πνεύμα, την παναγίαν Τριάδα και ομοούσιον, πάντοτε, νυν
και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

“νέκρωση”...

Ο εν τη ενάτη ώρα δι’
ημάς σαρκί του θανάτου
γενσάμενος, **νέκρωσον**
της σαρκός ημών το
φρόνημα, Χριστέ ο Θεός,
και σώσον ημάς.

καρδίαν καθαρὰν κτίσων

ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις
μου.

Κι η γνώμη δίνει την σκυτάλη στην όντως γνώση κι αυτή με την
σειρά της ως φιλοσοφία στην φιλοκαλία και στην θεραπευτική
παράδοση της Ορθοδοξίας, την εμπειρία θεώσεως. Την νήψη,
την άσκηση.

Κατά τάξη και ετοιμότητα και εγκαίνιση στην βαθεία καρδιά
ακολουθούντα νους και χους, κάθαρση, φώτιση, τελείωση.

Στα παληά χρόνια όταν οι αρχαίοι έλληνες έριχναν βολές σε
ομόκεντρους κύκλους και το βέλος τους έπεφτε οπουδήποτε
αλλού πλην κέντρου, έλεγαν ήμαρτον δλδ
αστόχησον, και ξαναπροσπαθούσαν.

Οι άγιοι λένε, πως... →

προτείνοντας την ακινησία μας ως προς την αμαρτία (αστοχία) και την κίνησή μας προς το καλό (ευστοχία)....

Το βίωμα της θ' ώρας, το ίδιο... Ο εν τη ενάτη ώρα δι' ημάς σαρκί του θανάτου γενεσάμενος, **νέκρωσον της σαρκός ημών το φρόνημα**, Χριστέ ο Θεός, και σώσον ημάς.

Είναι ο "φιλοξενούμενος" και ενεργών εν ημίν Εσταυρωμένος Κύριος δια του Αίματός Του, που μας αποπλύνει από παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος και "νεκρώνει" το σώμα της αμαρτίας.

από την ακολουθία της Θείας Μεταλήψεως ΕΥΧΗ Β' (Μ.Βασιλείου) ... Οἶδα, Κύριε, ὅτι ἀναξίως μεταλαμβάνω τοῦ ἀχράντου σου Σώματος καὶ τοῦ τιμίου σου Αἵματος καὶ ἔνοχος εἰμι καὶ κρῖμα ἐμαντῶ ἐσθίω καὶ πίνω, μὴ διακρίνων τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου· ἀλλὰ τοῖς οἰκτιρμοῖς σου θαρρῶν, προσέρχομαί σοι τῶ εἰπόντι. Ὁ τρώγων μου τὴν Σάρκα καὶ πίνων μου τὸ Αἶμα ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ.

Σπλαγχνίσθητι οὖν, Κύριε, καὶ μὴ παραδειγματίσης με τὸν ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ ποίησον μετ' ἐμοῦ κατὰ τὸ ἔλεός σου· καὶ **γενέσθω μοι τὰ ἅγια ταῦτα εἰς ἴασιν καὶ κάθαρσιν καὶ φωτισμὸν καὶ φυλακτήριον καὶ σωτηρίαν καὶ ἁγιασμὸν ψυχῆς τε καὶ σώματος· εἰς ἀποτροπὴν πάσης φαντασίας καὶ πονηρᾶς πράξεως καὶ ἐνεργείας διαβολικῆς, κατὰ διάνοιαν τῆς ἐν τοῖς μέλεσί μου ἐνεργουμένης·** εἰς παρρησίαν καὶ ἀγάπην τὴν πρὸς σέ· εἰς διόρθωσιν βίου καὶ ἀσφάλειαν· εἰς αὐξησιν ἀρετῆς καὶ τελειότητος· εἰς πληρῶσιν ἐντολῶν· εἰς Πνεύματος ἁγίου κοινωνίαν· εἰς ἐφόδιον ζωῆς αἰωνίου καὶ εἰς ἀπολογίαν εὐπρόσδεκτον, τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματός σου· μὴ εἰς κρῖμα ἢ εἰς κατάκριμα.

Αμήν γένοιτο...

Δορυφορούν τον Σταυρό οι άγιοι άγγελοι, υπηρετούν ως φίλοι κι εμάς, όσο συσταυρωνόμαστε για να μας συναναστήσουν.

Μία εκ των ιδιοτήτων των λεπτών αγγέλων είναι η δυνατότητα “διείσδυσης” όπως έχουν όλα τα πνεύματα την δυνατότητα κατά το επιτρέπεται ή την ευλογία του Θεού (και ανάλογα τα δικαιώματα που δίνουμε) να εισέρχονται κεκλεισμένων των θυρών στους “οίκους” μας (διερχόμενοι από τοίχους εξωτερικούς και εσωτερικούς).

Μπορούν να εισέλθουν στο μυαλό, να μας εμφυτεύσουν έναν θετικό λογισμό. Στην καρδιά να ψιθυρίσουν έναν θείο λογισμό προξενώντας ένα φιλόθεο ή φιλάνθρωπο σκίρτημα/δόνηση. Να μπουν σε ένα άρρωστο μέλος για να το υγιάνουν. Αντίθετα οι δαίμονες κατά το επιτρέπεται του Θεού, εμβολίζουν αρνητικά, απάνθρωπα και αντίθετα και μετά την διάνοια, εν τοις μέλεσι, μας ασθενούν, μας θανατώνουν.

Ευχόμενοι στον άγιο άγγελό μας... ***μη δώης χώραν τω πονηρώ δαίμονι κατακυριεύσαι μου τη καταδυναστεία του θνητού τούτου σώματος***, κράτησον της αθλίας και παρειμένης χειρός μου, ***και οδήγησαν με εις οδόν σωτηρίας***

...Τείχισον ἡμᾶς ἀγίοις σου Ἀγγέλοις, ἵνα τῇ παρεμβολῇ αὐτῶν φρουρούμενοι καὶ ὁδηγούμενοι καταντήσωμεν εἰς τὴν ἐνότητα της πίστεως καὶ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν της ἀπροσίτου σου δόξης, ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

...προχωράμε μετά από αυτά, ίσως λίγο πιο συνειδητοποιημένοι, στον καθ'ημέρα σταυροφόρο αγώνα μας, αμὴν προς ανάσταση.

Σταυρωτές, σταυρούμενοι και κληρονόμοι

Απέθανεν ο βασιλεύς της Σκυθίας, Περισαΐδης το όνομα, αφήσας τρεις υιούς κληρονόμους της βασιλείας· αλλά θέλων έκαστος από τους αδελφούς να βασιλεύσει μόνος, ήλθον εις μάχην θανάσιμον. Βάλλουν κριτήν άλλον βασιλέα της Θράκης, φίλον του πατρός των, ο οποίος τεχνεύεται να τους συμβιβάσει με τρόπον αληθώς επιτήδειον, αλλ' όλως παράδοξον.

Προστάζει να εκβάλωσιν από τον τάφον το λείψανον του πατρός των και να το κρεμάσωσιν εις ένα δένδρον· έπειτα καλείτους τρεις αδελφούς και τους λέγει: «Έκαστος από σας ας ρίψη το βέλος του εις το νεκρόν τούτο σώμα και όποιος το κτυπήση καλλίτερα, εκείνος να είναι βασιλεύς».

Παίρνει το τόξον ο πρώτος υιός, το εκτείνει, βάζει το βέλος, σημαδεύει, ρίπτει' το όμοιον κάμει και ο δεύτερος. Πώς σας φαίνεται η αχαριστία, η απανθρωπία, η σκληροκαρδία τοιούτων υιών;

Έρχεται και ο τρίτος, παίρνει και ετοιμάζει και αυτός το βέλος του, αλλά βλέπων που πρόκειται να το ρίψει, τρομάζει, αφήνει να πέση το τόξον από τας χείρας του και λέγει: «Εγώ δεν επιθυμώ να γίνω με τοιούτον τρόπον βασιλεύς.

Παραιτούμαι καλύτερον της βασιλείας, παρά να τοξεύσω το λείψανον του αποθαμμένου πατρός μου».

Τι έκαμεν τότε ο κριτής; Τούτον τον τρίτον υιόν απεφάσισε διά βασιλέα.

Τούτο το ίδιον κάμνω και εγώ σήμερον εις τούτους τους αχαρίστους, τους απανθρώπους, τους σκληροκαρδίους υιούς. Τούτο το όποίον βλέπετε είναι το νεκρόν λείψανον του Πατρός σας, όστις απέθανε κρεμάμενος επί του ξύλου του Σταυρού

Λάβετε τα βέλη, ρίψατε, κτυπήσατε, πληγώσατε, δεν υπάρχει τόπος και δί' άλλας πληγάς. Αλλοίμονον όμως! Δεν είναι δύο, είναι πολλοί εκείνοι οι οποίοι ρίπτουν. Τίνος είναι τούτο το πρώτον βέλος το οποίον του πληγώνει την κεφαλήν; Είναι της εωσφορικής υπερηφάνειας, της ανυπότακτου και απαίδευτου κενοδοξίας, την οποίαν έχουν οι Ιερωμένοι.

Τίνος είναι τούτο το δεύτερον βέλος, το οποίον του ανοίγει την πλευράν; Είναι της μνησικακίας, την οποίαν τρέφουν οι μισάδελφοι.

Και εκείνο το τρίτον βέλος, το οποίον του πλήττει τας χείρας; Εκείνο είναι της αδικίας και αρπαγής, την οποίαν κάνουν οι άρχοντες και οι πλούσιοι. ΑΛΛ' εκείνα τα πολλά βέλη, τα οποία, έρχονται, τόσο πυκνά και κατακεντούν όλας τας καθαρωτάτας σάρκας Του, τι είναι; Αυτά είναι, τα βέλη των σαρκικών αμαρτιών, τα οποία πράττουν άνδρες και γυναίκες, παιδιά και γέροντες.

Αλλά ποίος ημπορεί να μετρήσει άλλα αναρίθμητα βέλη, τα οποία πίπτουν ως χάλαζα, και τα οποία ρίπτουν αι κατακρίσεις, τα ψεύματα, αι επιορκίαι αι βλασφημίαι των Χριστιανών; Ελάτε, ελάτε, τοξεύετε, χορτάσετε την ορεξίν σας εις το νεκρόν σώμα του αποθαμμένου Πατρός σας, ελάτε, τέκνα, από τα θηρία πλέον ανήμερα. ΑΛΛ' υπάρχει άραγε και κανείς, όστις να έχει καρδίαν ανθρώπου; Να έχει αγάπην υιού;

Υπάρχει άραγε κανείς, όστις να λυπήται, μήπως τον τραυματίσει; Ποίος είναι ούτος; Φοβούμαι, φοβούμαι, ότι δεν υπάρχει, έως ενός. Και που ηκούσθη τοιαύτη αχαριστία; Ο υιός να τραυματίζει τον πατέρα και μάλιστα τοιούτον Πατέρα νεκρόν; Τούτο είναι, αυτό ωσάν αι Χριστιανοί να ξανασταυρώνουν τον Εσταυρωμένον!

Ψυχή του καλού μας Πατρός, του θείου Εσταυρωμένου μας Ιησού, τι λέγεις; «Άφες αυτοίς' ου γαρ οίδασι τι ποιούσι» (Λουκ. κγ' 34)" Πως; "Άφες αυτοίς! Ναι, γλυκύτατε μου Ιησού, άφες αυτοίς διά την παρούσαν ώραν, "Ας δοθή εις όλους συγχώρησις, Ίσως εννοήσουν ποτέ το σφάλμα των και διορθωθώσιν. «Άφες αυτοίς». Ας είναι συγχώρησις λοιπόν, συγχώρησις' άλλ' ως τόσον, ας παύσωσι να τον πληγώνουν τα βέλη, ας τελειώσωσιν αι αμαρτίαι, ας φανεί ένα σημείον της μετανοίας, εις αναστεναγμός, ένα δάκρυον. Καρδιά του Ιησού μου, τί λέγεις; "Άφες αυτοίς, Πάτερ. Καρδιά του αμαρτωλού, τι αποκρίνεσαι: «Μνήσθητί μου Κύριε, όταν ελθεις εν τη Βασιλεία σου» (Λουκ. κγ' 42). Αμήν.

Τη υπερφυνεί και περί ημάς παναπειρώ Σου ευσπλαγχνία, Χριστέ ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

(Από τον συναξαριστή της Μ.Παρασκευής)

Έκαστον μέλος της αγίας σου σαρκός ατιμίαν δι ημάς υπέμεινε. τας ακάνθας η κεφαλή, η όψις τα εμπτύσματα, αι σιαγόνες τα ραπίσματα, το στόμα την εν όξει κερασθείσαν χολήν τη γεύσει. τα ώτα τας δυσσεβείς βλασφημίας, ο νώτος την φραγγέλωσιν και η χειρ τον κάλαμον. αι του όλου σώματος εκτάσεις εν τω Σταυρώ. τα άρθρα τους ήλους και η πλευρά την λόγχην. Ο παθών υπέρ ημών και παθών ελευθερώσας ημάς, ο συγκαταβάς ημίν φιλανθρωπία και ανυψώσας ημάς, Παντοδύναμε Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Σταυρωμένος δεν σημαίνει αναμάρτητος πλην Του Ενός... και ποιος δεν είναι αμαρτωλός; αλλά άλλο να αμαρτάνεις από

αδυναμία και άλλο από ιδεολογία! Ο από ιδεολογία δεν κρέμεται επί σταυρού, ίσα ίσα συμπεριφέρεται όμοια με τους σταυρωτές Του, ενώ ο αμαρτάνων και αμέσως **εξομολογούμενος** συνκρεμάται, συσταυρώνεται μαζί με Αυτόν (για να συναναστηθεί) από Αυτόν.

Μπορεί “περιπαικτικά” να έγραψαν πάνω στην ταμπέλα “βασιλεύς των ιουδαίων”, αλλά στην πραγματικότητα έτσι είναι, αφού **ιούδας** σημαίνει **εξομολόγηση**.

Όλες οι φλέβες έχουν κέντρο αναφοράς την καρδιά του σώματος. Εκεί καταλήγουν και εναποθέτουν τα βάρη τους τα κύτταρα, μέσω των φυσικών φλεβών. Ανάλογα στο Σώμα Χριστού, οι συσταυρωμένοι στον Σταυρό νοερώς έχουν κέντρο αναφοράς ως Βασιλέα Τον Κύριο και καρδιά, ώστε δια των ιερέων ορθόδοξων εξομολόγων που έχουν αποστολική διαδοχή (ώστε να ισχύει το μυστήριο και φέρει καρπούς) καταθέτουν τον κόπο και το βάρος που είναι πεφορτισμένοι για να

αναπαυθούν... καθώς απέσταλκέ με ο πατήρ, κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς. 22 καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς· λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· 23 ἂν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται. (Ιωαν.κ')

Από την ίδια καρδιά και πλευρά ξεχύνονται ως κρουνοί οι αρτηρίες που με το ζωηφόρο αίμα εγκαινιάζει την νέα ζωή, του έσω ανθρώπου. Αρτηρίες

που καταλήγουν στην κοινωνούσα καρδιά του καθενός, θεία μερίδα, αν δεν την πάρει ο άγγελος, κι αυτό ως ευσπλαγχνία, για να μην μας κάψει, καθώς **πυρ τυγχάνει**.

Όντας Ο Κύριος νέος ΑΔΑΜ, έχει δώσει το στίγμα Του στον παλαιό, κλείνοντας τον κύκλο δημιουργίας. Το καλώς λίαν εν σκιαίς σε άριστη πραγμάτωση. Το αδιάκριτο χάσιμο του παραδείσου, στην ενσυνείδητη μετοχή στην Βασιλεία.

...τῷ δὲ Ἀδὰμ οὐχ εὐρέθη βοηθὸς ὅμοιος αὐτῷ. 21 καὶ ἐπέβαλεν ὁ Θεὸς ἔκστασιν ἐπὶ τὸν Ἀδὰμ, **καὶ ὑπνώσε· καὶ ἔλαβε μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ καὶ ἀνεπλήρωσε σάρκα ἀντ' αὐτῆς. 22 καὶ ᾠκοδόμησεν ὁ Θεὸς τὴν πλευράν, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ, εἰς γυναῖκα καὶ ἠγάγεν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἀδὰμ. 23 καὶ εἶπεν Ἀδὰμ· τοῦτο νῦν ὅστουν ἐκ τῶν ὀστέων μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου·** (Γεν.β')

Και ... ύπνωσε λίγο Ο Κύριος κατά το ψαλμικό: Τοῦτον ἡ Ἀγνή καὶ Μήτηρ, ἐπὶ Σταυροῦ θεωροῦσα, ὀδυνηρῶς ἐφθέγγετο· οἶμοι Τέκνον ἐμόν! τί τοῦτο πεποίηκας; ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ πάντας βροτούς, ἄπνους ἄμορφος φαίνει, οὐκ ἔχων εἶδος οὐδὲ κάλλος· **οἶμοι τὸ ἐμόν φῶς! οὐ δύναμαι ὑπνοῦντα καθορᾶν σε·** τὰ σπλάγχνα τιτρώσκομαι καὶ δεινὴ μοι ῥομφαία τὴν καρδίαν διέρχεται. Ἀνυμνῶ σου τὰ Πάθη, προσκυνῶ σου τὸ εὐσπλαγχνον, μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Και με την τριήμερον ταφήν στήνεται ένα Σώμα, το Αναστημένο και ζωογονημένο εκ της πλευράς Του, η ορθόδοξη Εκκλησία, ως νύμφη, ως άλλη γυνή (Εύα) οστούν εκ των οστέων και σάρκα εκ της σαρκός Του.

Εκ του πρώτου ΑΔΑΜ έλαβε μιαν εκ των πλευρών και ανεπλήρωσε σάρκα αντ' αυτής. Εκ του δευτέρου ΑΔΑΜ (Χριστού) έλαβε εκ της πλευράς και αναπληρώνει πνεύμα.

19 ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου σου φαγῇ τὸν ἄρτον σου, ἕως τοῦ ἀποστρέψαι σε εἰς γῆν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθης, ὅτι γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει· 20 καὶ ἐκάλεσεν Ἀδὰμ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ **Ζωή**, ὅτι αὕτη μήτηρ πάντων τῶν ζώντων. (Γεν.γ')

Με πνευματικό ιδρώτα τρώγουμε ἄρτο επιούσιο ἕως του ἀποστρέψαι εἰς ουρανόν ἐξ ου προήλθαμεν, ὅτι ἐνῶ πρῶτα γη εἰ καὶ εἰς γην ἀπελεύσει, δια Χριστοῦ πνεῦμα εἰ καὶ εἰς πνεῦμα ἀπελεύσει.... Κι ἐνῶ ο πρῶτος ΑΔΑΜ ονόμασε τὴν γυναῖκα του Ζωή ὅτι αὕτη μήτηρ πάντων τῶν ζώντων βιολογικῶς, ο δεύτερος ΑΔΑΜ ονομάζει Ζωή τὴν Θεοτόκο καὶ τὸν τύπο Τῆς ορθόδοξης Εκκλησίας (ἀναστημένο **Σῶμα** Του) ὅτι αὕτη ἡ μητέρα πάντων τῶν ζώντων κατὰ Θεόν, ἐσωτερικοὶ ἄνθρωποι.

Με αὐτὴν τὴν ὁργανικὴ πλέον σχέση με ἀπλωμένους τοὺς τρεῖς ζωντανούς αγωγούς (φλέβα – ἀρτηρία – νεῦρο) συνανασταίνει ὅσους μετανοοῦν καὶ τοῦ δίνουν τὰ βάρη τοὺς κατὰ τὸ “28 Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς. 29 ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ’ ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ’ ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαινον ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· 30 ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν.” *

Κι ἐνῶ ἡ φλέβα καὶ ἀρτηρία εἶναι μυστηριακὰ ἐφόδια ἀπτά δια τῶν ιερῶν με ἀποστολική διαδοχὴ (ὡς τὰ ἐνωμένα κλήματα με τὴν Ἀμπελο) ὥστε νὰ φέρουν καρπὸ σε σχέση με τὰ ἀποκομμένα ἀκαρπια, τὸ νεῦρο εἶναι ἡ προσευχὴ κι εἶναι μυστικὸ ἐφόδιο. Φτάνοντας τόσο πίσω στὴν δημιουργία (ΑΔΑΜ καὶ ΕΥΑ) ὡς προτυπώσεις τῶν μελλόντων (ἀλλὰ ἀπὸ αἰῶνων καὶ προ αὐτῶν ὑπαρχόντων) νέου ΑΔΑΜ καὶ νέας ΕΥΑΣ (Ζωῆς), τὸ σχέδιο τῆς σωτηρίας καταγράφηκε ἀμέσως μετὰ τὴν ἐξοδο καὶ ἐξορία.... 15 καὶ ἔχθραν θήσω ἀνὰ μέσον σοῦ καὶ ἀνὰ

μέσον τῆς γυναικὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν. (Γεν.γ')

Οἱ στάσεις “χώροι”, **ἀπέναντι** (Γεν.γ'24) καὶ **κατέναντι** (Γεν.δ'16) όπου δραστηριοποιεῖται (ζει) ὁ ἄνθρωπος διαπεράται δι' αὐτοῦ τοῦ νεύρου, που σαν “μίτος” ἈΝ ακολουθηθεῖ, μας ἀνάγει καὶ ἐπιστρέφει ἀπὸ τὰ σκιώδη, ἀπέναντι (ὁ ἈΔΑΜ ἐκάθητο ἀπέναντι τοῦ παραδείσου καὶ ὠδύρετο οἱμοί...) καὶ ἀπὸ ἀπέναντι μέσα, ἀφοῦ δρακελιστεῖ δια τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως ἡ πύρινη στρεφόμενη ρομφαία ἡ φυλάττουσα τὴν ὁδὸν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς.

Τὰ δε ἀντίστοιχα ἀγιογραφικὰ πρόσωπα εἶναι ὁ **ΑΒΕΛ** (ἡ εὐάρεστη **κυκλική κίνηση τοῦ νοός**) ὁ κύριος στόχος τοῦ μισάνθρωπου ἀπὸ τὸν φονέα Κάιν καὶ ὁ **ΣΗΘ** κατὰ το... 25 Ἐγὼ δὲ Ἀδὰμ Εὐὰν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκεν υἱόν, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Σήθ, λέγουσα· ἐξανέστησε γάρ μοι ὁ Θεὸς σπέρμα ἕτερον ἀντὶ Ἀβελ, ὃν ἀπέκτεινε Κάιν.... (Γεν.δ') τὴν **ευθεία κίνηση**, όπου υγιῶς δια τοῦ δημιουργήματος θεάται ἐμμεσα ὁ Δημιουργός. Δια τῶν λόγων (φυσικῶν καὶ γραπτῶν) ισοτίμων ταυτοδιδάσκαλων κατὰ τὸν αγ.Μάξιμο ὁμολογητὴ, ἡ κατανόηση, ἡ θέα καὶ ἡ δόξα Τοῦ Λόγου.

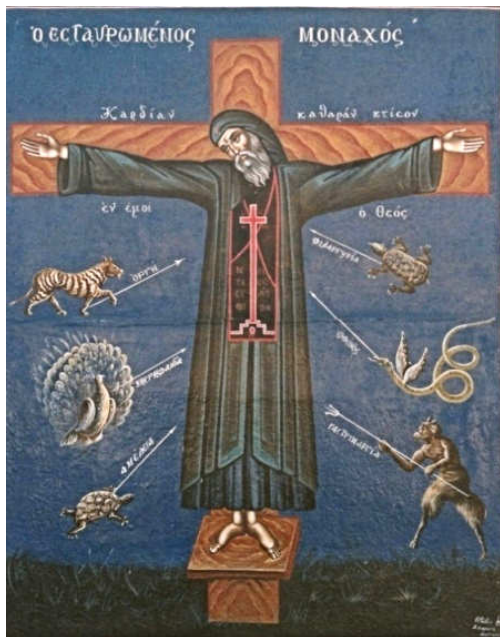
Κι ἡ προσευχή, ἡ ὀρθοδόξως ἐπιτελουμένη, εἶναι ἡ κρούση τῆς θύρας τοῦ ἐλέους Τοῦ Κυρίου. Δι' αὐτῆς κι ὄχι σαν κλέπτες καὶ ἀρπαγες ἀπὸ ἀλλοῦ θα εἰσέλθουμε, ἀπὸ Αὐτὴν ἡ ἴδια ἡ Θύρα Χριστός θα μας συναντήσῃ. Εἶναι οἱ βολίδες μας ἀπὸ τὴν γῆ πρὸς τὸν οὐρανὸ ἐνάντια στα νέφη που μας σκεπάζουν κι ἡ ἀνταποκρινόμενη χάρις, δια τῆς προσευχῆς, ἡ διάλυσή τους.

ΔΕΝ αστοχούμε όταν την πάσαν ελπίδα μας εις Σε ανατίθημι, αφού Θύρα και πύλη ουρανού και αδιόδευτος πύλη είναι ομόπνοα και ομότροπα ... και «Ουδείς προστέχων επί Σοι, κατησχυμένος από Σου εκπορεύεται, αγνή Παρθένε Θεοτόκε, αλλά αιτείται την χάριν, και λαμβάνει το δώρημα, προς το συμφέρον της αιτήσεως» χαιρετάτε δε ως αρμόζει.... Χαῖρε, ἀκτίς νοητοῦ Ἡλίου, χαῖρε, βολίς τοῦ ἀδύτου φέγγους. Χαῖρε, ἀστραπή τὰς ψυχὰς καταλάμπουσα, χαῖρε, ὥς βροντὴ τοὺς ἐχθροὺς καταπλήττουσα... όλα τα χαρίσματα, όλο το Φως, εκ Του Μεσσία, δια Της Μεσσίτριας και των μεσσιτών αγίων και τις πρεσβείες τους (δόξα Σοι)...

[* με γνώμονα την... [πνευματική γνώση των λόγων της φύσης και πνευματική γνώση των λόγων των Γραφών... \(προφ.Ηλίας + προφ. Μωυσής\)](#) το "φορτίον" γίνεται ελαφρό με την ίδια φυσική προϋπόθεση που λαμβάνει ένα σώμα μη ηλεκτρισμένο, όταν προσεγγίσει ένα ηλεκτρισμένο. Λαμβάνει ηλεκτρικό φορτίο, αλλά το ποιόν του λαμβανόμενου φορτίου, εξαρτάται απόλυτα από τον τρόπο "συμπεριφοράς" του πρώτου.... **Αν έλθει σε "επαφή" λαμβάνει όμοιο φορτίο, ενώ αν έλθει σε "τριβή", λαμβάνει αντίθετο φορτίο.**

...ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρόν, **κολλώμενοι** τῷ ἀγαθῷ... (Ρωμ.ιβ΄) και το εκ του ψαλμού, εκολλήθη η ψυχή μου...

Κολλώμενοι (ερχόμενοι σε γλυκεία με σεβασμό και ταπεινότητα επαφή) λαμβάνουμε όμοιο φορτίο, ελαφρό, γογγύζοντες όμως, είναι στον τύπο της "τριβής", οπότε ο σταυρός και το φορτίον δεν είναι πλέον ελαφρό, αλλά ολοέν και βαρύτερο που τελικά, αν δεν διαχειριστούμε ορθά τον πόνο, θα μας συνθλίψει, με υπαιτιότητα δική μας].

Η πρόταση του απ.Παύλου, έχει δύο σκέλη που μπορεί ενεργούμενα σε μας, νάχουν χρονική διαφορά: 14 ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ. (Γαλ.στ').

Μπορεί να φαίνεται στον κόσμο πως είμαστε σταυρωμένοι, αλλά εμείς σταυρώσαμε το εν ημίν κοσμικό φρόνημα; οπωσδήποτε ο γνωρίζων τα

κρύφια, μακάρι να μας γνωρίσει και λυτρώσει από την θανατηφόρα φιλοῦλία μας, που μας καθέλκει στην γη, παρά μας ανυψοί προς τον ουρανό.

... Κύριε ελέησον.

Μπορεί από τους αγίους να μεταφράστηκε ότι αφορά τους εσταυρωμένους μοναχούς, αλλά επειδή δεν υπάρχουν ξεχωριστά ευαγγέλια για τους μοναχούς και μιγάδες (λαϊκούς) η σταύρωση είναι κοινός παρονομαστής και μόνη προϋπόθεση ανάστασης. Σταυρούμενοι κι όχι σταυρωτές, κληρονόμοι Βασιλείας κι όχι απωλείας μετά του υιού της απωλείας. ...τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἤτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. (Ματθ.κε'41)

Επανερχόμενοι στον Ιούδα και δερμάτινους χιτώνες, εκ της ιστορικής καταλήξεως μακάρι να διακρίνουμε ότι είναι προτιμότερο να κρεμάσουμε την ζωή μας επί σταυρού, παρά σαν τον ιούδα επί δερματίνων χιτώνων (που κρέμασε/στήριξε την ζωή του επί της συκής)...

Με αυτήν την επιλογή ευχόμεθα (εκ του αποδείπνου, βιωματική πρόοδο)... *Καὶ δὸς ἡμῖν, Δέσποτα, πρὸς ὕπνον ἀπιοῦσιν, ἀνάπausιν σώματος καὶ ψυχῆς, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ζοφεροῦ ὕπνου τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀπὸ πάσης σκοτεινῆς καὶ νυκτερινῆς ἡδυπαθείας. Παῦσον τὰς ὁρμὰς τῶν παθῶν, σβέσον τὰ πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ καθ' ἡμῶν δολίως κινούμενα. Τὰς τῆς σαρκὸς ἡμῶν ἐπαναστάσεις κατὰστειλον καὶ πᾶν γεῶδες καὶ ὑλικὸν ἡμῶν φρόνημα κοίμισον. Καὶ δώρησαι ἡμῖν, ὁ Θεός, γρήγορον νοῦν, σῶφρονα λογισμόν, καρδίαν νήφουσαν, ὕπνον ἐλαφρόν καὶ πάσης σατανικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον. Διανάστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς ἐστηριγμένους ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου καὶ τὴν μνήμην τῶν σῶν κριμάτων ἐν ἑαυτοῖς ἀπαράθραυστον ἔχοντας. Παννύχιον ἡμῖν τὴν σὴν δοξολογίαν χάρισαι εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ εὐλογεῖν καὶ δοξάζειν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.*

Ὑπερένδοξε, ἀειπάρθενε, εὐλογημένη Θεοτόκε, προσάγαγε τὴν ἡμετέραν προσευχὴν τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, καὶ αἰτήσαι ἵνα σῶση διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγὴ μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Τριάς ἁγία, δόξα σοι.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δερμάτινοι χιτώνες και διαφάνεια

Κατά τον άγ.

Μάξιμο

ομολογητή:

Ἡ πνευματικὴ ἀνάβασις τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ Θεὸ
δὲν πραγματοποιεῖται μὲ στερήσις τοῦ ὁρατοῦ ἐνδύματος
τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ μὲ τὴν προσπάθεια
νὰ γίνη διάφανο.

Με την εκ του παραδείσου πτώση μας, ενδυθήκαμε
δερματίνοους χιτώνες [21 Καὶ ἐποίησε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ καὶ
τῇ γυναικὶ αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνοους καὶ ἐνέδυσεν αὐτούς...
(Γεν' γ' 21 - φύλλα συκῆς)] καὶ το πρόσωπό μας καλύφθηκε ἀπὸ
το προσωπεῖο, οικονομία, ἵνα μὴ ὁ θάνατος ἀθάνατος γένηται.

Με τις ενεργούμενες με το σώμα ηδονές, εκτυπώνεται στήν
ψυχὴ το γήινο (προσθέτοντας λάσπη ἐπὶ λάσπης,
προσθέτοντας θολούρα καὶ νέφος σκοτισμοῦ)... ἀντίθετα, ὅταν
εκτελεῖται ἀρετὴ, ἐντυπώνεται στο σώμα ἡ ωραιότητα τῶν
θειῶν πνευματικῶν χαρακτηριστικῶν, λαμπρύνοντας το
πρόσωπο καὶ βοηθώντας μας στήν θεάρεστη διαφάνεια....

μὲ τὴ φύση, πρὸς τὸ Θεό, γίνεται δεκτικὸ τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὴν ἡδονή,
ποὺ πραγματοποιεῖται μέσω τοῦ σώματος, ἐκτυπώνεται στήν ψυχὴ τὸ
γήινο· μὲ τὴν ἀρετὴ, ποὺ ἐκδηλώνεται στὸ σῶμα μέσω τῆς ψυχῆς ἐν-
τυπώνεται στὸ σῶμα ἡ ωραιότητα τῶν θειῶν πνευματικῶν χαρακτη-
ριστικῶν. Ἡ ἀρετὴ, ἀνοίγοντας τὴν ψυχὴ στὸ Θεό, κάνει τὴν ἀγαθό-
τητα καὶ τὴν ωραιότητα τοῦ Θεοῦ ν' ἀπλωθῇ ἐπάνω στὸ σῶμα. Ἡ
ἀρετὴ ἐπιτελεῖ τὸ ἀνοιγμα αὐτό, ἐπειδὴ μ' αὐτὴν ἡ ψυχὴ τείνει πρὸς
τὸ ἐπέκεινα, πρὸς τὸν ὑπερβατικὸ Θεό, κάνοντας τὰ σύνορα τοῦ κό-
σμου διάφανα. Ταυτόχρονα, οἱ ἀρετὲς ἐλευθερώνουν τὸν ἀνθρώπο ἀπὸ
τὴν ἐγωιστικὴ φυλακὴ τοῦ θέτοντάς τον σὲ κοινωνία μὲ τοὺς ἄλλους.
Οἱ ἀρετὲς, ἀπαιτώντας προσπάθειες ἔντονες, πραγματοποιοῦν περισ-
σότερο ἀπὸ ὅ,τι οἱ ἡδονὲς τὴν κινητικὴν ἱκανότητα τοῦ εἶναι μας. Κι
ἐπειδὴ τὸ ἀνθρώπινο εἶναι ἔχει στὴ φύση του τὴν τάση νὰ ὑπερβαίῃ
τὰ ἐπίπεδα ποὺ ἐπιτυγχάνει καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, ἡ κίνησις τῶν
ἀρετῶν εἶναι ἡ κίνησις ἡ σύμφωνη μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἐνῶ ἡ ἡδο-
νὴ ἀντιπροσωπεύει μιὰ κίνησις ποὺ διατηρεῖται σὲ κατώτερο ἐπίπεδο,
πιο παθητικὸ, καὶ ἐπομένως ἀντίθετο στήν ἀνθρώπινη φύση.

Φυσικά και έχουμε δύο επιλογές... ή την [σαρκοποίηση του πνεύματος ή την πνευματικοποίηση της σάρκας](#).

Αν και όταν “κουραστούμε” και όταν ο καλός Θεός μας φωτίσει να δούμε το σκιάζων θανατηφόρο νέφος

Τὸ σαρκικὸ πάθος

εἶναι βέβαια νέφος ποὺ σκοτίζει τὸ ἡγεμονικὸ τῆς ψυχῆς⁸⁸
καὶ προκαλύμμα εἶναι ἡ ἀπάτη ποὺ γεννοῦν οἱ αἰσθήσεις
μὲ τὸ νὰ βασίζη τὴν ψυχὴ στὶς ἐπιφάνειες τῶν αἰσθητῶν καὶ
νὰ ἐμποδίζῃ τὴν προσπέλασή τους πρὸς τὰ νοητά.

και μόνο τότε διανοίγεται μια άλλη προοπτική. Αν δεν ζητήσουμε να μας δίνει δύναμη να εισέλθουμε στην ορθόδοξη εμπειρική ασκητική και νήψη προς θεραπεία του τραυματισμένου νοός που περιέπεσε εις ληστές, περιπíπτουμε αιχμάλωτοι στον χειρότερο εχθρό. Την απελπισία.

Κατακείμενοι τραυματισμένοι θανατηφόρα, ιδού ο καλός σαμαρείτης μας φέρνει στο πανδοχείο (ορθόδοξη εκκλησία) για να μας θεραπεύσει. ΔΟΞΑ ΣΟΙ ΚΥΡΙΕ ΔΟΞΑ ΣΟΙ! [δυστυχώς, αλλοδόξως και όπου δεν ενεργεί το Πνεύμα το Άγιο, αντί τα πάθη να θεραπεύονται, κανακεύονται, με αποτέλεσμα παρά την είσοδο σε άλλες ομολογίες (καταχρηστικώς αυτοαποκαλούμενες εκκλησίες), οι ληστές συνεχίζουν το θανάσιμο έργο τους...].

Αν και όταν “κουραστούμε” από τον κυνηγούντα μας στον κόσμο ωρυόμενο λέοντα που ζητά ποίον πρώτον καταπίει, τότε και αν μας φωτίσει ο Θεός βλέπουμε τον ΜΟΝΟ τόπο καταφυγής και θεραπείας, όπου για χάριν μας Ο Κύριος, (Ο τον θάνατον καταργήσας τον δε διάβολον καταπατήσας), **μαρμάρωσε τον αντίδικο (αχειροποίητο οπισθόφυλλο μύησης και Ορθοδοξίας) μέσα στην Εκκλησία** (και μας το εμφάνισε με “σημείο” επί κολώνας).

Συγχρόνως, μολυνόμενος ο νους από πονηρούς λογισμούς, ενεργείται η δαιμονική επήρρεια και το πάθος στα αισθητά μέλη και προσβάλλεται και το σώμα. Μολυνόμενο το σώμα γίνεται γεώδης και ο νους. αυτή η αλληλεπίδρασις είναι ένα μυστήριο που κάνει τον άγιο Ιωάννη της κλίμακος να πη: “θαύμα ιδέσθαι νουν ασώματον υπό σώματος μολυνόμενον και σκοτούμενον και πάλιν δια πηλού τον άϋλον ανακαθαιρόμενόν τε και λεπτυνόμενον”. Δλδ είναι θαυμαστό πράγμα να βλέπης τον ασώματο νου μας να μολύνεται και να σκοτίζεται από το σώμα. Και πάλι ο άυλος νους να ξανακαθαρίζει και να λεπτύνεται από τον πηλό (δλδ από τις ασκήσεις του σώματος).

Την επιλογή την έχει ο “ηγεμόνας” νους, που μαζί με την ψυχή, ή σαρκοποιεί η ύλη με το φρόνημά της το πνεύμα ή αν δεν βλαβεί και ασθενήσει, πνευματικοποιεί το πνεύμα την σάρκα, μεταμορφώνοντας όλον τον εαυτό, μαζί και τον νου σε δαιμονιώδη ή αγγελικό, ανάλογα. Γιαυτό και η προτροπή του πρωτοκορυφαίου αποστόλου... 2 **καὶ μὴ συσχηματίζεσθαι τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοῦς ὑμῶν**, εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον. (Ρώμ.β')

Εξ αυτής της καταστάσεως ή “γνωρίζει” ή απορρίπτει τα του Θεού και μετ’αυτό, κρίνει ως πνευματικός (όχι κατ’όνομα “πνευματικός”, που συνηθίζει ο κόσμος να αποκαλεί τους δικούς του αδιακρίτως, αλλά με χάρι Τριαδικού Θεού, ενεργούσα) ή κρίνεται ως ψυχικός.

...τὰ τοῦ Θεοῦ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. 12 ἡμεῖς δὲ οὐ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου ἐλάβομεν, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἵνα εἰδῶμεν τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ χαρισθέντα ἡμῖν. 13 ἃ καὶ λαλοῦμεν οὐκ ἐν διδακτοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ’ ἐν

διδασκτοῖς Πνεύματος Ἁγίου, πνευματικοῖς πνευματικὰ συγκρίνοντες. 14 ψυχικός δὲ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ· μωρία γὰρ αὐτῷ ἐστὶ, καὶ οὐ δύναται γινῶναι, ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται. 15 ὁ δὲ πνευματικὸς ἀνακρίνει μὲν πάντα, αὐτὸς δὲ ὑπ' οὐδενὸς ἀνακρίνεται. 16 τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν; ἡμεῖς δὲ νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν. (Α' Κορ.β').

Ακινήτουσα ἡ ἀμαρτία (αστοχία) **ένας προς έναν καθαρίζονται οι δερμάτινοι χιτώνες** γενόμενοι διαφανεῖς, προσδίδοντας ἀν' ὅχι ἀξιότητα, τουλάχιστον ὅχι κρίμα καὶ κατάκριμα προσερχόμενοι πρὸς θεῖαν κοινωνία.... *Ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἁγίων σου, πῶς εἰσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος; Ἐὰν γὰρ τολμήσω συνεισελθεῖν εἰς τὸν νυμφῶνα, ὁ χιτὼν με ἐλέγχει ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ γάμου, καὶ δέσμιος ἐκβαλοῦμαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων. Καθάρισον, Κύριε, τὸν ῥύπον τῆς ψυχῆς μου καὶ σῶσόν με, ὡς φιλάνθρωπος.* [ομόπνοο τῆς Μ.Εβδομάδος ...τον νυμφῶνα Σου βλέπω (;) καὶ ἐνδυμα οὐκ ἔχω...].

Εἶναι σαν τὰ νερά, που ὅσο εἶναι ταραγμένα καὶ συμμειγνύονται με τὴν ἄμμο, θολώνουν καὶ κάνουν τὴν ὄρασή μας ἀδιαπέραστη, ὅσο ὅμως ἡρεμοῦν καὶ ακινητοῦν, ξεθολώνει τὸ νερό καὶ γίνεται διάφανο. Ἀνάλογα ἰσχύει καὶ στὴν ψυχὴ μας, ὥστε με τὴν ἀσκητικὴ τῆς “ἡσυχίας” καὶ “ερήμου”, (το φεύγε καὶ πίσω μὴν κοιτάς, νοώντας τὸ κοσμικὸ φρόνημα καὶ δυσβάσταχτη ἀιχμαλωσία στὴν αἴγυπτο) ὁ θησαυρὸς νὰ φαίνεται καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρές. Καὶ ὁ ΧC νὰ ὁράται ἀπὸ τοὺς προσεγγίζοντές μας συνανθρώπους μέσω τοῦ σώματός μας καὶ συγχρόνως ΧC νὰ ενεργεῖ χωρὶς διάθλαση ἀλλὰ με ορθόδοξη ἀκρίβεια δι' ἡμῶν. Ἐνέργεια που ἀναπαύει ὅλην τὴν πλάση καὶ τὴν συνανασταίνει.

Οι ψυχικές μας δυνάμεις, συνεργαζόμενες σε θεωρία και πράξη με τον αντίδικο, κινητοποιούν τα πάθη οπότε ενεργούμενη η αστοχία/αμαρτία, μολύνουν και κάνουν αδιαπέραστους από το Φως, ωσάν βαρείς νεφώσεις, τους δερματίνους χιτώνες.

Η αποδοχή με εμπιστοσύνη και υπομονή από την ψυχή της καθαρτικής ενέργειας του Θεού, ακινητεί την αμαρτία, την νεκρώνει και συγχρόνως καθαρίζει κάνοντας διάφανους τους κατασπιλωμένους δερματίνους χιτώνες.

Αναφέρει η Αγία Γραφή... *6 ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται.* (Εβρ.ιβ'). Αυτή η αγάπη, μπορεί να είναι έμπονος, αλλά είναι προοίμιο του θησαυρού που ακολουθεί. Φωτισμό και θέωση.

Η συναινούσα ψυχή, παρότι παιδεύεται γνωρίζοντας την υπαιτιότητά της, ομολογεί... *ὅτι ἐγὼ εἰς μάστιγας ἔτοιμος, καὶ ἡ ἀλγηδὼν μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός. ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ ἀναγγελῶ καὶ μεριμνήσω ὑπὲρ τῆς ἀμαρτίας μου.* (ψαλμ.λζ') και σαν τον ευγνώμονα ληστή που παρότι ενημερώθηκε ότι σήμερα μετ'Εμού έση εν τω παραδείσω, **έκανε υπομονή** τρεις ώρες κρεμασμένος με κατεαγμένα τα σκέλη του, **αλλά δοξάζων και ευχαριστών...**

Λέει η αγ. Συγκλητική, ο πολυπαθής θηλυκός Ιώβ, πως, όπως ο άνθρωπος θέλοντας να καθαρίσει τα ρούχα του τα πάει στο ποτάμι και τα κοπανάει με πέτρες, έτσι και ο καλός Θεός, ενεργεί για την καθαρότητα των δερματίνων χιτώνων που φοράμε και είναι λερωμένοι... στην συνέχεια, παρατηρεί (από μνήμης): ...εδώ ο άνθρωπος ανάλογα με το υπό κάθαρση υλικό διαφοροποιεί την μέθοδο, συμπεριφερόμενος αλλιώς στις λινάτσες, αλλιώς στα μεταξωτά, αλλιώς στα βαμβακερά, πως είναι δυνατόν ο πάνσοφος και πανάγαθος Θεός να μην

μεριμνά γνωρίζοντας την ευαισθησία και ανάγκες και αντοχές του καθενός;

Την πρώτη έννοια του “μαστιγίου” την βρίσκουμε στο σπερματοζώαριο. Είναι αυτό που το βοηθά να βρει τον μοναδικό του στόχο... και σκοπός είναι, το ωάριο και ομού με αυτό ως πρώτο ζυγωτό να εισέλθουν στην μήτρα. Μόλις το σπερματοζώαριο βρει το στόχο του, κόπτεται το μαστίγιο, αφού επιτέλεσε τον σκοπό του και εφεξής πολλαπλασιάζεται ακινητών μέσα στην μήτρα.

Ίσως αναλογικά, να υπάρχουν μερικοί πειρασμοί ως κινήσεις μαστιγίου (υποκινούμενος από το αγαθό, την φιλαλήθεια, την ίαση), για να βρει η ψυχή (σπέρμα) το σώμα της (ών) το γνωστό ελθών εις εαυτόν του ασώτου και να κινηθούν ομού στην μήτρα/μητέρα εκκλησία, (επιστροφή στον οίκο του Πατρός) ώστε ακινητούντες δι Αυτής, εν Αυτή, να (ανα) γεννηθούν. “Μαστιγώσεις” της άπειρης αγάπης του Θεού, που μπορεί να αντιτίθενται στην αυτοκαταστροφική θέληση ενός ατόμου, που κόβει το μαστίγιό του και ακινητεί κάπου αλλού, πλην ορθοδοξίας, γιατί έτσι τον έπεισε ο αντίδικος, και έτσι νόμισε, ότι κάπου αλλού βρήκε την αλήθεια, και εκεί “αναπαύεται”. Η ψυχή, βαθύτερα βοώντας επί του βιολογικού σταυρού (χωροχρόνου) “διψώ”, εισακούεται από τον Θεό, παρότι ο άνθρωπος μπορεί επιδερμικώς ή αστόχως ή ακόμη και να φαίνεται, πως καθόλου δεν προσεύχεται.

Διαδέχονται άλλες μαστιγώσεις, άλλες παιδεύσεις θείας αγάπης, προς κάθαρση.

Διαβάζοντας το [αγάπησα το μαρτύριο Άγιος Λουκάς ο Ιατρός](#) («Αγάπησα το μαρτύριο, το οποίο τόσο παράξενα καθαρίζει την ψυχή») και το [από Μένα ήταν αυτό...](#) επιστολή αγίου Σεραφείμ της Βίριτσα, κατανοούμε κάπως το μεγαλείο των ψυχών που περπάτησαν τον Δρόμο και έφτασαν στην τελειότητα, βοηθώντας μας στην αντιμετώπιση και εξ αυτής της **θεάρεστης διαχείρισης**, ωφέλεια εκ

του πόνου, αντί ύβρεων και απωλείας. Κολλώμενοι με εμπιστοσύνη παρὰ ὅχι μόνο ἀντίθεοι, ἀλλὰ και αυτοχειρούντες.

Αμὴν δι ευχῶν να ομολογήσουμε κι εμεῖς βιωματικά το “κατενόησα τα ἔργα Σου και ἐδόξασά Σου την θεότητα” ἀφού... 19 ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν. (Λουκ.κα')

Δοξάζοντες κι ας μην τα κατανοούμε ὅλα (αυτό ἔλειπε νάχουμε τέτοιες παράλογες απαιτήσεις) το κέρδος εἶναι μέγιστο, βοηθώντας μυστικά την περαιτέρω κατανόηση του θείου σχεδίου. Ἀπό την ἄλλη, ἐπειδὴ τα κρίματα του Θεοῦ, ἄβυσσος, ἀπεριέργως ἀπό την μία και ἀπόλυτα ἐμπιστευόμενοι στον ἀτεγκτο πνευματικό νόμο που ἐνεργοποιούν οι πράξεις και οι σκέψεις μας, ἀλλὰ και ἀσύλληπτη για τα ἀνθρώπινα δεδομένα ευσπλαγχνίας Του Θεοῦ, υπομένοντες και μη γογγύζοντας, σωζόμαστε.

Δοξάζοντες, διαπερνάμε τα ἱμάτια μονομιάς προς ἀνάστασι με σωφροσύνη... 20 Οὕτως ἀναστὰς Ἰὼβ ἔρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ και ἐκείρατο τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς και πεσὼν χαμαὶ **προσεκύνησε τῷ Κυρίῳ** και εἶπεν· 21 αὐτὸς **γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρὸς μου, γυμνὸς και ἀπελεύσομαι ἐκεῖ· ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλατο· ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω και ἐγένετο· εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας.** 22 Ἐν τούτοις πᾶσι τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ οὐδὲν ἤμαρτεν **Ἰὼβ ἐναντίον τοῦ Κυρίου** και οὐκ ἔδωκεν ἀφροσύνην τῷ Θεῷ. (Ἰὼβ α')

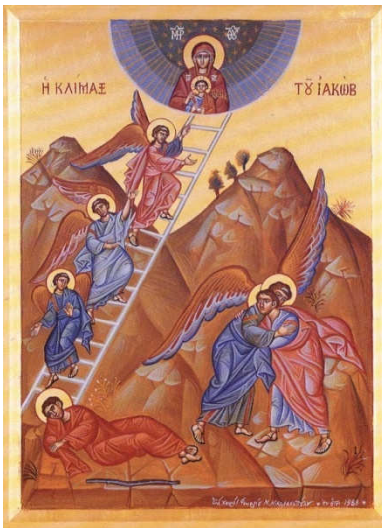
Στον αγ.Ανδρέα δια ΧC σαλό, προ ασκήσεως με σαλότητα, ο καλός Θεός τούδινε ἐναλλάξ να γεύεται μια το πικρό και μια το ουράνιο γλυκύ για να ξέρει, πως αν δεν υπομείνει το ἓνα (και πρόσκαιρο) δεν θα γευθεῖ και καρπωθεῖ το ἄλλο (το αἰώνιο, κι ὅχι μόνο “μετά”, ἀλλὰ ἀπό τώρα). Και θάταν ἀδικο να νομίζουμε πως ο καλός Θεός με τις ἐπιτρεπόμενες πικρίδες που μας “κερνά”, δεν σπεύδει να δώσει και την γλυκύτητά του. Κι ας φαίνεται καταφανώς μερικές φορές ὅτι ἀδικο παθαίνουμε κάτι. Πίσω ἀπό αυτό, κρύβεται κάτι ἄλλο, που δι αὐτοῦ καθαριζόμαστε και μυστικά αγιαζόμαστε. ΔΟΞΑ τη οικονομία και πανσοφία Σου Κύριε, εἴτε το κατανοούμε, εἴτε ὅχι..

Όραση, ακρόαση, αίσθηση και ζωή

Όραση και ακρόαση της φωνής Του και αίσθηση και Ζωή, αχνά και αμύν ολοέν εκτυπώτερα στην ζωή μας, κατά τάξη και ετοιμότητα και φυσικά με τις προηγούμενες προϋποθέσεις κάθαρσης και θεραπείας νοός και καρδιάς.

Η επουράνιος κλίμαξ δι' ης κατέβη ο Θεός και συγχρόνως η γέφυρα η μετάγουσα τους εκ γης προς ουρανόν, συνανυψοί, καθαρίζει όμματα και ότα, αίσθηση και ζωή από την φαντασία στην Αλήθεια, κατά το νους τέλειος, νους αφάνταστος.

[\[Ιακώβ, Θεοτόκος/κλίμαξ, Αγία Φωτεινή και τα προτεινόμενα βιώματα εξ αυτού του "χώρου"\]](#)

10 Καὶ ἐξηλθεν Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρράν. 11 καὶ ἀπήντησε τόπῳ καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· ἔδν γὰρ ὁ ἥλιος· καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ. 12 καὶ ἐνυπνιάσθη, καὶ ἰδοὺ κλίμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἥς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς. 13 ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς καὶ

εἶπεν· ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός... (Γεν.κη')

...ὥς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος· οὐκ ἔστι τοῦτο ἀλλ' ἡ οἴκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ. 18 καὶ ἀνέστη Ἰακώβ τὸ πρωῒ καὶ ἔλαβε τὸν λίθον, ὃν ὑπέθηκεν ἐκεῖ πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ

ἔστησεν αὐτὸν στήλην καὶ ἐπέχεεν ἔλαιον ἐπὶ τὸ ἄκρον αὐτῆς. 19 καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου Οἶκος Θεοῦ.]

“Πρέπει” να παλαίψει ο ισραήλ, πρέπει να παλαίψει ο νους αν θέλει **να δει και να τον δει ο Θεός**. (Ισραήλ = νους ορώμενος τω Θεώ) και ... δεν θα δει ο άνθρωπος τον Θεό ούτε θα ιδωθεί από Αυτόν, ειμή, δια Της Αδιοδεύτου Θεοτόκου. Πρέπει ο κάθε υιός αβραάμ, ως καταδείχτηκε από Τον Κύριο και ο Ζακχαΐος, να ανέλθει πάνω από την συκομωρέα (δερμάτινους χιτώνες), ο μικρός στην ηλικία (κοντός στον ἑλικά...) για **να δει και ιδωθεί από Τον Κύριο....** και ακούσει το ευλογημένο [Ζακχαΐε, σπεύσας κατάβηθι σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μῆναι...](#)

[Η τιμιωτέρα των χερουβείμ \(οἰκοί\) και ενδοξοτέρα ασυγκρίτως των σεραφεείμ \(οχήματα\)](#) είναι η Μεσσίτρια σε αὐτόν τον δρόμο αναβάθμισης και της δικῆς μας ὄρασης, ακρόασης και αίσθησης.... Με την ολοέν καθαρότητα οἴκου (εαυτοῦ) και λειτουργικότητα οχήματος (πάλι εαυτοῦ) που ἐξ αμαρτιῶν κατασπλώσαμε τον οἶκο μας κάνοντάς τον ακατάλληλο για ενοίκηση Του Κυρίου και καταστρέψαμε το ὄχημα (ακινήτούμε ως προς το καλό ἢ δεν συνάγουμε με Αυτόν) για να γίνει Οδηγός μας. Με ἐλπίδα στο ἔλεος και ευσπλαγχνία Του Παντοκράτορος και πρότυπο και μεσσίτρια Την τελειοτέρα, αιτούμαστε Φως από την Μητέρα του Φωτός.

Και... ὅπως το τίμιο ξύλο “κατέβηκε” από τον ουρανό σαν ραβδιά των αγγέλων στην φιλοξενία του Αβραάμ (κένδρο - πεύκο - κυπαρίσσι) για να φυλλοβολήσῃ (με τα ρεῖθρα του Ιορδάνη, το ἐν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν αμαρτιῶν ἐνδείξη συγχώρεσης ἀλλὰ και τα δάκρυα μετανοίας που ποτίζουν το ἐν ἡμῖν τρίκλωνο δένδρο) καρποφορήσῃ με το Αἷμα Του Κυρίου ἐπ’αυτοῦ, και μας “ανεβάξῃ”, ἔτσι κάποιος μοναχός που

“ανέβηκε” δια Της Κεχαριτωμένης ευλόγησε η καλή μας Παναγία να “κατέβει” από τον ουρανό ένα κρίνο, ως ένδειξη ευστοχίας και για μας, να διανοίξει έναν δρόμο από την γη (λέγοντας το χαίρε κεχαριτωμένη) με τα χοϊκά χείλη έως ότου φτάσει η ευχή στην καρδιά και ουράνια Βασιλεία. Γιαυτό και παρεμβάλλω το παρακάτω περιστατικό στο υποκεφάλαιο και να συνεχίσω μετά από αυτό τα περί όρασης ακρόασης αίσθησης και Ζωής....

Ένας οὐράνιος Κρίνος στή γῆ!

Εις τα μέρη της πρεσβυτέρας Ρώμης ήταν ένας άνθρωπος ονόματι Ιωάννης, κατά πολύ ευλαβής και πλούσιος, όμως είχε το νου δύσκολον τόσο, οπού δεν μπορούσε να μάθει γράμματα, ούτε και μια προσευχή, να την λέγει κατά την τάξη των Χριστιανών.

Γι’ αυτό, πήγε σε Μοναστήρι, και αφιέρωσε σ’ αυτό όλα τα υπάρχοντά του για να μαθαίνουν οι αδελφοί γράμματα, οι οποίοι τον εδέχθησαν για τον πολύ πλούτον, που τους έδωσε και όλοι του ερμήνευαν τους ψαλμούς και ευχές, αλλά δεν μπορούσε να μάθει τίποτα.

Τότε ένας αδελφός έμπειρος και ενάρετος, του ανάγνωσε όλες τις ευχές μία προς μία, τον ρώτησε, ποία από όλες του φαίνεται ωραιότερα να μάθει. Αυτός είπε ότι το, **Χαίρε Μαρία**, του άρεσε περισσότερο. Έβαλαν λοιπόν πολύ κόπο, και του έμαθαν τον Χαιρετισμό του Αγγέλου. **Θεοτόκε Παρθένε, χაίρε Κεχαριτωμένη Μαρία** και τα υπόλοιπα, τον οποίον έμαθε με την πολυκαιρίαν και έλαβε τόση χαρά και ευφροσύνη, πως έμαθε αυτόν τον Αρχαγγελικόν Ασπασμόν, όπου του εφαίνετο

ότι ηύρε θησαυρόν πολύτιμον και κάθε ώρα έλεγε: **Χαίρε Κεχαριτωμένη Μαρία**. Όλοι οι αδελφοί του έβγαλαν την επωνυμία και τον έλεγαν όλοι **‘Χαίρε Μαρία’**, το οποίον αυτός το είχε σε πολλή αγαλλίαση και πάντοτε προσηύχετο προς την Αειπάρθενον, λέγοντας αυτόν τον Ασπασμόν με χαρά και κατάνυξη και αυτό έλεγε ο αείμνηστος μέχρι την ώρα που βγήκε η ψυχή του.

Αφού λοιπόν τον έψαλλαν κατά την τάξη, τον εταφίασαν σε ένα τόπο ξεχωριστό, διότι ευωδίασε το ιερόν αυτού λείψανον, η ευωδία δεν λιγόστευε, αφού τον σκέπασαν αλλά περισσότερο ηύξανε και αισθάνοντο οι αδελφοί θυμίαμα εξάισιον.

Την ενάτη ημέρα, όταν τον εμνημόνευαν, βλέπουν ένα θαύμα παράδοξον και απόρησαν, διότι εφύτρωσε στον τάφο του ένας ωραιότατος κρίνος και σε κάθε φύλλο ήταν γραμμένα αυτά τα χρυσά γράμματα. **‘Χαίρε Κεχαριτωμένη Μαρία’**.

Και η ευωδία του κρίνου ήταν τόση πολλή, όπου δεν έμοιαζε με κανένα άνθος επίγειον. Ο δε ηγούμενος είπε στους αδελφούς: *“Πατέρες μου, από το θαυμάσιο αυτό να γνωρίσουμε τι αγιωσύνη είχε αυτός ο μακάριος, και πόσο πόθον προς την Κυρία μας Θεοτόκον αλλά πρέπει να δούμε και τη ρίζα αυτού του κρίνου, για να καταλάβετε πόσο χαριτώνεται όποιος αγαπά με όλη την καρδιά του την Αειπάρθενον”*.

Έσκαψαν τον τάφο και βλέπουν ότι έβγαινε κρίνος από το στόμα του Οσίου, και εξεπλάγησαν. Ο δε ηγούμενος πρόσταξε και έσχισαν το Ιερό λείψανον και είδαν ότι **έβγαινε από την καρδιά του στην οποία ήταν ιστορισμένη η εικόν της Υπεραγίας Θεοτόκου**, και όλοι απόρησαν. Έλαβαν μετά λιτανείας και θυμιάματος εκείνον τον ιερώτατον κρίνον, τον εφύλαξαν με τα άγια Λείψανα και όλοι τον τιμούσαν, και εσέβοντο για την αγάπη της Θεομήτορος, με της οποίας τας πρεσβείας ας αξιωθούμε και ημείς της ουρανίας Μακαριότητας.

Από το βιβλίο 'Αμαρτωλών σωτηρία'

Έκδοση Ορθοδόξου Ιδρύματος "Ο Απόστολος Βαρνάβας"

Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία, ο Κύριος μετά Σου. Ευλογημένη Συ εν γυναιξί, και ευλογημένος ο καρπός της κοιλίας Σου, ότι Σωτήρα έτεκες, των ψυχών ημών .

Μετά την μικρή αλλά ως θησαυρό επί γης, παρένθεση, τα περί όρασης κλπ....

Προσευχή λένε οι άγιοι, είναι η "τέχνη" της "ακρόασης". Όταν όμως εμείς από πνευματική νηπιότητα αντί να ακούμε φωνασκούμε, πώς να ακουστεί η λεπτή αύρα; Πως σε ταραγμένη ψυχή να διέλθει η ίδια ωσάν λεπτός κυματισμός, για να αποτυπώσει την λεπτότητά της;

...11 καὶ εἶπεν· ἐξελεύσῃ αὖριον καὶ στήσῃ ἐνώπιον Κυρίου ἐν τῷ ὄρει· ἰδοὺ παρελεύσεται Κύριος, καὶ ἰδοὺ πνεῦμα μέγα κραταίων διαλῶον ὄρη καὶ συντρίβον πέτρας ἐνώπιον Κυρίου, οὐκ ἐν τῷ πνεύματι Κύριος· καὶ μετὰ τὸ πνεῦμα συσσεισμός, οὐκ ἐν τῷ συσσεισμῷ Κύριος· 12 καὶ μετὰ τὸν συσσειμὸν πῦρ, οὐκ ἐν τῷ πυρὶ

Κύριος· καὶ μετὰ τὸ πῦρ φωνὴ αὖρας λεπτῆς, κἀκεῖ Κύριος. (Γ' Βασ.ιθ')

Αν δώσουμε βήμα σε διάφορους επιστήμονες το πώς αναλύουν τον (πάντα) ένα (και ενιαίο) άνθρωπο, θα ακούσουμε θεωρίες που έχουν δίκαιο με τμήσεις αυτού σε διάφορους αριθμούς... και τριμερές κεφαλή θώρακας άκρα, πιο λεπτομερειακά κι όχι μόνο χοϊκά, και 200 οστάρια, και σώμα – πνεύμα ή ενέργεια (2 όψεις του αυτού νομίσματος), τριμερές σώμα – ψυχή – πνεύμα.... Όταν δε ακουμπήσουμε την θεωρία περί ανθρώπου από τους θεοφόρους πατέρες, πάλι θαυμάζουμε την ακρίβεια και θεόσδοτη σε αυτούς, Αλήθεια. Έτσι, κατά τον Αγ. Νικόδημο Αγιορείτη και αόρατο πόλεμο... *τρία είναι τα μέρη της:*

λογιστικό, επιθυμητικό και θυμικό. Εξ αυτών, τριών ειδών λογισμοί γεννούνται. Από μεν το λογιστικό γεννούνται οι λογισμοί της απιστίας, της αχαριστίας προς τον Θεό και του γογγυσμού, της αδιακρισίας, της αγνωσίας και απλά, όλοι οι καλούμενοι καθολικά βλάσφημοι λογισμοί.

Από δε το επιθυμητικό γεννούνται οι λογισμοί της φιληδονίας, φιλοδοξίας, φιλαργυρίας και απλά, όλοι οι καλούμενοι αισχροί λογισμοί.

Από δε το θυμικό γεννούνται οι λογισμοί των φόνων, της εκδικήσεως, φθόνου, μίσους, ταραχής και απλά, όλοι οι καλούμενοι πονηροί λογισμοί.

Λοιπόν εσύ πρέπει να νικάς αυτά με τις αντίθετες τους αρετές• δηλαδή, **την απιστία, με την αδίστακτη πίστι** στο Θεό, **την αχαριστία και τον γογγυσμό προς τον Θεό, με την ευχαριστία, την αδιακρισία, με την διάκρισι του καλού και κακού• την αγνωσία, με την αληθινή γνώσι αυτών που υπάρχουν αληθινά και τις βλασφημίες, με τις δοξολογίες.**

Παρόμοια την φιληδονία με την εγκράτεια και την νηστεία, την φιλοδοξία με την ταπείνωση και την φιλαργυρία με την λιτότητα. Παρομοίως, τον φθόνο και μίσος, με την αγάπη, την εκδίκηση με την πραότητα και υπομονή, την ταραχή με την ειρήνη της καρδιάς. Και για να πω γενικά με τον Άγιο Μάξιμο: Το μεν λογιστικό της ψυχής σου, στόλιζε το με την αρετή της προσευχής, και θείας γνώσεως. Το επιθυμητικό, με την αρετή της εγκράτειας• και το θυμικό, με την αρετή της αγάπης• και βέβαια το φως του νου σου δεν θα σκοτισθεί ποτέ, οι δε προηγούμενοι λογισμοί, μπορούν εύκολα να γεννηθούν από αυτούς.

Έτσι δι ευχών και αγώνα, προαιρέσεως και χάριτος, ανάγεται ο νους και ο άνθρωπος με την ψυχή και το σώμα του από την γη στον ουρανό.

Συγχρόνως, αμέσως μόλις δημιουργεί το σώμα ο Θεός, κτίζει και την ψυχή. Ο άγιος Αναστάσιος ο Σιναΐτης γράφει: “Ούτε γαρ σώμα προ της ψυχής υφίστατο, ούτε ψυχή προ του σώματος”. Ο δε άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός επιγραμματικά τονίζει, αντικρούοντας την άποψη του Ωριγένη, ότι “άμα δε το σώμα και η ψυχή πέπλασται, ου το μεν πρώτον, το δε ύστερον”. **Η ψυχή και το σώμα δημιουργούνται ταυτόχρονα.** Η ψυχή δεν υφίσταται προ της δημιουργίας του σώματος, αλλά κτίζεται μαζί με αυτό: “Την ψυχήν ούτε γαρ προϋφίσταται του σώματος· ούτε μεθυφίσταται· αλλ’ άμα τη τούτου γενέσει κτίζεται και αυτή”.

Στην αποκάλυψη του Ιωάννη, που συνηθίζεται ο (παρθένος) αριθμός 7, ακούμε πως ...6 Καὶ εἶδον ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν τεσσάρων ζώων καὶ ἐν μέσῳ τῶν πρεσβυτέρων ἄρνιον ἑστηκὸς ὡς ἐσφαγμένον, ἔχον κέρατα ἑπτὰ καὶ ὀφθαλμοὺς ἑπτὰ, αἱ εἰσι τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ ἀποστελλόμενα εἰς πᾶσαν τὴν γῆν. 7

καὶ ἦλθε καὶ εἴληφεν ἐκ τῆς δεξιᾶς τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ
θρόνου. 8 καὶ ὅτε ἔλαβε τὸ βιβλίον, τὰ τέσσαρα ζῶα καὶ οἱ εἴκοσι
τέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσαν ἐνώπιον τοῦ ἄρνιου, ἔχοντες
ἕκαστος κιθάραν καὶ φιάλας χρυσᾶς γεμούσας θυμιαμάτων, αἱ
εἰσιν αἱ προσευχαὶ τῶν ἁγίων· (Αποκ.ε')

Ο παντεπόπτης Κύριος ἔχει 7 μάτια.

Φυσικά και δεν νοείται δυσαρμονία προσώπου σε "τέρας",
ὅπως σημειολογικά αγιογραφείται, ἀλλὰ μάλλον ἀναφέρεται
στα 7 επίπεδα, τα οποία πάντα ορά. Ο δε Θεός, ο οφθαλμός ο τα
πάντα ορών και υπό ουδένα ορώμενος, υπεράνω υπερφυσικά,
ἀπό τον ενχρονισθέντα και χωρεθέντα στα φυσικά, Κύριο. Το 8,
μετά το 7.... με στην 8η θέση των μακαρισμών, στο κατὰ
Ματθ.ε' το, **μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν
ὄψονται.** και σε πραγμάτωση η ευχή καρδίαν καθαρὰν, ΑΝ
αποπλυθεὶ εκ Του Αίματος και της δικῆς μας μετανοίας και
εξομολογήσεως.

Στο διάβα προς τον Πατέρα ἔχουμε συνοδοιπόρο και
συγκείμενο Τον Υἱό, που εἶναι μεθ' ἡμῶν, ἕως της συντελείας.
Συμπλέων με τους πλέοντες, συνοδοιπορῶν με τους
οδοιποροῦντες (ὄχι μόνο οριζόντια ἐπὶ γῆς, ἀλλὰ ἰδίως κάθετα
προς τον ουρανό... ἀπὸ Κυριακὴ Βαΐων *οὐκ ἦλθον δια το παθεῖν
... πορεύομαι προς τον Πατέρα και συνανηψώ υμᾶς...*) και
θεραπεύων ἡμᾶς, ως Ιατρός ψυχῶν και σωμάτων.

6 λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· **ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή·**
οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν πατέρα εἰ μὴ δι' ἐμοῦ... (Ἰωαν.ιδ') **Στην**
Αγάπη (Πατὴρ) δια της Αληθείας (Υιού) εν Πνεύματι Αγίῳ.
(διορθῶνων και ἐλέγχων την παναίρεση του οικουμενισμού,
που ὄχι μόνο ἀδιαφορεῖ, ἀλλὰ πολεμᾷ την Αλήθεια, για χάριν

της αγαπολογίας, έχουσα πνεύμα ακάθαρτο όπως διακρίνει ο γερ.Εφραίμ κατουνακιώτης).

Πάλι, Κύριε, δείξον ἡμῖν τὸν πατέρα καὶ ἀρκεῖ ἡμῖν. 9 λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, καὶ οὐκ ἔγνωκάς με, Φίλιππε; ὁ ἑώρακώς ἐμὲ ἑώρακε τὸν πατέρα· καὶ πῶς σὺ λέγεις, δείξον ἡμῖν τὸν πατέρα; 10 οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ καὶ ὁ πατὴρ ἐν ἐμοὶ ἐστι; τὰ ρήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, ἀπ' ἐμαντοῦ οὐ λαλῶ· ὁ δὲ πατὴρ ὁ ἐν ἐμοὶ μένων αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα. 11 πιστεύετε μοι ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ καὶ ὁ πατὴρ ἐν ἐμοί· (Ιωαν.ιδ')

Με γνώμονα τα επίπεδα που είναι ὅλο και πιο λεπτά, το ένα πάνω στο άλλο, σαν πολυόροφη οικοδομή, θυμίζουν τα δωμάτια στα ανακριτικά γραφεία, στα καζίνο, που τα αφεντικά βλέπουν το δωμάτιο των παιχτών ή των ανακρινόμενων, αλλά αυτοί δεν βλέπουν αυτούς αλλά κάτι σαν καθρέφτη. Εξ εσόπτρου και εν αινίγματι γνωρίζουμε.... πριν (όσο επί γης “ζει” και δρα η συνείδηση), αλλά ευκτέο είναι το πρόσωπο προς πρόσωπο, αν και όταν ανδρωθεί και πνευματικοποιηθεί και λεπτύνουν τα αισθητήρια.

Άκουσα, πως την ώρα της κρίσης μιας ψυχής που έχει κοιμηθεί, (στα 40) συγκεντρώνονται όλες οι ευεργετημένες από την κρινόμενη ψυχές, ώστε να παρακαλέσουν Τον Δικαιοκρίτη Θεό για να μετρήσουν οι αγαθοεργίες της στην απολογία επί του φοβερού βήματος. Μια κατάσταση, που “φυσικά” δεν την συνειδητοποιούμε, αλλά δείχνει την ζωή σε διάφορα επίπεδα. Πάλι και αλλού, ο γέροντας Εφραίμ ο πρώην φιλοθεϊτης αναφέρει, πως είδε την ψυχή του ως ένα ωραίο μικρό παιδάκι... τι μεγάλα μυστήρια και φοβερά, ακόμη και στην σύλληψή τους, πολύ περισσότερο, αντίληψη. Γιαυτό και διαρκώς ευχόμαστε...:

Αισθήσεων φώτισον απλήν πεντάδα.

Η διαχωρισμένη στον έξω άνθρωπο εις πέντε, ενοποιείται ως μία, οφθαλμός, στον έσω. Και... όχι τυχαία εμείς, οι κατ'εικόνα και καθ'ωμοίωσιν άνθρωποι (οι έχοντες την όψη του ανδρός, - κι όχι μόνο άνω θρώσκω -) βλέπουμε να συμπίπτει ΤΡΙΑΔΙΚΟΣ ΘΕΟΣ = 999 (πανθορών οφθαλμός) όσο και τα μέσα όρασης, ΡΑΒΔΙΑ+ΚΩΝΙΑ που πάλι μας δίνουν λεξαριθμικά 999, έλκοντας εις Εαυτόν για επίγνωση αληθείας και σωτηρία, Ο Δημιουργός το ύψιστο των δημιουργημάτων Του, ο ένας οφθαλμός τον άλλον, που θεωρεί και συμπεριφέρεται ως κόρη οφθαλμού Του. Με τόση προσοχή και λεπτότητα)...

Αυτή η οριζόντια διάταξη αν καθετωθεί και πολλαπλασιαστεί μας δίνει κάπως τα 7 επίπεδα που όλα τα βλέπει Ο Αμνός με τα 7 μάτια, το ουδέν κρυπτόν υπό τον ήλιον.... [κι όμως κάποιοι πιστεύουν πως ο "ήλιος" τους (αλλάχ), δεν βλέπει τα έργα τους την νύχτα... παρότι "πιστεύουν" (όσοι εμβάθυναν στο κοράνι), ότι ο Ίσα (Ιησούς) θάρθει πάνω σε άσπρο άλογο και θα τους ΚΡΙΝΕΙ...]. Κι αν κάποιος με καλή διάθεση βάλει κάτω το κοράνι και την αγία γραφή, βήμα προς βήμα και συγκρίνει το πνεύμα που υποκινεί τους "πιστούς" του, θα διακρίνει δύο τάσεις. Από την μία το κυνήγι κάθε αμαρτίας την νύχτα με το σκεπτικό ότι το επιτρέπει (για να μην πούμε επιβάλλει με βία) ο νόμος και από την άλλη το κυνήγι του Φωτός και των έργων Του, μέρα-νύχτα, που να μπορούν να αντέξουν στην κρίση.... Κι Ο Κριτής, θα είναι Ο Ίδιος. Το ΦΩΣ. Ας δώσει ο καλός Θεός (που δίνει) διάκριση πνευμάτων και θελήσεων. Κατά τα άλλα, ο αρχ.Γαβριήλ διέταξε την συγγραφή του κορανίου....

Κι η ζωή, διαδραματιζόμενη σε αυτά τα 7 επίπεδα, ο εντελώς κάτω εγκαταβιών, στο υπόγειο, ούτε παίζει μυρουδιά αν υπάρχει ή αν κάτι "ζει" και κινείται εκεί ψηλά, στο υπερώο. Μόνο εκ σημείων ίσως κάτι υποψιάζεται για το διπλανό (προς τα άνω) δωμάτιο. Για τον παραπάνω ή πιο πάνω όροφο, ακόμη

πιο αχνά θάναι τα ορώμενα και ακροώμενα κι αν η μεσοτοιχία λεπτυνθεί και τα αισθητήρια της ψυχής οξυνθούν (δι ασκήσεως και χάριτος ή χαρίσματος/ταλάντου που Ο Κύριος έδωσε και οίδε).

Αν αυτό το μεταφυσικό ή υπερφυσικό μήνυμα που μας μεταφέρουν οι βιώσαντες (είτε σαν ήχος κάτι άκουσε ή σαν φως κάτι, κάποιος είδε) το θεωρήσει “σύμπτωση και τυχαίο” και αρνείται πεισματικά να αφήσει την βολή του και την ζούλα του με την επίπλαστη φανταστική κοσμοθεωρία, είναι όπως λέμε λαϊκά, πάει... πέταξε το πουλάκι. Είναι το σκιώδες πνεύμα των σαδδουκαίων, των μη πιστευόντων την ανάσταση και πειραζόντων Τον Κύριο (την όντως Ανάσταση) που Τον ρωτούν περιπαικτικά για τις 7 γυναίκες που δεν φέρουν καρπό (τέκνο) από τον σύζυγο (Ματθ.κβ’). Ανάλογα της ακαρπίας της συκής (δερματίνων χιτώνων 7 ομοκέντρων) που σαν συναγωγή καταράται στον αιώνα, αλλά και ομόπνοο των [συζύγων της σαμαρείτιδας που δικαιολογεί ο αγ.Μάξιμος ομολογητής](#), αναμένοντας η ψυχή της (κι ανάλογα η κάθε φύση και ψυχή) το ευαγγέλιο και μεθέξει από το λάλον ύδωρ....

Αν κινηθεί με ενδιαφέρον για τα συμβαίνοντα έξω από την σκοτεινή μήτρα (όπως το παιδί ακούει την φωνή της μάνας του παρότι έμβρυο ή βλέπει λάμπεις ή ηρεμεί από την απαλή ακρόαση μουσικής ή ταράζεται με τα άγρια...) αυτός ο πόθος στα πνευματικά θα του καταδειχθεί ο “δρόμος” ότι αν δεν ακινητήσει (την αμαρτία) και “άστοχη ζωή” στο ένα επίπεδο, ΔΕΝ περνάει στο άλλο.

Σε μία προσφάτως ανακαλυφθείσα εκκλησία στην Μικρά Ασία*, η εκκλησία των «Έξι Θυρών» όπως την ονόμασαν οι Τούρκοι, **μια εκκλησία μέσα στα βράχια στο ελληνικό**

Πολυδώριον, ανευρέθη και μια τοιχογραφία που απεικονίζει την Παναγία οδεύουσα προς την Ιερουσαλήμ συνοδευόμενη από «Έξι Ιερείς».

Νοούμενα τα αισθητήρια πέντε εξωτερικά και ένα ενιαίο της εσωτερικής ζωής, πρέπει να αγιαστούν, να γίνουν “ιερείς”, να νεκρώσουν τα μέλη της αμαρτίας και να ακολουθήσουν την καθαρωτάτη Παναγία που οδεύει προς τα Ιεροσόλυμα...

(γιαυτό και απεικονίστηκε στην νέκρωση μελών η Παναγία Ιεροσολυμίτισσα) όχι φυσικά εξανλημένη η κίνηση στα κάτω, αλλά διά της κάτω, ευθέως προς την Άνω, μέσω των χερουβείμ και σεραφείμ, αγγελικών δυνάμεων που σημαίνουν “οίκους” και “οχήματα”.

Οι περισσότεροι άγιοι μιλάνε για την αίσια κατάληξη. Τον νου αμετεώριστο μέσα στην καρδιά. Ο όσιος Πορφύριος δίνει την αρχή και τον μίτο. Τον νου μαζεμένο μέσα στην κεφαλή.

Κι επειδή αναφερόμαστε σε νου Χριστού (που είναι η κυρία) κι όχι την δούλη του νοός την διάνοια, όταν κατορθώσουμε το πρώτο βήμα, τότε επαναλαμβάνεται ... **πάσα φύσις αγγέλων καταπλήττεται που βλέπει Τον Εμμανουήλ** μεταξύ όρασης και διόρασης (τρίγωνο προς τα πάνω) και ακοής και διακοής (τρίγωνο προς τα κάτω).

Το... **συν τη ασωμάτω φωνή, σωματούμενόν Σε θεωρών. Όραση και ακρόαση...**

Από εκεί θα τον κατεβάσει και ενσαρκώσει η καλή μας Παναγία για μας, που ενώ ως θείο γεγονός συνέβη άπαξ, αυτό παρατείνεται στους αιώνες, περιμένοντας την δική μας ετοιμότητα, ενεργούμενη διά της Θεοτόκου ... αφού όπως

παρατηρεί ο άγιος Συμεών ο νέος θεολόγος: Ότι και πάντες οι Άγιοι τον Λόγον του Θεού εν εαυτοίς συλλαμβάνουσι τη Θεοτόκω παραπλησίως και γεννῶσιν αὐτόν και γεννᾶται εν αὐτοίς και γεννῶνται υπ' αὐτοῦ και πως υιοί και αδελφοί και μητέρες αὐτοῦ χρηματίζουσιν.

Γιαυτό και το “αν πεθάνεις πριν πεθάνεις δεν θα πεθάνεις αν πεθάνεις”... γιαυτό και η σταύρωση και προσπάθεια ακινησίας αμαρτιών, σβέσης πεπυρωμένων βελών, μη ένδοσης σε πειρασμούς χαμερπείς έως ακόμη και αυτούς τους “καλούς” λογισμούς, για να εντυπωθούν μέσα μας οι θείοι. Αυτό που λέει ο απ.Παύλος το πνεύμα του Θεού του Ζώντος να εγγράφει εν μαλακαίς σαρκίναίς καρδίαις αντί λιθίναίς πλαξί (όπως προτυπώθηκε με την ανάβαση στην κορυφή του όρους Σινά ο θεόπτης Μωυσής).

Κι ΑΝ βρεθεί η πύλη της καρδιάς, βρίσκεται κι η πύλη του ουρανού (αγ.Ιωάννης χρυσόστομος) και τότε αρχίζει η καθαρή από Θεό, εγγραφή σε αυτήν.... κι ΑΝ “νεκρωθεί” ο άνθρωπος (ακινητεί ως προς τα πάθη) τότε **η κεφαλή του βρίσκει το σώμα και το σώμα την κεφαλή. Μυστήριο και για τον καθένα προσωπικά, αλλά και στον γάμο** οι δύο υπ-ανδρεμένοι (υπό Του Ανδρός) την μία νέα δομηθείσα μονάδα, εν και δια ΧC. Μια σκέψη μου λέει πως όταν στον απόστολο των αγίων πάντων αναφέρεται το : ...35 ἔλαβον **γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τούς νεκρούς αὐτῶν**” (εβρ.ια’) αυτό εννοεί, όπου γυναίκα “σώμα” και όπου άνδρας “κεφαλή”. Το είδαμε και στον Αβραάμ με την Σάρρα, τον Ζαχαρία με την Ελισάβετ.... και τις αναλογίες τους ως προς τον καθένα.

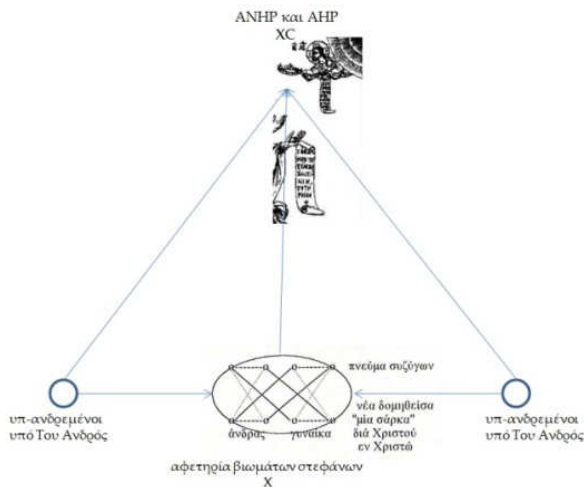
Η ίδια ποιότητα νέφους από την κάτω όψη ορωμένη ή πύρινης στρεφόμενης ρομφαίας (από πάνω) παρεμβάλλεται και μεταξύ

ανθρώπου και Θεού αλλά και στις διαπροσωπικές σχέσεις του ζεύγους, μεταξύ κεφαλής και σώματος.

Κι οι δερμάτινοι χιτώνες που φιλοξενούν τα πάθη, ως νέφη “απαγορεύουν” την όραση του ενός προσώπου από το άλλο, αλλά και την διχοστασία ή διχογνωμία που μπορεί να παρατηρηθεί μεταξύ κεφαλής – σώματος (έτεροι νόμοι) ή ανδρός και γυναικός στον γάμο. Με την καθαρότητα και εγκράτεια (παθών) προγεύεται ο άνθρωπος την βιωτή του παραδείσου, ενώ η τριβή των δερμάτινων χιτώνων μεταξύ τους, που συνέβη εκτός παραδείσου, όπως ο ΑΔΑΜ έγνω την ΕΥΑ, είναι μια παραχώρηση στην εγνωσμένη αδυναμία του ανθρώπου. Υπέχει την θέση του αζώτου (στην ποσοστιαία αναλογία του ειπνεόμενου ατμοσφαιρικού αέρα) για να μην καεί ο άνθρωπος από την καυστικότητα του “σκέτο” οξυγόνο, σκέτο ΦΩΣ. Με ευλογημένη την εγκράτεια (και άλλες προϋποθέσεις που θέτουν οι άγιοι), θα ιδωθούν όχι αχνά και θολά και πίσω από παραπετάσματα, τα υπανδρεμένα πρόσωπα ως εν παραδείσω, αλλά θα λάμψει το Φως του προσώπου Του Κυρίου εφ’ημών (και σε συζύγους και αζύγους αγωνιστές, ευαρεστήσαντες Τον Κύριο) από το πλούσιο έλεος και μακροθυμία Του. Κύριε ΔΟΞΑ ΣΟΙ!!!

Προοδεύοντας το κακό, όπως έδειξε η ιστορία με την ερωτική τριβή αντί επιστροφής στον παράδεισο (που ορίστηκε μεταξύ ποταμών τίγρη και ευφράτη και όπως εξηγούν οι άγιοι, μεταξύ εγκρατείας και διακρίσεως), ο καίν σκοτώνει τον ΑΒΕΛ ή αναλογικά για εμάς, το πνεύμα του κακού “σκοτώνει” (ανενεργεί) την κυκλική κίνηση του νοός (άμεση κοινωνία και επικοινωνία με τον Θεό) και μετά από αυτό, πεθαίνει και τον ΣΗΘ, δλδ και την ευθεία κίνηση, με αποτέλεσμα να χαθεί ακόμη κι αυτή η λογική έμμεση επικοινωνία και αναφορά, δλδ

λογική σύνδεση του δημιουργήματος με Τον Δημιουργό, του λόγου ανθρώπου με Τον Λόγο Άνθρωπο. Είναι η ασθενής ακόμη και θανατηφόρα “φιλοσοφία” (και θρησκεία) εκείνων των ανθρώπων, που ενώ γεωμετρούν το σύμπαν, πολεμούν ή δεν παραδέχονται την ύπαρξη Γεωμέτρη. Ενώ σπουδάζουν τους μηχανισμούς του ρολογιού, απορρίπτουν τον ρολογά...

Επιστρέφοντας στα του ζεύγους (ανδρός – γυναικός ή κεφαλής – σώματος στους αζύγους), εγκαταστάθηκε το πρώτο επίγειο στεφάνι (του γάμου) και ευλογήθηκε μυστηριακά, για να εγγιστεί και κατακτηθεί ομού

άνδρας και ανδρίς (εκ του ανδρός προελεύσας) το δεύτερο, όπως και για τους αζύγους η κεφαλή ΜΕ ΤΟ σώμα (που ανευρίσκεται στην πεμπτουσία του καθενός, σταυρούμενος) να στεφανωθούν ως μονάδα. Αλλιώς, διασπασμένοι με ενδιαμέσα νέφη δεν φαίνεται να υπάρχει όχι μόνο δυνατότητα τελείωσης, αλλά ούτε και ξεκολλήματος από την γη λόγω βαρύτητας, πρόταση ακολούθησης της ανάληψης ΜΕ ΤΟ ΣΩΜΑ, όπως Ο Κύριος (κι όπως στην ουρανοδρόμο κλίμακα του Ιωάννη, φαίνεται). Λέγει μάλιστα ο άγιος σε μονόλογο με τον εαυτό του.... σώμα μου σώμα μου, αν σε πιέσω υπέρ μέτρον στους αγώνες, θα σε χάσω και δεν θα μπορέσεις να με ακολουθήσεις. Αν σε χαϊδέψω και κάνω τα σαρκικά θελήματά σου, θα με

σκλαβώσεις. Μαζί θα κολαστούμε ή μαζί θα αποκτήσουμε τον παράδεισο. Άντε... πάμε να αγωνιστούμε.

Και θα ακούσουμε το “ιδού εναπόκειται σοι ο στέφανος της δικαιοσύνης” ΑΝ τον δρόμο τελέσουμε ΑΝ την πίστη τηρήσουμε, αν σταυρωθούμε, αν περιτέμουμε την αμαρτία, ανεβαίνοντας επί σταυρού, κατά το αυτός (ο σταυρός) μας δόθηκε σαν σημάδι πάνω στο μέτωπό μας, όπως στον Ισραήλ δόθηκε η περιτομή· όπως παρατηρεί ο αγ.Ιωάννης Δαμασκηνός.

Κάθετι πνευματικό και δώρημα, όπως και ο πόνος είναι θέμα διαχείρισης, ώστε να μας ανεβάσει ή δι εγωισμού να μας καταβαρυνθεί, ώστε πάλι με μετάνοια να επανέλθει πλουσιότερα η συσταλλείσα κατ’οικονομίαν, χάρις.

Είδε ο αγ.Ευμένιος Σαριδάκης λάθρα (χωρίς ευλογία) τον αγ.Νικηφόρο λεπρό να είναι υγιής ένα μέτρο πάνω από το κρεβάτι του και να προσεύχεται. Δεν άργησε ο διάβολος να του βάλει τρικλοποδιά σ’αυτήν την θεία όραση. Του εμφύτευσε το δολερό... κάτι θα αξίζω για να τον δω. Αυτό αρκούσε για να αρθεί η χάρις και να περιπέσει σε πνευματοκατάληψη... γρούλιζε σαν χοίρος για λίγο καιρό, μέχρι της θεραπείας του από την καλή μας Παναγία. Φυσικά και δεν ήταν τιμωρία, αλλά επιτρέποντας ο Θεός το κακό, τον έκανε μέτοχο σε υψηλότερο επίπεδο καλού. Διακριτικότερο και προσεκτικότερο στις παγίδες που караδοκώντας ο αντίδικος μας στήνει και πέφτουμε πανεύκολα.... Έχει αυτός εμπειρία να μας ρίξει, δίδει ο καλός Θεός εμπειρίες του πολέμου του στους δικούς Του.... (θυμάμαι, όταν από τον γέροντά μου ζητούσα φώτιση, μου αντιπρότεινε, εμπειρία να ζητάς. Παθείν και μαθείν.).

Η συνείδηση του ανθρώπου, σαν σκάφανδρο διέρχεται και ανεβαίνει από τα κάτω ύδατα προς την επιφάνεια και θεοφάνεια και άνω ύδατα. Άλλα με περισσότερα παραθυράκια όρασης και άλλα με λιγότερα ή ακόμη και αδιαφανή. Αμήν όραση και ακρόαση και

αίσθηση του υπερβατικού και επέκεινα που καταδέχεται να μας επισκεφτεί, κατά το συμφέρον και παιδεία Θεού προς αγιασμό μας.

Υποψιαστήκαμε κι εμείς, πιστέψαμε στα επέκεινα με αποδείξεις** κι όχι απλά ενδείξεις, κάποιες ακτινούλες μας χάιδεψαν σαν από την γλυκυτάτη Μητέρα του Φωτός που μας κυοφορεί (Σώμα Κυρίου και Ζωή Του), ακούσαμε θαυμαστά βιώματα αγίων και ευχόμαστε να πραγματωθεί μια ελάχιστη πρόοδος κάθαρσης, αναστάσεως και θείου φωτισμού και σε μας.

Αμήν δι ευχών.

* [2 σχόλια πάνω στο άρθρο ... ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ ΗΡΘΕ ΣΤΟ ΦΩΣ!](#)

** μία από τις αποδείξεις είναι και [ο βράχος του κύνωπα στην Πάτμο...](#)

Όπως στα φυσικά, έτσι και στα πνευματικά, πολύ κοντά εκεί που βρίσκεται το μεγαλύτερο ύψος, συναντάμε και το μεγαλύτερο βάθος... **το σπήλαιο της Αποκαλύψεως ως πνευματικό ύψος και το σπήλαιο του κύνωπος ως πνευματικό βάθος.** ...και για μας, από τον θάνατο στην Ζωή, από την αρά (και κύνωπος και μαρμάρωμα στον βυθό του λιμανιού) στην όντως χαρά, δι ευχών και χάριτι της Θεοτόκου.

*...Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμπει, χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείπει.
Χαῖρε, τοῦ πεσόντος, Ἀδὰμ ἢ ἀνάκλησις, χαῖρε τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἢ λύτρωσις. Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνους λογισμοίς, χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοίς.*

[άρση των πέπλων ή ακολουθώντας τα ίχνη των αγίων](#) [για την **Π+άτμο** και προϋπόθεση αποκάλυψης (επίσκεψη **ατμίδας** νέφους) κατά την πίστη μας... , πρώτα ως δούλοι πιστεύοντες στην Πρόνοια ως εργάτες, πιστεύοντες στην Προστασία και ως υιοί πιστεύοντες Στον Παράκλητο...].

Ψυχική αγνότητα να αναπαύεται η χάρις

Πώς επανέρχεται, Γέροντα, ο άνθρωπος στην προπρωτική κατάσταση;

– Πρέπει να εξαγνισθεί η καρδιά.

Να αποκτήσει την ψυχική αγνότητα, δηλαδή ειλικρίνεια, τιμιότητα, ανιδιοτέλεια, ταπείνωση, καλοσύνη, ανεξικακία, θυσία. Έτσι συγγενεύει ο άνθρωπος με τον Θεό και αναπαύεται μέσα του η Θεία Χάρις.

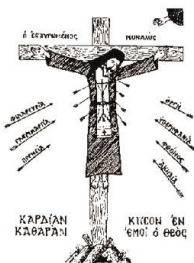
Όταν κάποιος έχει την σωματική αγνότητα, αλλά δεν έχει την ψυχική αγνότητα, δεν αναπαύεται ο Θεός σ' αυτόν, γιατί υπάρχει μέσα του πονηρία, υπερηφάνεια, κακία κ.λπ.

Τότε η ζωή του είναι μια κοροϊδία.

Από εδώ να ξεκινήσετε τον αγώνα σας: Να προσπαθήσετε να αποκτήσετε την ψυχική αγνότητα.

...Έναν άνθρωπο αν τον δεις σαν ψυχή, σαν άγγελο ανεβαίνεις αγγελικά στον Ουρανό και η ζωή σου είναι πανηγύρι .. Αν τον δεις σαρκικά, κατεβαίνεις στην κόλαση..

Δεν φτάνει μόνο η προσευχή. Το να καίει κανείς κιλά λιβάνι, όταν προσεύχεται αν ο νους του είναι γεμάτος από κακούς λογισμούς για τους άλλους δεν ωφελεί. Από τον νου κατεβαίνει το τηλεγράφημα στην καρδιά και κάνει τον άνθρωπο θηρίο. !! Ο Θεός θέλει να έχουμε "καρδιαν καθαράν" και η καρδιά μας είναι καθαρή όταν δεν επιτρέπουμε να περνάει από τον νου μας κακός λογισμός για τους άλλους... Γέροντος Παϊσίου Αγιορείτου.

**καρδίαν καθαρὰν
κτίσον ἐν ἐμοί,
ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα
εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν
τοῖς ἐγκάτοις μου.**

Ὡστε το Φῶς του Θεοῦ να δούμε και

βιώσουμε... 8 μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν
ὄψονται.

Με ἓνα "μυστικό" τέτοιας συμπεριφορᾶς, δλδ να κοιτάει
κάποιος μέσα στην Εκκλησία ΜΟΝΟ τα πρόσωπα, ως
ασωμάτων και αργότερα ως καλή συνήθεια και ἔξω στον
κόσμο (εκτός των φυσικῶν ορίων της Εκκλησίας) τον
"συντονίζει" / ἀνάγει στον Παράδεισο, που ουκ ἔγνων την
γύμνια (και το ἄχαρο, χωρὶς Πνεῦμα) του σώματος...
αναβαθμίζοντας το ὄμμα του ἀνθρώπου σε ἀπάθεια και
καθαρότητα, ὅπως λέει η Αγ.Γραφή, εἴν εἶναι καθαρὸς ο
οφθαλμός, καθαρὸ εἶναι και ὅλο το σῶμα.

...με, μεταξύ παραδείσου και κολάσεως, κεφαλῆς και σώματος
(κοιλίας) "νυν" (αιωνίου παρόντος παραδείσου) και "αεί" (που
τυπύται στην κοιλία), η παρεμβαλλόμενη και ἐνώνουσα
κλίμαξ της οφιοειδούς σπονδυλικῆς στήλης, των 33 σπονδύλων
(με νόημα και στον ἀντίτυπο του ορθίου κρεμασθέντος ἐπὶ της
ράβδου του Μωυσέως... που δια των παθῶν Του Κυρίου
νεκρώνεται ο θάνατος)..

**ειλικρίνεια, τιμιότητα, ἀνιδιοτέλεια, ταπείνωση, καλοσύνη,
ανεξικακία, θυσία. Ἐτσι συγγενεύει ο ἄνθρωπος με τον Θεό
και ἀναπαύεται μέσα του η Θεία Χάρις.**

Πνευματική τροφή

Ο άνθρωπος για να ζήσει, “λογικά” επιζητά τροφή. Και να μην το συνηθειτοποιεί άμεσα κάποιος λόγω κοσμοθεωρίας, ισχύει ότι η τροφή είναι δύο διαστάσεων, δύο επιπέδων. Βιολογική και πνευματική ...γέγραπται, οὐκ ἐπ’ ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ’ ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ. (Ματθ.δ’4)

Τα τελευταία έντονα (του αγ.Παϊσίου), ειλικρίνεια, τιμιότητα, ανιδιοτέλεια, ταπείνωση, καλοσύνη, ανεξικακία, θυσία. Έτσι συγγενεύει ο άνθρωπος με τον Θεό και αναπαύεται μέσα του η Θεία Χάρις... είναι η άλλη τροφή που καλύπτει τις ανάγκες της εσωτερικής ζωής. Ο Κύριος “πείνασε”. Μακάρι διερχόμενος και από τον καθένα μας, (όντας πανταχού παρών) να βρίσκει καρποφόρους δερμάτινους χιτώνες, οπότε να αναπαύεται και ευλογεί. (της Μ.Δευτέρας) ...18 Πρωΐας δὲ ἐπανάγων εἰς τὴν πόλιν ἐπέινασε· 19 καὶ ἰδὼν **συκῆν** μίαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἦλθεν ἐπ’ αὐτήν, καὶ οὐδὲν εὔρεν ἐν αὐτῇ εἰ μὴ φύλλα μόνον, καὶ λέγει αὐτῇ· μηκέτι ἐκ σοῦ καρπὸς γένηται εἰς τὸν αἰῶνα. καὶ ἐξηράνθη παραχρῆμα ἡ συκῆ. (Ματθ.κά')

Η πνευματική γνώση των λόγων της φύσης και η πνευματική γνώση των λόγων των Γραφών είναι οι λόγοι και τα ρήματα που “χορταίνουν” τον πνευματικό άνθρωπο και τον προοδεύουν στην εσωτερική Ζωή, σε σχέση με τα ξυλοκέρατα που προσφέρει ο αντίδικος στους αιχμαλώτους του στο χοιροστάσιο, σε χώρα μακρυνή που καμμιά σχέση δεν έχει με τον οίκο του Πατρός, όπου θυσιάζεται ο μόσχος ο σιτευτός και προσφέρεται σαν ουράνια τροφή, τράπεζα και δείπνο.

Και “τροφή” όχι μόνο δίνει Ο Κύριος εξωτερικά* συντηρών και τρέφον τα σύμπαντα, αλλά και εντός της Εκκλησίας, γίνεται Ο Ίδιος τροφή.

Το ακούμε στους [5 άρτους και 2 ιχθείς \(αγ.Νικολάου Βελιμίροβιτς\)](#) :
...Ολόκληρο το περιστατικό αυτό της διανομής των άρτων και των ψαριών στους ανθρώπους, ο αριθμός των ψαριών και των άρτων, καθώς και ο αριθμός των κοφινιών με τα περισσεύματα, όλα μαζί έχουν κι ένα εσωτερικό, ένα βαθύτερο νόημα. Λίγο πριν από το θάνατό Του ο Κύριος ονόμασε τον άρτο Σώμα Του.

Στο συγκεκριμένο περιστατικό είναι αλήθεια πως δε λέει κάτι τέτοιο με λόγια, το κάνει όμως με τον αριθμό των άρτων. **Οι πέντε άρτοι σημαίνουν τις πέντε αισθήσεις· κι οι πέντε αισθήσεις αντιπροσωπεύουν όλο το σώμα. Το ψάρι σημαίνει τη ζωή.** Τους πρώτες αιώνες της χριστιανικής ζωής το Χριστό τον απεικόνιζαν με τη μορφή ψαριού.

Το σύμβολο αυτό μπορεί να το δει ακόμα και σήμερα κανείς στις αρχαίες χριστιανικές κατακόμβες. Απ’ αυτήν την άποψη, ο Χριστός έδωσε το σώμα και τη ζωή Του στους ανθρώπους για να τραφούν. Και γιατί ήταν δύο τα ψάρια; Επειδή ό Κύριος **έδωσε και δίνει τον εαυτό Του θυσία** τόσο όσο διάστημα κράτησε η επίγεια διαδρομή Του, όσο και **στην Εκκλησία μετά την Ανάστασή Του, ως τη σημερινή μέρα.** Ποιά σημασία έχει το γεγονός ότι έκοψε μόνος του τους άρτους; Αυτό σημαίνει πως Εκείνος, με την ελεύθερη βούλησή Του, παραδόθηκε να θυσιαστεί για τη σωτηρία των ανθρώπων. Γιατί έδωσε τα ψωμιά και τα ψάρια στους αποστόλους, για να τα μοιράσουν αυτοί μετά στο λαό; Επειδή εκείνοι ήταν που έπρεπε να μεταφέρουν το Χριστό σ’ ολόκληρο τον κόσμο και να τον δώσουν στους ανθρώπους και τα έθνη ως τροφή ζωής.

Τί σημαίνουν τα δώδεκα κοφίνια με τα περισσεύματα των άρτων; Την άφθονη καρποφορία τού έργου των αποστόλων. Κάθε θερισμός των αποστόλων θα είναι ασύγκριτα μεγαλύτερος από το σπόρο που έσπειραν, όπως κάθε καλάθι είχε περισσότερο ψωμί από τους άρτους

που έφαγαν και χόρτασαν οι πεινασμένοι άνθρωποι. (Το περιστατικό του θαύματος του πολλαπλασιασμού των άρτων που έγινε με τη δύναμη του Χριστού μνημονεύεται κάθε φορά σε μια ωραία ευχή, στην τελετή της αρτοκλασίας: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ο Θεός, ο ευλογήσας τους πέντε άρτους εν τη ερήμω και εξ αυτών πεντακισχιλίους άνδρας χορτάσας, ευλόγησον και τους άρτους τούτους, τον σίτον, τον οίνον και το έλαιον και τους εξ αυτών μεταλαμβάνοντας πιστούς δούλους Σου αγιάσον»).

Λέγει ο αγ.Παΐσιος: ... η πνευματική τράπεζα είναι πάντοτε στρωμένη και περιμένει τον κόσμο να γευτεί την γλυκύτητα και τραφεί. Ρώτα λοιπόν τον εαυτό σου και πρόσφερε του επιλογές... τι θέλεις τώρα να κάνουμε (για να τραφεί η ψυχή σου ;) κομποσχοίνι; μετάνοιες; παρακλήσεις; χαιρετισμούς; ανάγνωση ευαγγελίου; ψαλτήρι; βίους αγίων, συναξάρια, φιλοκαλία, ευεργετικό, αγίους πατέρες, αββά Ισαάκ σύρο, αββά Δωρόθεο, κλίμακα... δεν θέλεις τίποτα; ξύλο θέλεις...

[Τά πατερικά έργα μοιάζουν μέ μιά πλούσια συλλογή από φάρμακα. Κι η ψυχή μπορεί νά καταφύγει σ' αυτήν γιά νά βρεί τή σωστική θεραπεία σέ κάθε αρρώστια της. Οσίου Ιγνατίου Μπριαντσανίνωφ.]

Κι όλα αυτά, έχουν έναν κοινό παρονομαστή, μια εμπεριεχόμενη ζωοπάροχο ουσία. Χριστό. Έμμεσα στα αναγνώσματα και άμεσα στην ευχή με το παντοδύναμο όνομα Του Κυρίου που κλίνει παν γόνυ καταχθόνιο, επίγειο και επουράνιο, όλα προς (την) ευχή, ως μέγιστο έργο και δύναμη.

ΧC, τροφή και αναπνοή, αφού κατά τον αγ.Γρηγόριο θεολόγο είναι προτιμότερον το προσευχητέον παρά το αναπνευστέον. Οπότε, το θέμα είναι της θέλησης και της αντοχής της φύσης μας σε αυτό το πυρ.

Φαίνεται επί μιας κλίμακας “ανάγκης” ΧC, από το 0 έως το 100% ότι κάποιος ως τροφή “κυνηγούν” μόνο την σαρκική τροφή κι εκεί να εξαντλείται η αναζητήσή τους. Φυσικά η ψυχή τους ξέρει πόσο λιμοκτονεί, αλλά από τον ίδιο και την θέλησή του, εξαρτάται το πόσο την ακούει. Αργότερα και βαθμιδόν ανοδικά, ποιοτικά σε καθαρότητα και ποσοτικά η ανάγκη τον κινεί σε αίτηση Χριστού. Είναι η μετοχή στο ατελεύτητο Φως, παρότι η κλίμακα που προείπαμε έχει το 100 ως όριο, η δε κλίμαξ του αγ.Ιωάννη στην 30ή βαθμίδα.

... οὐ χρεῖαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν ... μεμέρισται ὁ Χριστός; (περὶ Ἀληθείας καὶ Λόγου ο Λόγος) κι όμως, κάποιος νομίζουν και θεσμοθετούν και δογματίζουν (αγαπολογικώς) ότι υπάρχει ανάγκη “τροφής” γνώσεων, ως θρησκευσιολογία, αντί της καθαρής ομολογιακής παιδείας της Ορθοδοξίας, που ως Εκκλησία, είναι η ταμειούχος της χάριτος και η πληρότητα της Αληθείας.

Μέσα στο επιτρέπεται και πρόοδο, ισχύει το ... 21 πάντα δὲ δοκιμάζετε, τὸ καλὸν κατέχετε· 22 ἀπὸ παντὸς εἶδους πονηροῦ ἀπέχεσθε. (Α΄Θεσ.ε΄) ... μη απαγορευομένη η φιλοσόφηση και ανεύρεση της μερικής αλήθειας στην θύραθεν φιλοσοφία, για λόγους οικονομίας. Μπορεί μεν να είναι “σημείο επαφής” της μερικής αλήθειας με την ολότητα, αλλά σκοπός είναι η μετάβαση από το αληθοφανές στην Αλήθεια, η διάκριση και η μετοχή Φωτός. Η δε Θεία κοινωνία ως τροφή, δεν έχει πέρας, όχι μόνο εν ζωή, αλλά και μετά τον βιολογικό θάνατο. **Ο μελιζόμενος και μη διαιρούμενος, ο πάντοτε εσθιόμενος και μηδέποτε δαπανώμενος, αλλά τους μετέχοντας αγιάζων.**

Στην 14^η βαθμίδα περί γαστριμαργίας αναφέρει ο αγ.Ιωάννης: ... 8. Ἐνόμισε ὁ θεήλατος Εὐάγριος ὅτι ἔγινε σοφώτερος τῶν

σοφῶν καὶ στήν μορφή καὶ στὸ περιεχόμενο τῶν λόγων του. Απατήθηκε ὁμως ὁ ταλαίπωρος καὶ φάνηκε ἀνοητότερος τῶν ἀνοήτων καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα ζητήματα καὶ σ' αὐτό. Εἰδίδαξε: «Ὅσακις ἡ ψυχὴ ἐπιθυμεῖ ποικίλα φαγητά, ἃς θλίβεται μὲ ἄρτον μόνο καὶ ὕδωρ». Εἶναι δὲ ἡ προσταγὴ τοῦ αὐτῆ σὰν νὰ προτρέπῃς ἓνα παιδί ν' ἀνεβῇ μὲ ἓνα βῆμα ὅλη τὴν σκάλα.

Εμεῖς ὁμως, ἀντικρούοντες τὸν ὀρισμὸ του, ὡς ἐξῆς ὀρίζουμε: **Ὅταν ἐπιθυμοῦμε τὰ διάφορα φαγητά, ζητοῦμε κάτι πὺν εἶναι μέσα στήν φύσι μας.** Γι' αὐτὸν τὸν λόγο ἃς χρησιμοποιήσωμε ἓνα τέχνασμα πρὸς τὴν πολυμήχανη κοιλία, καὶ μάλιστα ἂν δὲν μᾶς ἀπειλῇ βαρύντατος πόλεμος ἢ δὲν ὑπάρχη πένθος ἢ κανὼν γιὰ προηγούμενες σοβαρὲς πτώσεις. **Ἄς κόψωμε πρῶτα τὰ λιπαρά, ἔπειτα τὰ ἐρεθιστικὰ καὶ ἔπειτα τὰ εὐγευστα.**

Οπότε το θέμα εἶναι, νὰ κάνουμε αυστηρὴ αυτοκριτικὴ καὶ νὰ διακρίνουμε, με τι χορταίνει ἡ γαστέρα που παρασύρει καὶ “φορτώνει” σὲ ἐπιθυμίες τὰ περιγᾶστρια, με καὶ τὰ δυο συνεργαζόμενα, μας καθέλκουν. Κι αν ὁ ὅλος σταυροειδὴς μας [μεταβολισμὸς φυσικὸς καὶ πνευματικὸς](#), ἡ ὅλη μας ζωὴ δὲν κατάφερε νὰ ανυψώσει τὸν σταυρό, ἀλλὰ νὰ τὸν θάψει στήν γη, δὲν διαφέρει ἀπὸ τὴν παραβολὴ τῶν ταλάντων που ὁ τελευταῖος το ἔθαψε στήν γη, χαρακτηριζόμενος πονηρὸς δούλος....

Ἡ διαρκὴς ἐκλέπτυνση, ἡ περιστολὴ τῶν πολυποίκιλων ἀναγκῶν γιὰ χάριν τῆς λιτότητος καὶ ἀπλότητος, ἔχει ὡς ὅριο τὸν ἄρτο καὶ τὸ ὕδωρ, ἡ δὲ ἐξιδανίκευση καὶ οὐσία καὶ πνευματικὴ ἀναγωγὴ, ἔχει Τὸν **Ἄρτο Ζωῆς καὶ Λάλον Ὑδωρ, δλδ Χριστό.**

Θαυμάζουμε τοὺς ἀσκητὲς που ἐξερχόντουσαν τὴν τεσσαρακοστὴ με λίγο ἄρτο καὶ λίγο αλατάκι. Θαυμάζουμε τὴν

άσκηση της αγ.Μαρίας αιγυπτίας, το πρότυπο της μετανοίας. Δεν έχουμε λόγια να περιγράψουμε το ασκητικό φρόνημα του μέγα Παϊσίου** που έτρωγε καθ'όλην την διάρκεια του έτους λίγο ψωμάκι κάθε 22 μέρες, όντως δυσανάβατον ανθρωπίνοις λογισμοίς η άσκηση των λιτών και λεπτών ανθρώπων που πνευματικοποιήθηκαν /πνευματικοποιούνται και το "αποδεικνύει" η τροφή τους, αλλά και τόσο δυσάρεστη η κατάσταση αλλά και δυσθεώρητον βάθος ακόμη και αγγέλων οφθαλμοίς η πολυποικιλότητα τροφών των σαρκολατρών.

Όντως μπροστά μας αναπτύσσεται η κλίμαξ και εξ αυτής η κρίση και το αξιοκατάκριτόν μας, αφού ακόμη δεν βάλαμε αρχή μετανοίας.

Αμήν να πεινάμε και διψάμε το "ξύλο της ζωής" παρά να χορταίνουμε με ξυλοκάρετα... Αμήν Ο Κύριος να μας γνωρίσει τις πραγματικές ανάγκες, ώστε να αρχίσουμε χάριτι να Τον αναζητάμε, παρά να εμμένουμε στις επίπλαστες που μας παραμυθιάζει ως "τροφή" η φαντασία... αμήν, όχι μόνο να συμπάλλουμε αλλά να βιώνουμε τα... Ὅν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ μου πρὸς σέ, ὁ Θεός. ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα· πότε ἤξω καὶ ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ; (Ψαλμ.41^{ος}) ἐδίψησέ σε ἡ ψυχὴ μου, ποσαπλῶς σοι ἡ σὰρξ μου ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ. (Ψαλμ.62^{ος})

* [Ο Κύριος τρέφει \(σοφία του κόσμου και βιωματική θεολογία\)](#)

[Ο Κύριος τρέφει και τους 4000 με 7 άρτους και περισσεύουν σπυρίδες 7, αλλά και τους 5000 με 5 άρτους και 2 ιχθείς και περίσσεψαν κοφίνια 12. Παρατηρεί λοιπόν Ο Κύριος τους μαθητές... οφθαλμούς έχοντες δεν βλέπετε, και ὅτα έχοντες δεν ακούετε; και δεν ενθυμείσθε; ὅτε ἔκοψα τους πέντε άρτους εις τους πεντακισχιλίους, πόσους κοφίνους πλήρεις κλασμάτων εσηκώσατε; Λέγουσι προς αυτόν• δώδεκα. Και ὅτε τους επτά εις τους

τετρακισχιλίους, πόσας σπυρίδας πλήρεις κλασμάτων εσηκώσατε; Οι δε είπον• Επτά. Και έλεγε προς αυτούς• Πως δεν καταλαμβάνετε; (Μαρκ. η') και λοιπά στον δεσμό]...

**** εκ του μέγα Παϊσίου...**

Μίαν φοράν, ότε είχαν ό ιερός Παΐσιος είκοσι μίαν ήμέρας όπου ένήστευεν, έφάνη εις αυτόν ό Χριστός και του είπε• πολυ κακοπαθείς δι' έμέ, ώ έλλεκτέ μου Παΐσιε• αυτός δέ του είπε• και τί μεγάλον προΰγμα είναι ή ιδική μου ουτιδανή κακοπάθεια, ώ αγαθέ μου Δέσποτα, και μάλιστα όταν ή αγαθότης Σου δίδης εις έμέ την δύναμιν; Ό δέ Σωτήρ είπε• κάθε καλόν έργον είναι εύπροσδεκτον εις έμέ και θέλω άνταποδώσει τόν μισθόν εις εκείνους όπου τό κάμνουν, ίσον με τούς κόπους των• οθεν ακολουθήθι μοι. Ό δέ Παΐσιος τόν ήκολούθησεν, έως ότου έπήγεν εις ένα σπήλαιον της ερήμου• τότε λέγει ό Σωτήρ προς αυτόν• εισελθε ίνα ίδης άνδρα τη αληθεία αγωνιστήν• εισελθών λοιπόν εις τό σπήλαιον ό Παΐσιος, ειδεν άνθρωπον, όστις εκυλίετο κατά γης, τρίβων τό στόμα του και τό πρόσωπόν του εις τό έδαφος, απορήσας δέ διά τόν υπερβολικόν άγώνα του άνδρός, έξηλθε παρακαλών να μάθη από τόν Ίησούν Χριστόν τό αίτιον του μεγάλου άγώνος του άνδρός. Ό δέ Κύριος του λέγει• ειδες τόν ιδικόν μου αγωνιστήν ποσόν μεγάλους κόπους υπομένει δι' έμέ;

Τόν ειδόν Δέσποτα, λέγει ό Παΐσιος και εφριξα εις τούς πόνους τών άγώνων του• αλλά παρακαλώ την αγαθότητά Σου να μου φανερώση, πώς έχει τόσον άγώνα; Τότε ό Σωτήρ του λέγει• δύο ήμέρας έχει μόνον όπου νηστεύει και ιδού τόν βλέπεις πόσον ταλαιπωρείται από την πείναν και την δίψαν. Ταυτα ακούσας ό Παΐσιος είπε• πώς τότε έγω έχω είκοσι δύο ήμέρας όπου νηστεύω και δέν έπαθα κανέν παρόμοιον; Διότι σύ, του είπεν ό Σωτήρ, ένδυναμούσαι από την χάριν μου και νηστεύεις άκόπως• εκείνος δέ ως άθλητής από μόνην την προαίρεσίν του νηστεύει με κόπον πολύν, φλεγόμενος δέ από τόν πολλόν πότον όπου έχει εις έμέ, υποφέρει και πάσχει ύπερ την δύναμίν του. Έπειτα έρωτήσας ό Παΐσιος τόν Κύριον, ποίαν πληρωμήν έχει γα λάβη από την αγαθότητά του διά τās δύο ήμέρας, του απεκρίθη.

όμοίαν πληρωμήν θέλει λάβει ούτος διά τās δύο ήμέρας, με εκείνην όπου έχεις και συ να λάβης διά τās είκοσι δύο, εξ ίσου θέλω είπει «είσελθε εις την χαράν του Κυρίου σου» και εις σέ όπου έλαβες τὰ πέντε τάλαντα και εις εκείνον, όστις έλαβε τὰ δύο, διότι εξ ίσου επράξατε τό καλόν και εφάνητε και οι δύο πρόθυμοι, κατά την δύναμίν σας. Ταυτα ειπών ό Σωτήρ έγένετο άφαντος.

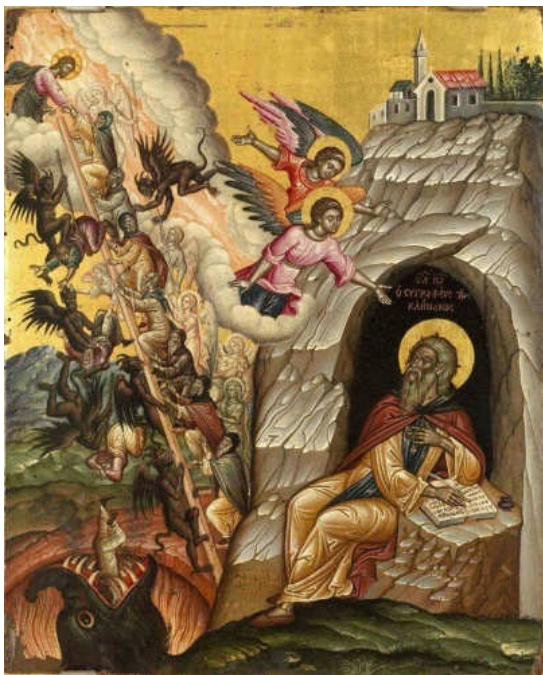
Αμήν ο καλός Θεός να μας αξιώσει να βάλουμε αρχή προς Τροφέα και Τροφή κι επειδή ο "υιός" μας πολλάκις εξαντλούσε

την τροφή του σε ΓΗ, που απέδιδε ΜΟΝΟ φυσική ενέργεια δλδ **πῦρ** κίνησης και διατήρησης βιολογικής ύπαρξης, με βρόσεις και πόσεις... δεν απέχει του ευαγγελικού... 21 καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῶ; ὁ δὲ εἶπε· Παιδιόθεν. 22 καὶ **πολλάκις αὐτὸν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν·** ἀλλ' εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς. 23 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῶ· Τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῶ πιστεύοντι. 24 καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατήρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρύων ἔλεγε· **Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ.** (Μαρκ.θ')... Και στην συνέχεια προσφέρεται η λύση... **Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ.**

Στιχομυθία και γεγονός διαδραματιζόμενο στους πρόποδες του ὄρους Θαβώρ, εκεί που παρατηρούμαστε αυστηρά από Τον Κύριο: ...Ὡ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; Στο ὄρος **Θαβώρ***, ἀπό όπου “κατέβηκε” Ο Κύριος για να μας νουθετήσει και δώσει λύση, εκτυπώθηκε η συνομιλία και η θέα Θεού. Ανάλογα στο ὄρος **Σινά*** με τον θεόπτη Μωυσή και τους πρόποδες όπου ο ασεβής λαός προσκυνούσε (προσκυνά διαχρονικά) ἀντί του αληθινού Θεού, εἰδῶλα..., εξού και η βιαία ἀντίδραση του προφήτη.

Στον παράδεισο, με την ἐπιλογή μας **μη νηστείας, μη προσευχής, μη πίστες** (ἐμπιστοσύνης) χάσαμε την θέα και συνομιλία με τον Θεό**.... Μεταστρεφόμενοι, δια ἀποκτήσεως αὐτῶν χάριτι, θα τον ξαναβρούμε, ἀνεβαίνοντες στο νοητό ὄρος Σινά με τις δύο κορυφούλες, προτύπωση και του ὄρους Θαβώρ, με παραστάτες τον προφ.Μωυσή και προφ.Ηλία και που ἔτυχαν ἐμπειρία φωτισμοῦ και θεώσεως ὅλοι οἱ ἅγιοι.

****...ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ βρώσει φαγῇ, 17 ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε.**
(Γεν.β'17)

Αμὴν νὰ βάλουμε **αρχή**
προσευχῆς, νηστείας
καὶ πίστεως γιὰ νὰ
εξέλθουμε ἐκ τῆς
γαστέρας τοῦ ἀρχαϊκάκου
ἢ μὴν καταλήξουμε ἐκεῖ,
στον παμφάγο ἄδη....

Γιὰυτό καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι
καὶ ὁ αγ. Πορφύριος δίνει
τόση σημασία σὲ λαιμό
καὶ γαστέρα...

*** Ἀν μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ ἀρχίζουμε νὰ ἀνερχόμαστε νοερώς ἀπὸ τοὺς πρόποδες, ὅπου ἡ ἀπιστία, εἰδωλολατρεία, πνευματικὴ ἀδυναμία θεραπείας.... πρὸς τὸ πνευματικὸ ὕψος ποὺ σημαίνουν τὰ ὄρη **Θαβώρ καὶ Σινά**, ὅπου ἡ **θεοπτία** καὶ συγχρόνως ἡ δυνατότητα ἐγγραφῆς στὴν μαλακὴ σάρκινη καρδιά τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ τοῦ Ζώντος, πρέπει νὰ διακρίνουμε ὅτι ἡ μόνη ἐξάγουσα ἀπὸ τὴν “γῆ” πρὸς τὸν οὐρανὸ δύναμη, εἶναι ἡ αὐξηση τοῦ πυρός τῆς φλεγόμενης καὶ μὴ καιγόμενης βάρου, τῆς Θεοτόκου ἐν ἡμῖν.**

Προτυπωμένη ἀνάλογα ἡ ἐξοδὸς μας ἀπὸ τὴν αἴγυπτο (ἀπὸ τὸ παράλογο) καὶ Κυριακὴ Βαΐων (ἀνοδος πρὸς υπέρλογο) μόνον μὲ

χριστοφόρο νου, το επί πώλου όνου σύμβολο... δια χειραγωγίας και έλξης αναστάσεως

Από εκεί και πέρα, αρχίζει να διανοίγεται πρωτίστως στον νου και στην καρδιά και ακολουθεί η συνείδηση (αν της συμφέρει) ένας Δρόμος Φωτός ατελεύτητος.

Έδειξας τοις μαθηταίς την δόξαν Σου καθώς ηδύναντο... όσο εχώρουν και διαχρονικά ως θείο γεγονός που παρατείνεται στους αιώνες αναμένοντας την δική μας ετοιμότητα και χωρητικότητα.

Γιαυτό και ο αγ.Γρηγόριος Παλαμάς σημειώνει... : Άλλο είναι η έλλαμψη της θείας Χάριτος, άλλο η διαρκής θέα του φωτός, και άλλο θέα των πραγμάτων στο φως. Αλλά και εδώ υπάρχουν διαβαθμίσεις, που συνδέονται με την πνευματική πρόοδο.

Αυτή η πρόοδος θα συνεχίζεται επ'άπειρον, και συναρτάται με την χωρητικότητα της θείας ελλάμψεως στον πιστό. Η θέα της θείας δόξας είναι πάντοτε ανάλογη με την δεκτικότητα του ορώντος.

Στους αρχάριους λ.χ. το φως αυτό λάμπει αμυδρότερα και όχι συνεχώς, ενώ στους τελείους, εκτός από την υπεραφθονία του φωτός γίνεται και προσθήκη ταπεινώσεως, διαφορετική στο είδος από την ταπείνωση των αρχαρίων. Η ταπείνωση οδηγεί στο πένθος αυξάνει την κάθαρση της καρδιάς, πράγμα που σημαίνει δεκτικότητα για περισσότερη έλλαμψη...

Ο ίδιος άγιος αναφέρει : **Ζωή της ψυχής είναι η ένωση με τον Θεό. Αυτή είναι η κυρίως ζωή**, όπως και ζωή του σώματος είναι η ένωση με την ψυχή. Θάνατος φρικτός, που είναι ο κυρίως θάνατος, είναι το διαζύγιο της ψυχής από τη θεία Χάρη και η ένωση με την αμαρτία... Όποιος φυλαχθεί από τον θάνατο της ψυχής δε φοβάται το θάνατο του σώματος όταν έρθει, γιατί έχει ένοικον την όντως ζωή, τον Χριστό, ο οποίος δεν εγκαταλείπει το σώμα, έστω και αν αυτό χωρισθεί από την ψυχή.

ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ

Μικρό μέρος από εμπειρίες των θεούμενων ανθρώπων, αγίων και οσίων και ευαρεστησάντων και ευαρεστούντων Τον Κύριο δεν έπαψε ούτε θα πάψει να καταγράφεται, αλλά θα φαίνεται μόνο η “άκρη του παγόβουνου”, της κοινής ορθοδόξου εμπειρίας. Εκεί στα κρύφια, στο ταμείο ενεργεί Κύριος, με διάφορες εκφράσεις και εκφάνσεις δικές Του δια των ανθρώπων Του, που ακροούμενες μας κινούν σε θαυμασμό και καθοδηγούν στον τρόπο απόκτησής τους. Την ορθόδοξη ασκητική με τα μυστικά της και ισχύοντα μυστηριακά εφόδια.

Είναι μυριάδες τόμοι που δεν χωρούν ακόμη και στην μεγαλύτερη βιβλιοθήκη, αλλά στόχο έχουν να χωρέσουν αυτά ως Φως, ο ίδιος ο Τριαδικός Θεός, στην μικρή αλλά τόσο σπουδαία, καρδιά. Το πνευματικό κέντρο του ανθρώπου.

Αυτά τα βιώματα έχουν πολλοί άγνωστοι παρ’ ανθρώπους, γνωστοί όμως στον Θεό, κι αυτό έχει σημασία. Ποιο το όφελος να είμαστε γνωστοί στους ανθρώπους για το τάχα ήθος μας, την τάχα εγκράτεια, ακόμη και την θαυματουργία ορισμένων, το συγγραφικό τους έργο αλλά να καταλήξουμε ακροατές της τρομερής απόφασης και λόγου “ουκ οίδα υμάς” ;;; αλοίμονο και Κύριε ελήσον από τώρα. Καλύτερα άγνωστοι στον κόσμο αλλά γνωστοί στον Θεό...

[κύριε κύριε, άνοιξον ήμῖν. 12 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, **οὐκ οἶδα ὑμᾶς**. (Ματθ.κε΄) αυτό άκουσαν οι πέντε μωρές παρθένοι και η πόρτα ΔΕΝ άνοιξε.... Σαν να πήγε τζάμπα όλη η προσπάθεια...

Και πάλι και από αλλού, ...24 ἀγωνίζεσθε εἰσελθεῖν διὰ τῆς στενῆς πύλης· ὅτι πολλοί, λέγω ὑμῖν, ζητήσουσιν εἰσελθεῖν καὶ

οὐκ ἰσχύσουσιν. 25 ἀφ' οὗ ἂν ἐγερθῇ ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ἀποκλείσῃ τὴν θύραν, καὶ ἄρξησθε ἔξω ἐστάναι καὶ κρούειν τὴν θύραν λέγοντες· Κύριε Κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν· καὶ ἀποκριθεὶς ἐρεῖ ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς πόθεν ἐστέ. 26 τότε ἄρξεσθε λέγειν· ἐφάγομεν ἐνώπιόν σου καὶ ἐπίομεν, καὶ ἐν ταῖς πλατείαις ἡμῶν ἐδίδαξας· 27 καὶ ἐρεῖ· λέγω ὑμῖν, **οὐκ οἶδα ὑμᾶς πόθεν ἐστέ**· ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργάται τῆς ἀδικίας. 28 ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, ὅταν ὄψησθε Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ καὶ πάντας τοὺς προφῆτας ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ, ὑμᾶς δὲ ἐκβαλλομένους ἔξω, 29 καὶ ἤξουσιν ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν καὶ ἀπὸ βορρᾶ καὶ νότου, καὶ ἀνακλιθήσονται ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ. 30 καὶ ἰδοὺ εἰσὶν ἔσχατοι οἱ ἔσονται πρῶτοι, καὶ εἰσὶ πρῶτοι οἱ ἔσονται ἔσχατοι.].

Ο κοινὸς παρονομαστὴς ὅλων των βιωμάτων των αγίων, εἶναι ο βιούμενος σταυρὸς με τα τέσσερα ἄκρα του, τυπούμενα ἐφ' ἡμῶν ὀρθοδόξως (προσευχή – νηστεία – ακρόαση - τήρηση) με ταπεινότητα* καὶ ἐλεημοσύνη**. Εἶναι Ὁ χρυσοπλοκώτατος πύργος καὶ ἡ δωδεκάτειχος πόλις, με βάση την μετάνοια που δεν ἔχει τελειωμὸ καὶ την ὁποία ευχόμεσθε νὰ βάλομε ἀρχή, ἀρχή πρὸς την ατελεύτητη Θεία Κοινωνία.

Οὐκ εἰμι ἱκανός, Δέσποτα Κύριε, ἵνα εἰσέλθῃς ὑπὸ τὴν στέγην τῆς ψυχῆς μου· ἀλλ' ἐπειδὴ βούλει σύ, ὡς φιλάνθρωπος, οἰκεῖν ἐν ἐμοί, θαρρῶν προσέρχομαι. Κελεύεις, ἀναπετάσω τὰς πύλας, ἃς σὺ μόνος ἐδημιούργησας, καὶ εἰσέρχῃ μετὰ φιλανθρωπίας, ὡς πέφυκας· **εἰσέρχῃ καὶ φωτίζεις τὸν ἐσκοτισμένον μου λογισμόν**. Πιστεύω ὡς τοῦτο ποιήσεις· οὐ γὰρ Πόρνην προσελθοῦσάν σοι μετὰ δακρύων ἀπέφυγες, οὐδὲ Τελώνην ἀπεβάλου μετανοήσαντα, οὐδὲ Ληστὴν ἐπιγνόντα τὴν βασιλείαν σου ἀπεδίωξας, οὐδὲ Διώκτην μετανοήσαντα κατέλιπες, ὃ ἦν· ἀλλὰ τοὺς **ὑπὸ τῆς μετανοίας προσαχθέντας, ἅπαντας ἐν τῷ χορῷ τῶν σῶν**

φίλων κατέταξας, ὁ μόνος ὑπάρχων εὐλογημένος πάντοτε, νῦν καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας. *Αμήν.*

Να γίνουμε ἀγραφος χάρτης να γράψει ο Θεός, αφοῦ σχίσει το χειρόγραφο της εξορίας μας.... Κι ὅπως υπογράφουν οἱ αγιογράφοι “δια χειρός” παραδίδοντας το χέρι τους, μακάρι να μην μείνουμε στην παράδοση ενός εξωτερικοῦ μέλους, ἀλλὰ πᾶσαν την ζωὴν ἡμῶν ΧC τῷ Θεῷ (να) παραθώμεθα... φτάνοντας στα ὅρια (για τοὺς ἐργάτες τοῦ ἀμπελῶνος) Ουκέτι ἐμμαντῶ ζω, ζει ἐν ἐμοί Ο Χριστός...

Βασιλεῦ σὺράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρὼν ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθὲ καὶ σκῆνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος καὶ σῶσον ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Αμήν. ...

Αναλογικά καὶ ψηφιακά στο ἴντερνετ, φιλοξενούνται πλείστα, που σε ἓναν φιλαλήθη καὶ φιλόθεο νου, ὡς αὐτιά ἐτοίμα να ἀκούσουν, θα βρεθεῖ στόμα να τοὺς μιλήσει.

Συγγνώμη για τα αρκετά τηλεγραφικά ἢ παραπομπές σε νετ που ἔδωσα σε ὅλο το βιβλίο, ἀλλὰ προσπάθησα να παρουσιάσω το δυνατόν ευστοχότερα καὶ με λιτότητα την ὅλη διαδρομή, κοινὸ ἀντικείμενο σε ὅλα τα πονήματα. Αναλογικά καὶ ψηφιακά.

Ὅσους αγίους καὶ να γράψω, θα ἀδικήσω ὅλους τοὺς υπόλοιπους... που ἅπαντες μετέχουν τοῦ Φωτός

[αγίου Μαξίμου Ομολογητοῦ - φιλοσοφικά καὶ θεολογικά ἐρωτήματα](#)
[Πατερική θεολογία π.Ιωάννη Ρωμανίδη](#)

* ταπεινότητα προς ύψωση [...12 ὅστις δὲ ὑψώσει ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, καὶ ὅστις ταπεινώσει ἑαυτὸν ὑψωθήσεται (Ματθ.κγ΄)] και συμμάζεμα των ακτίνων στην καρδιά όπως κάνει ο κυρτός φακός, οπότε πρόσθεση Φωτός, σε σχέση με τον εγωισμό που εξοστρακίζει, διασπά και σκοτίζει νου και καρδιά.

[από δε τον αγ.Ιωάννη κλίμακος: ... Η ταπεινοφροσύνη είναι ουράνιος ανεμοστρόβιλος που μπορεί να ανεβάσει την ψυχή από την άβυσσο της αμαρτίας στα ύψη του ουρανού. Μητέρα της πηγής είναι η άβυσσος των υδάτων πηγή δε της διακρίσεως η ταπείνωσις]...

**** 35 ἐπείνασα γάρ, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἦμην, καὶ συνηγάγετέ με, 36 γυμνός, καὶ περιεβάλετέ με, ἡσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἦμην, καὶ ἤλθετε πρὸς με. 37 τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα καὶ ἐθρέψαμεν, ἢ διψῶντα καὶ ἐποτίσαμεν; 38 πότε δέ σε εἶδομεν ξένον καὶ συνηγάγομεν, ἢ γυμνὸν καὶ περιεβάλομεν; 39 πότε δέ σε εἶδομεν ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ ἤλθομεν πρὸς σε; 40 καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐρεῖ αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε.**

Οι ελεημοσύνες, με γνώμονα την σωματική ωφέλεια (επείνασα, edίψησα...) αλλά ιδίως την πνευματική (που μετράει περισσότερο κατά τον αγ.Ιωάννη χρυσόστομο ως διόρθωση από αίρεση και πνευματική ωφέλεια προς Αλήθεια, ως κάλυψη ανάγκης πνευματικής τροφής και δίψας) μεταφέρονται μυστικά στις ψυχές, ζώντων και κεκοιμημένων. Έχει καταγραφεί πως ταΐζοντας έναν φτωχό για χάριν ενός συγγενούς κεκοιμημένου, χορταίνει κι αυτός... χώρια τα κομποσχοινάκια με το “μνήσθητι...” που μεταφέρουν φως στον “χώρο” που βρίσκεται και τον ανακουφίζουν και ανεβάζουν.

Έσω, όλα ενοποιημένα με Τον Χριστό.... ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε.

Περί ακτίστου Φωτός (αγ.Σιλουανού)

Ο Θεός, αναφέρει ο άγιος Σιλουανός, εμφανίζεται πάντοτε στο φως και ως φως. Το άκτιστο Φως είναι, κατά τη φύση του, θεία ενέργεια κατά τελείως διαφορετικό από το φυσικό φως. Κατά τη θέα του επικρατεί προπαντός η αίσθηση του ζωντανού Θεού, που απορροφά ολόκληρο τον άνθρωπο. Ο θεούμενος άνθρωπος όταν γίνεται κατά χάριν Θεός τότε δεν περιορίζεται από τις συμβατικότητες του κόσμου τούτου, δεν υπάρχει γι' αυτό χώρος, χρόνος, ηλικία, φύλον, θέσεις, αξιώματα κ.α. Γι' αυτό και ο άγιος Σιλουανός λέει ότι

ο Θεός ενεργεί και ο άνθρωπος δέχεται. Οντας η ψυχή σ' αυτή την κατάσταση του φωτισμού, ο Θεός ευδοκεί και κατά το θέλημα Του, τον καταξιώνει θείας αρπαγής. Τον περικυκλώνει η άκτιστη ενέργεια του Θεού και ο άνθρωπος αποκτά την εμπειρία της θεϊκής εκστάσεως, της θεώσεως, που τον μεταφέρει από τον τόπο και τον χρόνο της επίγειας Εκκλησίας στη χαρά της Άνω Ιερουσαλήμ και στη μετοχή της θείας δόξης. Η πραγματική θεωρία έρχεται άνωθεν, με ηρεμία. Η υπαρξιακή θεωρία δεν είναι σαν την αφηρημένη, τη διανοητική. Είναι ποιοτικά διαφορετική, είναι το φως της ζωής που δίνεται από την ευδοκία του Θεού, κι η οργανική οδός προς αυτό είναι, όχι η διάνοηση αλλά η μετάνοια. Εις τον μετανοούντα ο Κύριος δίδει τον Παράδεισον και την αιώνιον Βασιλείαν μετ' Αυτού.

[άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης](#) (οψώμεθα τον Θεόν καθώς εστί, περί προσευχής, περί Πνεύματος και Ζωής, άσκησις και θεωρία)

Τι πρέπει να προσέχετε στους λογισμούς σας

Υπάρχει μία ζωή αόρατη, η ζωή της ψυχής.

Αυτή είναι πολύ ισχυρή και μπορεί να επιδράσει στον άλλον, έστω κι αν μας χωρίζουν χιλιόμετρα. Αυτό γίνεται και με την κατάρα, η οποία είναι δύναμη που ενεργεί το κακό. Αν, όμως, πάλι με αγάπη προσευχηθούμε για κάποιον, όση απόσταση κι αν μας χωρίζει, μεταδίδεται το καλό.

Άρα και το καλό και το κακό δεν τα επηρεάζουν οι αποστάσεις.

Μπορούμε να τα στείλουμε σε αποστάσεις απέραντες. ... Ο θρούς της ψυχής μας φθάνει μυστηριωδώς κι επηρεάζει τον άλλον, έστω κι αν δεν εκφράσομε ούτε μια λέξη.

Και χωρίς να μιλήσομε, μπορεί να μεταδώσομε το καλό ή το κακό, όση κι αν είναι η απόσταση που μας χωρίζει απ' τον πλησίον. Αυτό που δεν εκφράζεται έχει συνήθως περισσότερη δύναμη απ' τα λόγια.

...ιστορία που περιέγραψε ο Γέροντας Πορφύριος. «Θα σας διηγηθώ ένα περιστατικό και θα θαυμάσετε. Δεν είναι της φαντασίας μου. Ότι σας λέγω είναι αληθινό. Ακούστε. Κάποτε κάποια κυρία επισκέφτηκε ένα απόγευμα μια φίλη της. Στο σαλόνι διέκρινε ένα ωραίο βάζο γιαπωνέζικο, αξίας, γεμάτο λουλούδια.

-Τι ωραίο βάζο! Πότε το αγόρασες;

-Μου το έφερε ο άνδρας μου, είπε εκείνη.

Την άλλη μέρα, το πρωί στις οχτώ, η κυρία που είχε κάνει την επίσκεψη, ενώ έπινε καφέ με τον άνδρα της, θυμήθηκε το βάζο. Της είχε κάνει πολλή εντύπωση.

Λέει, λοιπόν, στον άνδρα της με θαυμασμό:

-Τι να σου πω για την φίλη μου! Της έφερε ο άνδρας της ένα πολύ ωραίο βάζο γιαπωνέζικο, πολύχρωμο, με ωραίες παραστάσεις και στόλιζε όλο το σαλόνι.

Την ίδια μέρα ξαναπήγε στην φίλη της για κάποια δουλειά. Κοιτάζει, το βάζο έλειπε. Της λέει:

-Τι το έκανες το βάζο;

-Τι να σου πω, της απάντησε. Σήμερα πρωί-πρωί, στις οχτώ η ώρα, όπως ήμουν στο δωμάτιο ήσυχα, ακούω ένα δυνατό «κράκ»! Και το ανθοδοχείο έγινε κομμάτια.

Έτσι μόνο του, χωρίς να το πειράξει κανείς, χωρίς να φυσήξει αέρας, χωρίς κανείς να το κουνήσει!

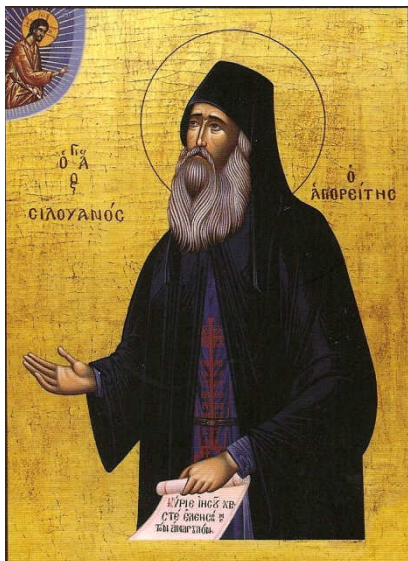
Εκείνη δεν μίλησε καθόλου στην αρχή. Μετά της λέει:

-Τι να σου πω... Στις οχτώ πίναμε με τον άνδρα μου καφέ και με θαυμασμό και χαρά του περιέγραψα το βάζο σου. Με πολλή λαχτάρα έκανα την περιγραφή. Τι να πω, λες καμιά κακή δύναμη να ενήργησε; Αυτό θα συνέβαινε, μόνο αν δεν σ' αγαπούσα.

Κι όμως, αυτό ήτανε. Δεν κατάλαβε ότι μέσα της είχε κακία. Αυτό ήταν φθόνος, ζήλεια, βασκανία. Η κακή δύναμη μεταδίδεται, όσο μακριά κι αν βρισκόμαστε. Αυτό είναι μυστήριο.

Δεν υπάρχει απόσταση. Γι' αυτό έσπασε το ανθοδοχείο.»

Η αμαρτία μας αντανακλάται και στα πεπρωμένα του σύμπαντος κόσμου

Άγιος Σιλουανός Ἀθωνίτης

"Ἡ ἀμαρτία διαπράττεται προπαντὸς στὸ μυστικὸ βάθος τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἀλλὰ τὸ ἀντίτιμο αὐτῆς πλήττει τὸν ὅλον ἄνθρωπον.

Ὅταν αὐτὴ συντελεσθῇ, ἀντανακλᾶται στὴ ψυχικὴ καὶ φυσικὴ κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου, στὴν ἐξωτερικὴ του ἐμφάνιση, στὰ πεπρωμένα τοῦ ἀμαρτήσαντος, ἐξέρχεται ἀναπόφευκτα πέραν

τῶν ὁρίων τῆς ἀτομικῆς του ζωῆς καὶ βαρύνει διὰ τοῦ κακοῦ, τὴν ζωὴ ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ συνεπῶς ἀντανακλᾶται καὶ στὰ πεπρωμένα τοῦ σύμπαντος κόσμου."

Πληροφορία και διάκριση

Η άπειρη αγάπη και πανσοφία του καλού Θεού, βρίσκει τρόπους να πληροφορήσει ακόμη και τον πιο “έξω” της εκκλησίας, αλλά και να κρύψει πληροφορία από αγίους Του.

Κι η “πληροφορία” έρχεται από δύο πλευρές. Ή έξωθεν δια των αισθητηρίων ή έσωθεν δια του πνευματικού αισθητηρίου.

Είναι το Φως το εκδηλωμένο ήδη έξω (ως αλήθεια), και το ανεκδήλωτο εντός. Το έξω το σωματιδιακό και χοϊκό, το δε έσω κυματοειδώς και ενεργειακό, ως διττές φύσεις που είμαστε σαν φωτόνια (ΚΑΙ σωματίδιο ΚΑΙ κύμα).

Κι εμείς, με παντζούρια ολόκλειστα ή μισοκατεβασμένα μέσα κι έξω (προς το έξω ή έσω άπειρο, που και τα δυο βοούν την δόξα Θεού) αρνούμαστε να μπει φως στον οίκο μας.

Παρατηρεί και παραινεί ο αγ.Πορφύριος... μην πολεμάτε τις σκιές. Και θα κουραστείτε, και δεν θα καταφέρετε τπτ. Ανοίξτε μια χαραμάδα να μπει Φως (ανοιχτείτε με αίτηση Στον Κύριο) κι αν μπει στον οίκο μας, αυτό άκοπα θα διώξει τα σκοτάδια...

Από απόσπασμα ομιλίας Μητροπολίτη Μόρφου - σχόλια εις τὸν Βίον τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας – διαβάζουμε:

Η εσωτερική πληροφορία για το Θέλημα του Θεού, όταν είμαστε ανώριμοι πνευματικά και νέοι στην ηλικία, έρχεται μέσα από τα γεγονότα. Μέσα δηλαδή από την συναναστροφή μας, οικονομεί έτσι το Πνεύμα το Άγιο, μέσα από κάποιον άνθρωπο, ακόμα μέσα από ένα βιβλίο, ένα περιστατικό, να πάρουμε την πληροφορία που έχουμε ανάγκη για να διαπιστώσουμε ποιό είναι το θέλημα του Θεού για μας τώρα.

Όταν όμως ο άνθρωπος ωριμάζει ηλικιακά και πνευματικά, η πληροφορία είναι άνωθεν, εις την καρδιάν. Ακούει εις την καρδιάν ο άνθρωπος του Θεού, τον ίδιον τον Χριστό να του ομιλεί και να του λέει ... "κάμε αυτό, πήγαινε εκεί, πήγαινε εδώ, ή μην κάνεις αυτό".

Γι αυτό μην περιμένουμε αν δεν έχουμε επιμελημένη μετάνοια, αν δεν έχουμε καρδιακή προσευχή, να έχουμε πληροφορία μέσα στην καρδιά. Ή να δώσουμε, αν είμαστε πνευματικοί - και το κάνουν δυστυχώς μερικοί πνευματικοί - ξέρεις η καρδιά μου με πληροφορεί να κάνεις αυτό, να παντρευτείς τον Γιώργο, να πας να κάνεις το τάδε...

Ο Άγιος γέροντας Χαραλάμπης της μονής Διονυσίου, όταν σ έναν τέτοιο Παππά που είχε μιας μορφής πληροφόρηση εις την καρδιάν του, και του είπε ξέρεις γέροντα κάποτε ακούω μέσα μου, μια πληροφορία του Αγ.Πνεύματος εις την καρδιάν μου, για να υπηρετήσω για να βοηθήσω τον συνάνθρωπό μου που έρχεται στην εξομολόγηση. Να το λέω αυτό που ακούω μέσα μου;;;

Και τι του είπε ο γέρων Χαραλάμπος...

Πάτερ μου, μέσα σου ενεργούνε ακόμα τα πάθη;

Και του απαντά ... ενεργούνε ακόμη. Έχω και ζήλειες και θυμούς και κανέναν ακάθαρτο λογισμό ...

Και λέει ο γέροντας ... εάν ενεργούν, έστω κι αν έχεις πληροφόρηση στην καρδιάν, να μην την λες. Καλύτερα η προσευχή σου για τον πιστό και η σιωπή σου, διότι την χρησιμοποιά ο δαίμονας την καρδιάν σου, αφού εμφωλεύει εκεί ακόμα, κι έτσι συγχέεται η πληροφορία του Θεού με την πληροφορία του διαβόλου....

Η αμέσως επόμενη παράμετρος είναι η επιθυμία μας, που μπορεί να πλεονεκτεί, αντιβαίνοντας τον πρώτο μακαρισμό... 3 μακάριοι οί πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. (Ματθ.ε') ... και πτωχός τω πνεύματι, είναι αυτός που δεν θέλει πολλά κι είναι αυτάρκης και ταπεινός (όπου πνεύμα είναι η θέληση).

Γιαυτό και ο αγ.Γεώργιος χοζεβίτης* παρατηρεί: Διότι τρεις είναι οι τάξεις πραγμάτων εις το επιθυμείν το περισσότερον. Το πέραν του πρόποντος, τούτο είναι πλεονεξία η δε αυτάρκεια τούτο είναι φυσικόν το δε **να επιθυμεί τις το ολιγώτερον ενώ δύναται να έχει το μεγαλύτερον και ενδοξότερον τούτο είναι αρετή και ταπεινώσις.**

Νομίζω πως εύκολα μπορούμε να “πιάσουμε” τον εαυτό μας να θέλει πολλά. Να δει, να ακούσει, να αισθανθεί, να ζήσει και μάλιστα υπέρ μέτρον της μηδαμινής ασκήσεως και ανύπαρκτης αγάπης μας. Την βασιλεία πρώτο να ζητάμε και μετά όλα τα άλλα θα προστεθούν. Αναμένοντες εν σκιά το ξημέρωμα της ημέρας της αφύπνισης**.

[η πορεία της πνευματικής πληροφορίας](#)

[για τους δύο τρόπους μεταφοράς της πληροφορίας \(σωματιδιακά και κυματοειδώς\)](#)

* [Περί πνευματικής πλεονεξίας \(αγ.Γεωργίου Χοζεβίτου\)](#)

** [Όταν Ξημερώσει η Ημέρα της Αφύπνισης](#) (αγ.Νικολάου Βελιμίροβιτς)

Από ακολουθία μεσονυκτικού ΕΥΧΗ τοῦ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (ἀπὸ τῆς 22ας τοῦ Σεπτεμβρίου μηνός, μέχρι τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων).

Κύριε Παντοκράτορ, ὁ Θεὸς τῶν Δυνάμεων καὶ πάσης σαρκός, ὁ ἐν ὑψηλοῖς κατοικῶν καὶ τὰ ταπεινὰ ἐφορῶν, καρδίας τε καὶ νεφρὸς ὁ ἐτάζων, καὶ τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων σαφῶς ἐπιστάμενος, τὸ ἀναρχον καὶ αἰῶδιον φῶς, παρ' ὃ οὐκ ἔστι παραλλαγή, ἢ τροπῆς ἀποσκίασμα, Αὐτός, ἀθάνατε Βασιλεῦ, πρόσδεξαι τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, ἃς κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν τῆς νυκτός, τῷ πλήθει τῶν σῶν οἰκτιρμῶν θαρροῦντες, ἐκ ῥυπαρῶν πρὸς σέ χειλέων ποιούμεθα, καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ πλημμελήματα ἡμῶν, τὰ ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ καὶ διανοίᾳ, ἐκ γνώσεως ἢ ἀγνωσίας πλημμεληθέντα ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ναοὺς ἡμᾶς ποιῶν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Καὶ δώρησαι ἡμῖν ἐν ἀγρύπνῳ καρδίᾳ καὶ νηφούσῃ διανοίᾳ, πᾶσαν τοῦ παρόντος βίου τὴν νύκτα ἡμᾶς διελθεῖν, ἀπεκδεχομένους τὴν παρουσίαν τῆς λαμπρᾶς καὶ ἐπιφανοῦς ἡμέρας τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ἣ μετὰ δόξης ἐπὶ γῆς Κριτῆς τῶν ἀπάντων ἐλεύσεται, ἐκάστω ἀποδοῦναι κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἀναπεπτωκότες καὶ ὑπνοῦντες, ἀλλ' ἐγρηγοροῦντες καὶ διεγυγερμένοι ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ εὐρεθῶμεν καὶ ἔτοιμοι εἰς τὴν χαράν, καὶ εἰς τὸν θεῖον νυμφῶνα τῆς δόξης αὐτοῦ συνεισέλθωμεν, ἔνθα ὁ τῶν ἑορταζόντων ἦχος ὁ ἀκατάπανστος καὶ ἡ ἀνέκφραστος ἡδονὴ τῶν καθωρώντων τοῦ σοῦ προσώπου τὸ κάλλος τὸ ἄρρητον. Σὺ γὰρ εἶ τὸ ἀληθινὸν φῶς, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον τὰ σύμπαντα, καὶ σὲ ὑμνεῖ πᾶσα ἡ Κτίσις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

εκτιμώντας πῶς με τον στίχο: ...πᾶσαν τοῦ παρόντος βίου τὴν νύκτα ἡμᾶς διελθεῖν, ὁ ἅγιος νὰ ἐνδεικνύει ὅτι ὅλος ὁ παρὼν βίος παρομοιάζεται σαν διέλευση μέσω νύχτας, ομόπνοο τῆς παρατήρησης τοῦ αγ.Μαξίμου ομολογητοῦ ὅτι σε μήτρα σκοτεινὴ μέσα ζούμε, που ὅμως, οἱ προϋποθέσεις ἐξόδου εἶναι ἡ κυοφόρηση στὴν μήτρα/μητέρα τοῦ Φωτός (ορθόδοξη ἐκκλησία,

στον τύπο της Θεοτόκου) όπου δι Αυτής, μέσω μυστικών και μυστηριακών εφοδίων * μπορούμε αναγεννόμενοι να δούμε το Φως το αληθινόν... να λάβουμε πνεύμα επουράνιο. *[που σταυροειδώς καλύπτουν τα κενά που δημιουργούμε με την διέλευσή μας στον σταυροειδή 4 άκρων, τετραδιάστατο χωροχρόνο....

Εξομολόγηση των παρελθόντων και **ελπίδα Θεού** στα μέλλοντα – όπου χρόνος οριζόντια διάσταση αφού αφήνουμε πίσω την γέννηση και οδεύουμε μπροστά προς τον βιολογικό θάνατο, και στον κάθετο χώρο (επάνω μακρόκοσμος κάτω μικρο-μικρόκοσμος), θεία κοινωνία και υπομονή/άρση του αναλογούντος σταυρού μας]. Ωστε η ευχή από τώρα και στους αιώνες, αμήν γένοιτο, να πραγματοποιείται ΜΟΝΟ με τις παραπάνω προϋποθέσεις... που ο πυρήνας και η ραχοκοκκαλιά είναι ο σταυρός.

Η φιλοθεΐα της ΜΑΡΙΑΣ (ακινήσια και κυκλική κίνηση του νοός) ως διάσταση κάθετη και κίνηση (Ι) και η φιλανθρωπία και η διακονία, το οριζόντιο σκέλος (-) και ευθεία κίνηση νοός, το Θ της ΜΑΡΘΑΣ. Δι αυτών η άνοδος. Δια του σταυρού η άνοδος....και στην πράξη αγιογραφικά πίσω από τους λόγους, πάλι και πάντα, το ίδιο σχήμα και ουσία... 37 *ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔφη αὐτῷ· ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου. 38 αὕτη ἐστὶ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή. 39 δευτέρα δὲ ὁμοία αὐτῇ· ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. 40 ἐν ταύταις ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμονται.*

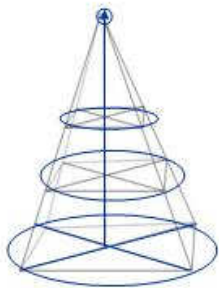
Η πράξη και η θεωρία της Λείας και Ραχήλ δια των οποίων ο Ιακώβ στον τύπο του Αγίου Πνεύματος (μετά τον Αβραάμ πατέρα δύο διαθηκών και Ισαάκ υπάκουο έως θυσίας υιό) τεκνογονεί τα 12 τεκνία και χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, επισκεπτόμενο** Αυτό εμάς, καθ'όλην την διάρκεια του

οριζόντιου κύκλου του ενιαυτού, και μας ανυψοί και αγιάζει, αφού καθαρίσει και τελεί εν ημίν, την ακρόαση και τήρηση.

Στην θεωρία του θείου, (και προτύπωση υιό Ραχήλ, Ιωσήφ) δυστυχώς αντιστρατεύονται και τον “πουλούν” και δεν τον παραδέχονται πριν έλθει η ευλογημένη ώρα της προσκύνησης αυτών λόγω λιμοκτονίας, όχι μόνο ο κόσμος που εμίσησε Τον Κύριο δωρεάν, οι έξω, αλλά ακόμη και η πράξη (παιδιά Λείας και δούλης αυτής) και η διάνοια (παιδιά δούλης της Ραχήλ). Κι Ο Κύριος επιτρέπει να υποπέσουν όλοι οι αντιτιθέμενοι, στην πνευματική λιμοκτονία, για να δουν εμπράκτως την διαφορά της κοσμικής σοφίας από την θεία. Της κοσμικής πνευματικής τροφής από την υπερούσιο θεία. Την διαφορά των σωματικών ασκήσεων και πρακτικών αρετών χωρίς θεία θεωρία, που είναι ατελείς χωρίς Χριστό (μέριμνα Μάρθας που από μόνη της υστερεί, όπως και η φιλανθρωπία χωρίς φιλοθεΐα). Τύπο και σκιά αλήθειας, πουλημένο από τα αδέρφια του Ιωσήφ έναντι 20 χρυσών (με πρώτο αδελφό του Ιωσήφ να μετανοεί και παραδέχεται και εξομολογείται το σφάλμα του, τον **Ιούδα**) και Ουσία, ως προδομένος Ο Ίδιος, από αυτούς που καταδέχτηκε να γίνει όμοιός τους, **αδελφός**, έναντι του ακόμη ευτελέστερου ποσού των τριάκοντα αργυρίων, την στιγμή που ο πιο άχρηστος δούλος κοστολογιόταν 1000 αργύρια. Τιμή του τετιμημένου... .

Κι όλα αυτά, όχι εκεί έξω στον κόσμο μακριά, αλλά ο εντός μας κόσμος, τα μέρη του εαυτού (πράξη και θεωρία χοϊκή), που Τον προδίδουν. “Ιστορία εξωτερική” που νουθετεί, για να μην “πουλήσουμε” κι εμείς Τον Κύριο και Λόγο εσωτερικά, είτε για χάριν πρακτικών ασκήσεων και της διανοίας μας και λογισμών, είτε κρεμώντας την ζωή μας στην συκή και δερμάτινους χιτώνες, αλλά ΜΟΝΟ στον ΣΤΑΥΡΟ. Ο μόνος που ευαγγελίζεται την ΑΝΑΣΤΑΣΗ. Όπως με τον Πάγκαλο Ιωσήφ ο Θεός μας ενεργετεί μεσ’ από γεγονότα που φαίνονται όχι εννοϊκά και ευχάριστα, αλλά ενάντια και

δυσάρεστα... Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος. Κι Ο αναμάρτητος και τέλειος Κύριος, έτσι ευδόκησε, δια του Σταυρού να ανοίξει τον δρόμο από το "υπάρχω" στο ΑΡΧΩ και ΧΩΡΑ αναστάσεως, για μας που χιλιάκις επταίσαμεν.... Αμήν καλές υπομονές, μνήσθητι και χίλιες δόξες.

Σταύρωση και
Πνεύμα ευθείς
κυκλική κίνηση του νου
(ΜΑΡΙΑ)

Εσωστρεφές ανορθωτικό, σπειροειδές
προς τα άνω - κεντρομόλο Φως
Συνδυασμός ευθείας και κυκλικής κίνησης νου

* [Η Μάρθα και η Μαρία, \(παρούσες και δι αυτών όλοι μας\) στο μυστήριο της Βαπτίσεως...](#)

[την διέλευση εκ των κάτω υδάτων και απόκτηση του Αγίου Πνεύματος (και σκοπού του ανθρώπου)... 10 και

εὐθέως ἀναβαίνων ἀπὸ τοῦ ὕδατος εἶδε σχιζομένους τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὸ Πνεῦμα ὡς περιστερὰν **καταβαίνον** ἐπ' αὐτόν (Μαρκ.α').]

** [Ο Σταυρός τοῦ Ἁγίου Φωτός](#)

Κι αν δεν ανεβούμε [ευθέως ως πεμπτουσία και ελικοειδώς (9) με νου και χου/δομικά στοιχεία του όλου κόσμου μας, συνανασταίνοντάς τον μαζί μας] κι αν δεν κατεβεί το Πνεύμα το Άγιο, η κατάληξη είναι νομοτελειακή καθώς κάθε γεννηθείς, θνήσκει, προ διέλευσης της ερυθράς.... Μετά την Ανατολή μας έρχεται η Δύσις. Κι όπως εμβάς Ο Κύριος στον Ιορδάνη τα ιορδάνεια ρείθρα εστράφησαν εις τα οπίσω, μόνο αν εισέλθει Ο Κύριος στον ποταμό της ζωής μας επιστρέφουμε στην πηγή. Και η πηγή είναι η επιστροφή στην Ανατολή, αλλά δια της Μετανοίας. Στο σύνολο, η προοπτική του ΑΔΑΜ.

Κι η μεταστροφή, προτεινόμενη μετάνοια και από Πρόδρομο και από Δρόμο (αρχή κηρυγμάτων Τους, Ματθ.γ'2 και Ματθ.δ'17) αλλάζει τον λοξό άξονα της γης σε ευθείας τρίβους. Κι αν φαίνεται μικρή η απόκλισις, στην πραγματικότητα είναι στροφή 180 μοιρών. Από εξωστρέφεια και ματαιία φιλοσοφία του κόσμου και ακαδημαϊκές γνώσεις, στο εντός ημών και σπουδαία φιλοκαλία και Φως. Από εγωισμό και περιχαράκωση στον εαυτούλη, σε ταπεινότητα και κένωση. Από μη συγχωρετικότητα των άλλων, των κακών και διαρκή δικαιολογία των αδυναμιών μας, χαϊδεύοντας τα αυτιά των παθών... σε αυστηρότητα στον εαυτό και επιείκεια στους άλλους. Συγχωρέσωμεν ίνα συγχωρεθώμεν, ελεήσωμεν ίνα ελεηθώμεν ... και όσα μας είπαν και εθέσπισαν με ακρίβεια για την έσω ζωή οι άγιοι και βοηθοί μας. Αυτοί, που επειδή θέλουν κατά Θεό νάναι πρώτοι γίνονται πάντων διάκονοι, σε σχέση με το κοσμικό πνεύμα, που θέλει υπηρετές η πρωτιά και η αφεντιά τους...

Εισερχόμενοι στην αγία και μεγάλη τεσσαρακοστή (πιο έντονα) και καθ'όλην την διάρκεια της ζωής για όποιον θέλει να αναστηθεί με ουράνιο επί γης σταυρικό πολίτευμα, δένει γερά τον νου και χου του στο βιωματικό:

*«Κύριε καί Δέσποτα Τῆς Ζωῆς μου,
πνεῦμα ἀρτίας, περιερίδας, φιλαρχίας, καί ἀρτόλογας μή μοι δῶς.*

*Πνεῦμα δέ σωφροσύνης, Ταπεινοφροσύνης,
υπομονῆς καί ἀτάσσεως χάρισαί μοι Τῷ σῶ δούλῳ.*

*Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι Τοῦ δρᾶν τὰ ἐμά πταίσματα,
καί μή κατὰκρίνειν Τόν ἀδελφόν μου,
ὅτι ἐνλοήῃς εἰ εἰς τοῦς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».*

Ένα δέσιμο με αόρατους αλλά υπαρκτούς και δυνατούς δεσμούς, όπως και ευχόμαστε να το κάνει και σε μας ο καλός

Θεός ... (από Κυριακή Βαΐων)... δεσμεύων πρὸς ἄμπελον τὸν πῶλον αὐτοῦ, καὶ τῇ **ἔλκι τὸν πῶλον τῆς ὄνου** αὐτοῦ, **πλυνεῖ ἐν οἴνῳ τὴν στολὴν αὐτοῦ, καὶ ἐν αἵματι σταφυλῆς τὴν περιβολὴν αὐτοῦ, χαροποιοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπὸ οἴνου....**

[ερμηνευόμενο το επί πῶλου ὄνου, ο χριστοφόρος νους που [εξέρχεται ἀπὸ αἴγυπτο](#) παράλογο --> λογικό /ἐξοδος πάσχα νομικού εν σκιά προτυπούμενο (οριζοντίως) και Κυριακή Βαΐων **ανέρχεται ως πάσχα ιερὸν ἀπὸ το λογικὸ στο υπέρλογο** δια της Ορθοδοξίας, (κάθετο τμήμα του σταυροῦ και ουσία) ως ενσωμάτωση στο Ἐνα Αναστάσιμο (υπέργειο) Σῶμα το μόνο δυνάμενο ενεργεῖν την σωτηρία ..., που πύλαι ἄδου ου κατισχύσουσιν...]. Μην αποκοπούμε (μη προσδεθέντες) ἀπὸ την Ἀμπελο την αληθινή και ἀντί καρποφορίας, τύχουμε ἀπόρριψης εις το εξώτερον πυρ τω ετοιμασμένῳ.... Κι ὅπως ἔχουμε ΦΩΣ ΟΦΙΣ ... ἐξελθούσα η οντότης ἐξω Αὐτοῦ, κάτι σχετικό δείχνει ἐκ Του Νοός ο ὄνος.... Ἀν δε μείνει χωρὶς Χριστό αὐτός ο νους, δεν θάχει ἐξέλθει της αἰγύπτου παραμένων αιχμάλωτος... στο παράλογο. Κι ο ἐκζητῶν λυτρώσαι μας Κύριος θα ἀκούγεται πως περίλυπος ἐστὶν η ψυχὴ Του ἐως θανάτου.... (κι αὐτό γιατί ἐνῶ δίνει ὅλα τα ἐφόδια σωτηρίας και ἐξόδου και ἀνάστασης, εμεῖς μάλλον ἀγαπήσαμε το σκότος, παρὰ το Φῶς...). Με τον ὅσο ἀγῶνα νάναι μια ἐλάχιστη ἐνδειξη της προαίρεσής μας, (μη σώζοντας ο ἀγῶνας μας, ἀλλὰ η χάρις και ευσπλαγχνία) **αν δεν δουλέψουμε ταις ἡδοναῖς της αἰγυπτίας**, ο καλὸς Θεός θα μας δώσει την σωφρῶσὴν του δίκαιου παγκάλου. Ἀπὸ δε την φυλακὴ αισθήσεων, θα καρποφορήσουν τα ἀναλογούντα τάλαντα που δόθηκαν στον καθένα, ἀρκεῖ, κι εἶναι δική μας ἐπιλογή, **το να ἀφήσουμε τον ἕναν χιτῶνα**, αὐτὸν που “ἀνήκει” στην αἰγυπτία, να ἐξέλθουμε γυμνοὶ κατὰ κόσμον, κι ας ἀκολουθεῖ φυλακὴ, για

να λάβουμε τον θεοῦφαντο, ενδεδυμένοι κατά Θεόν. Πάλω καθίσας, ὁ λόγῳ τείνας πόλον, **βροτοὺς ἐκζητεῖ λῦσαι τῆς ἀλογίας**. Τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνία, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, νικητὰς ἡμᾶς τῶν παραλόγων παθῶν ποίησον, καὶ τὴν σὴν ἐναργῇ κατὰ θανάτου νίκην, τὴν φαιδρὰν σου καὶ ζωηφόρον Ἀνάστασιν ἰδεῖν καταξιώσον, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Ο πάλω επιβαίνων... Ὁ τοῖς Χερουβιμ ἐποχοῦμενος, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφίμ... ὁ πρῶην Ἀόρατος καὶ νυν ορατός σεσωματωμένος, δι αοράτων ασωμάτων δυνάμεων, αναγάγει τον νου μας ἀπὸ τὴν γῆ στον ουρανὸ καὶ ἀπὸ το δαιμονικὸ σκότος στο ἀγγελικὸ Φῶς...

Αμὴν ὁ καλὸς Θεὸς νὰ μας δίνει αφορμὲς μετανοίας, αὐτῆς τῆς εὐλογημένης μεταστροφῆς ἀπὸ ἐξω πρὸς τὰ μέσα χωρὶς το ἐξω νὰ καταργηθεῖ ἀλλὰ νὰ γίνει διάφανο, ὥστε ἀπὸ τὴν ὑπαρξὴ νὰ περάσουμε στὴν Ζωή. Νὰ ἀρχίσουν δι αὐτῆς (τῆς εὐάρεστης στὸν Θεὸ μετανοίας) τὰ εσωτερικὰ μέλη νὰ ξεμουδιάζουν, οἱ εσωτερικὲς αἰσθήσεις νὰ ξυπνάνε καὶ οξύνονται ἀπὸ τὸν λήθαργο το ζοφεροῦ ὕπνου τῆς αμαρτίας καὶ ἀκίνησΙΑ μπρὸς στὴν κοσμικὴ υπερκινητικότητά, δραστηριότητες καὶ φαντασία "ζωῆς"... ὡσάν σε ὄνειρο, γιὰ νὰ μὴν εἶναι βιαία ἡ ἀφύπνιση ἀλλὰ γλυκιά, ἀπλή καὶ ἀπαλή, ὅπως εὐλογεῖται...

Κινούμενοι πρὸς ἀνακάλυψη τῆς Ἀληθείας, Ὁ Κύριος ἐπείγεται νὰ μας ἀποκαλυφθεῖ, ὄντας ἡ ὅλη ὀρθοδοξία ὀχι θρησκεία, ἀλλὰ ἀποκάλυψη Ἀληθείας. Ζεύγη πράξης καὶ θεωρίας, πλην Λείας καὶ Ραχήλ, Μάρθας καὶ Μαρίας, στο υποκεφάλαιο γιὰ τὴν δόμηση το ἐν ἡμῖν ναοῦ, ἐκτυπώθηκε καὶ ἐντυπώνεται καὶ ὁ ἀπ. Πέτρος (πράξη) με τὸν ἀπ. Ἰωάννη (θεωρία). Στὸ δε παρόν κεφάλαιο περὶ **πληροφορίας καὶ διακρίσεως**, καὶ σε συνάφεια με τοὺς δερμάτινους χιτῶνες καὶ τὴν προτεινόμενη διαφάνεια, ἀλλὰ καὶ τὴν ὅλη θεραπευτικὴ / ἀσκητικὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, δὲν εἶναι τυχαία ἡ θέση τῶν ἀποστόλων στο Μυστικὸ Δεῖπνο.

Εκ δεξιών Του Κυρίου είναι ο επιπεσών στο στήθος αγαπημένος μαθητής Ιωάννης. Αμέσως αριστερά Του ο Ιούδας ο και παραδιδούς Αυτόν, και δίπλα σε αυτόν ο απ.Πέτρος, ενδεικνύων την παρεμβολή μεταξύ **θεωρίας** (απ.Ιωάννης) και **πράξης** (απ.Πέτρος), του Ιούδα ως **δερματίνοι χιτώνες**, που η αδιαφάνεια “απαγορεύει” την αποκάλυψη της Αληθείας στην πράξη. Θέλουμε πληροφορία, θέλουμε διάκριση, κάνει νεύμα η πράξη (Πέτρος) στην θεωρία (Ιωάννης) να του το γνωρίσει Ο Μεσσίας Κύριος, θέλει και Ο Κύριος να μας την αποκαλύψει, αλλά ο αδιαφανής μεσότοιχος που εμείς ορθώσαμε με τα πάθη μας, η αδιαφάνεια εκ του ρύπους των δερματίνων χιτώνων (Ιούδας) με το νέφος τους που σκοτίζει τον ηγεμονικό νου, μας το απαγορεύει.

Και στην θεωρία (αγ.Ιωάννη), Ο Κύριος αποκαλύπτεται και του δίνει την απάντηση στην ερώτηση ποιος θα σε προδώσει (όπως φαίνεται στο Ευαγγέλιο) : [21 Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἰησοῦς ἐταράχθη τῷ πνεύματι, καὶ ἐμαρτύρησε καὶ εἶπεν· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με. 22 ἔβλεπον οὖν εἰς ἀλλήλους οἱ μαθηταί, ἀπορούμενοι περὶ τίνος λέγει. 23 ἦν δὲ ἀνακείμενος εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Ἰησοῦ, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς· 24 **νεύει οὖν τούτῳ Σίμων Πέτρος πυθέσθαι τίς ἂν εἴῃ περὶ οὗ λέγει.** 25 **ἐπιπεσὼν δὲ ἐκεῖνος ἐπὶ τὸ στήθος τοῦ Ἰησοῦ λέγει αὐτῷ· Κύριε, τίς ἐστιν;** 26 **ἀποκρίνεται ὁ Ἰησοῦς· ἐκεῖνός ἐστιν ὃ ἐγὼ βάψας τὸ ψωμίον ἐπιδώσω. καὶ ἐμβάψας τὸ ψωμίον δίδωσιν Ἰούδα Σίμωνος Ἰσκαριώτη. (Ιωαν.ιγ’)]....**

ενώ στην πράξη (απ.Πέτρο) δεν του το γνωρίζει, γιατί ακόμη (προ πεντηκοστής και της οικονομίας της άρνησης που θα ακολουθούσε) δεν ήταν έτοιμος για αυτήν την “πληροφορία”. Ίσως αν το μάθαινε ο οξύθυμος στον χαρακτήρα απ.Πέτρος, που τόσο αγαπούσε τον Χριστό, να μην προλάβαινε ο Ιούδας να πάει να τον προδώσει. Θα έβγαζε μάχαιρα, όπως και απέκοψε το δεξί ωτίον του δούλου του αρχιερέα **Μάλχου**, (στο όρος των ελαιών, μη ποιών έλεος και συγχωρετικότητα)... Αλλά ο κόσμος στον τύπο του **μαλακού χόνδρου** και δεξιού ωτίου που αναπαριστά τον εστραμμένο σαν σε μήτρα έμβρυο μαζί με όλον τον κόσμο και την ύλη (στην μορφή του 6, με

κεφαλή τον λωβό και σπονδυλική στήλη το πτερύγιο) δεν πρέπει να αποκοπεί αλλά να γίνει (κόσμος και ύλη, κατά τον αγ.Μάξιμο ομολογητή) διάφανος.

Κι αν ήταν διάφανοι οι δερμάτινοι χιτώνες του απ.Πέτρου και κατ'αναλογία, το πρακτικό του καθενός, θα δεχόμασταν την άνωθεν "πληροφορία", όπως αποκαλύφθηκε στην θεωρία (απ.Ιωάννη, μαθητή ον ηγάπα)... γιαυτό και προτείνεται από τους αγίους : **«Ἀπέξεσε τῷ ξίφει τῆς ἐγκρατείας τοὺς δερματίνους χιτῶνας τῆς νεκρώσεως καὶ ὕφανε ἱμάτιον σωτηρίου».** (μέγας Ιλαρίων)... γιατί η πληροφορία και διάκριση, δεν κείται μακριά, αλλά ίσταται δίπλα μας ως Αλήθεια ΧC, ο πανταχού παρών και τα πάντα πληρών (υπό σαφείς προϋποθέσεις), όχι ως πρόσθεση δευτερευουσών γνώσεων, αλλά πρωταιτίου Φωτός.

Ο αγ.Συμεών ο νέος θεολόγος παρατηρεί σχετικά: **Ἡ γνώσις οὐκ ἔστι το φως, ἀλλὰ στο φως ἡ γνώσις ὑπάρχει...** [Η ακαδημαϊκή θεολογία θεμελιώνεται στην γνώση. Και είναι σωστή, όταν θεμελιώνεται στην σωστή γνώση. Η εμπειρική θεολογία δεν θεμελιώνεται στην γνώση. Θεμελιώνεται στο φως. Η γνώση δεν είναι το φως. Το φως όμως είναι η γνώση... όπως και στην Αλήθεια ενυπάρχει η Αγάπη (εν τῷ Υἱῷ ὁ Πατήρ) αλλά σε κάθε "αγάπη" δεν υπάρχει Αλήθεια. Ἄλλωστε, είναι γνωστό ότι όταν ο αλιτήριος θέλει να πλανήσῃ, ἀπὸ ἀγάπης ἀρχεται...].

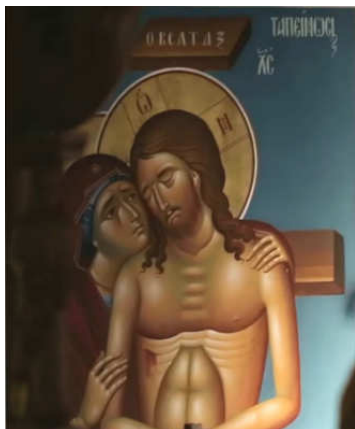
Ας μην είναι κάποιος καχύποπτος με το σχήμα 999. Είναι συγχρόνως προσέγγιση Λόγου δια των εννοιών στην **σοφία** (το ζητούν οι έλληνες) και προσέγγιση εικόνων στον **νόμο** (ζητούν σημεία οι ιουδαίοι), καλύπτοντας κάθε ανάγκη, συγκαταβαίνοντας Ο Κύριος στην αδυναμία και θελήσεις των παιδιών Του. Το βλέπουμε ακόμη και σε εκείνο το αίτημα του πλουσίου να αναστήσῃ τον φτωχό Λάζαρο για να πιστέψουν όσοι τον δουν αναστημένο... Κι Ο Κύριος, Λάζαρο τετραήμερο ανέστησε, πιστούμενος την κοινήν ἀνάστασιν...), για την πραγμάτωση όμως συναπαιτούμενα... να

αποκτήσουμε κι εμείς σαν τον Λάζαρο αδελφές την ΜΑΡΘΑ και ΜΑΡΙΑ (πράξη και θεωρία) ... την φιλοθεΐα το Ι της Μαρίας και φιλανθρωπία το Θ της Μάρθας (σύνολο σταυρός), κυκλική κίνηση (ΜΑΡΙΑ) και ευθεία (ΜΑΡΘΑ)...

Όπως διακρίναμε πίσω από φιλοθεΐα και φιλανθρωπία τον σταυρό, πίσω από κάθε άνθρωπο ζώντας τον μεταβολισμό του ως σταυρό... έτσι κι αυτή η ελικοειδής κίνηση συναντάται μέσα στην εκκλησία με την κατά τάξη (αριστερόστροφη, κόντρα στην δεξιόστροφη φορά των δεικτών του ωρολογίου και χρόνου που προσθέτει φθορά και θάνατο) σε πρόοδο θείων γεγονότων αγιογράφηση, με την κίνηση του ιερέως του ευαγγελίου στην έξοδο, συνεχώς με το θυμίαμα... με την περιφορά των αγίων εικόνων την Κυριακή Ορθοδοξίας και (όχι μόνο) τρισσώς (999) κάτω από Τον Παντοκράτορα, που παρότι είναι τόσο βαρεία η ύλη μας, τουλάχιστον ενδεικνύει την νοερή ανύψωση προς Αυτόν, αλλά και πως εξαρτώμαστε οργανικά και "κρεμόμαστε"... ως μέλη του **Ενός Σώματός Του** (Ορθοδοξία) από και υπό την **ΜΙΑ** Κεφαλή.

Τον Βασιλέα των Ιουδαίων, όπως ερμηνεύτηκε σε περασμένο υποκεφάλαιο. Την **καρδιά του Αναστημένου Σώματος** και Τον **ύψιστο Νου**, που δωρίζει και εγκαινιάζει στους μετέχοντες των ζωηφόρων αγωγών Του, την **έσω Ζωή**.

Εκεί που καταλήγουν όλες οι φλέβες και ξεκινούν όλες οι αρτηρίες... Ο αποδέκτης και δωρίζων την νοερά και αδιάλειπτη καρδιακή προσευχή.

Τον Βασιλέα της Δόξης.

Δια του Σταυρού, η Ανάστασις αμὴν
γένοιτο.

(με έναρξη συγγραφῆς του παρόντος,
την Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως 2019,

μεσοῦσης της εορτῆς... θα φανεί αργότερα το αἴτιο...).

Λόγος ψυχωφελής καὶ θαυμάσιος τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ

Πρέπει νὰ γνωρίζουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι διπλός, ἀποτελούμενος ἀπὸ ψυχὴ καὶ σῶμα, ἔχει ἐπομένως διπλὲς τόσο τὶς αἰσθήσεις, ὅσο καὶ τὶς ἀρετὲς τους. Οἱ αἰσθήσεις τῆς ψυχῆς, τὶς ὁποῖες οἱ σοφοὶ ὀνομάζουν καὶ δυνάμεις, εἶναι οἱ ἐξῆς πέντε: νοῦς, διάνοια, δόξα (γνώμη), φαντασία καὶ αἴσθησις. Οἱ αἰσθήσεις τοῦ σώματος εἶναι πάλι πέντε, ὄραση, ὄσφρηση, ἀκοή, γεύση καὶ ἀφή. Ἀπὸ αὐτὰ

συνάγεται ὅτι καὶ οἱ ἀρετὲς εἶναι διπλὲς, ὅπως καὶ οἱ κακίαι. Εἶναι λοιπὸν ἀναγκαῖο νὰ γνωρίζουμε μὲ σαφήνεια πόσες οἱ σωματικὲς, ποιά εἶναι τὰ σωματικὰ πάθη καὶ ποιά τὰ ψυχικά.

Ψυχικὲς ἀρετὲς εἶναι κατ' ἀρχὴν οἱ γενικότερες τέσσερις ἀρετὲς, ἀνδρεία, φρόνησις, σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη. Ἀπὸ αὐτὲς γεννοῦνται οἱ ψυχικὲς ἀρετὲς, πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, προσευχή, ταπείνωση, πραότητα, μακροθυμία, ἀνεξικακία, χρηστότητα, ἀοργησία, γνώσις, εὐθυμία, ἀπλότητα, ἀταραξία, ἀνυποκρισία, ἢ χωρὶς ἔπαρσις ὑπερηφάνεια, φθόνος καὶ δόλος διάθεσις, ἀφιλαργυρία, συμπάθεια, ἐλεημοσύνη, μεταδοτικότητα, ἀφοβία, ἔλλειψις λύπης, κατάνυξις, σεμνότητα, εὐλάβεια, ἐπιθυμία τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, πόθος τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπιθυμία τῆς θείας υἰοθεσίας.

Σωματικὲς ἀρετὲς, ἢ μᾶλλον ἐργαλεῖα ἀρετῶν, οἱ ὁποῖες ὅταν πρᾶττονται κατὰ Θεόν, μὲ γνώσις καὶ χωρὶς καμία ὑποκρισία καὶ ἀνθρωπαρέσκεια, ὁδηγοῦν τὸν ἄνθρωπο στὴν πραγμάτωσις τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς ἀπάθειας, εἶναι οἱ ἐξῆς: ἐγκράτεια,

νηστεία, πείνα, δίψα, ἀγρυπνία, όλονύκτια, στάση στήν προσευχή, συνεχῆς γονυκλισία, ἄλουσία, χρήση μόνον ἑνὸς ἐνδύματος, ξηροφαγία (..) καὶ ἄλλα παρόμοια, πὺν εἶναι πολὺ ἀναγκαῖα καὶ ωφέλιμα ὅταν τὸ σῶμα εἶναι εὖρωστο καὶ ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὰ σαρκικὰ πάθη. Ὅταν ὅμως ἀσθενεῖ καὶ ἔχει κυριαρχήσει στὰ πάθη μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, τὰ παραπάνω δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀναγκαῖα, διότι ἡ ἀγία ταπείνωση καὶ ἡ εὐχαριστία ἀναπληρῶνει τὰ πάντα.

Ἡ ἀναίρεση τῶν ὀκτῶ (κυρίαρχων) παθῶν γίνεται ὡς ἐξῆς: Μὲ τὴν ἐγκράτεια ἀναιρεῖται ἡ γαστριμαργία· μὲ τὸν θεῖο πόθο καὶ τὴν ἐπιθυμία τῶν μελλόντων ἀγαθῶν ἀναιρεῖται ἡ πορνεία· μὲ τὴν συμπάθεια πρὸς τοὺς φτωχοὺς ἡ φιλαργυρία· μὲ τὴν ἀγάπη πρὸς ὅλους καὶ τὴν ἀγαθωσύνη ἡ ὀργή· μὲ τὴν πνευματικὴ χαρὰ ἀναιρεῖται ἡ κοσμικὴ λύπη· μὲ τὴν ὑπομονή, τὴν καρτερία καὶ τὴν εὐχαριστία πρὸς τὸν Θεὸ ἡ ἀκηδία· μὲ τὴν κρυπτὴ ἐργασία τῶν ἀρετῶν, τὴν ἀδιάλειπτη προσευχή καὶ τὴν συντριβὴ τῆς καρδιάς ἡ κενοδοξία. Μὲ τὸ νὰ μὴν κρίνουμε κάποιον καὶ νὰ τὸν ἐξουθενῶνουμε, ὅπως ὁ ἀλαζόνας Φαρισαῖος, ἀλλὰ νὰ θεωροῦμε τὸν ἑαυτὸ μας ἔσχατο ὅλων, ἀναιρεῖται ἡ ὑπερηφάνεια. Ἔτσι, καθὼς ὁ νοῦς ἐλευθερῶνεται ἀπὸ τὰ παραπάνω πάθη καὶ ἀνυψώνεται πρὸς τὸν Θεό, ζεῖ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωὴ τὴν μακάρια ζωὴ, δεχόμενος τὸν ἀρραβῶνα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀναχωρῶντας λοιπὸν ἀπὸ τὰ γήινα, μὲ ἀπάθεια καὶ ἀληθινὴ γνώση, παρίσταται ἐνώπιον τοῦ φωτὸς τῆς Ἀγίας Τριάδος καὶ λαμπρύνεται μαζί μὲ τοὺς θεοὺς ἀγγέλους στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες.

Ἄς προσθέσουμε στὸν ἀπέριττο αὐτὸν λόγο, σὰν χρυσὸ ἐπισφράγισμα, καὶ λίγα περὶ τοῦ «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» τοῦ πλέον τιμημένου ἀπὸ ὅλα τὰ κτίσματα τοῦ Θεοῦ. Τὸ νοερὸ λοιπὸν καὶ λογικὸ “ζῶον”, ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸ μόνον

ἀπὸ ὅλα τὰ κτίσματα πλάσθηκε «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» τοῦ Θεοῦ.

Κάθε ἄνθρωπος λοιπὸν λέγεται κατ' εἰκόνα, σύμφωνα μὲ τὸ ἀξίωμα (δωρεά) τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς, δηλαδὴ τὸ ἀκατάληπτο, τὸ ἀθεώρητο, τὸ ἀθάνατο καὶ τὸ αὐτεξούσιό τους· καὶ γιὰ ὃχι μόνον αὐτά, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ ὅτι (ὁ ἄνθρωπος) ἡγεῖται (ὅλης τῆς φύσεως), τεκνογονεῖ καὶ οἰκοδομεῖ. Λέγεται πάλι καθ' ὁμοίωσιν ἀνάλογα μὲ τὴν ἀρετὴ τοῦ καὶ ὅταν, ὡς ἐνάρετος, ἐκτελεῖ ὅλες τις θεώνυμες καὶ θεομίμητες πράξεις τῆς ἀρετῆς. Δηλαδὴ γιὰ τὸ ὅτι φερόμασθε φιλάνθρωπα πρὸς τὸν συνάνθρωπο, τὸ ὅτι συγχωροῦμε καὶ ἐλεοῦμε καὶ ἀγαποῦμε τοὺς συνδούλους μας, δείχνοντας κάθε εὐσπλαγχνία καὶ συμπάθεια· γιατί ὁ Χριστὸς ὁ Θεὸς μᾶς προτρέπει, νὰ εἴσθε οἰκτίρμονες, ὅπως καὶ ὁ Πατέρας σας στοὺς οὐρανοὺς εἶναι οἰκτίρμων.

Τὸ κατ' εἰκόνα τὸ κατέχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, διότι τὰ χαρίσματα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀμετάκλητα. Τὸ καθ' ὁμοίωσιν ὅμως εἶναι σπάνιο· (τὸ κατέχουν) μόνον οἱ ἐνάρετοι καὶ οἱ ἅγιοι, ποὺ μιμοῦνται τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, ὅσο εἶναι δυνατόν στοὺς ἀνθρώπους. Ἄς ἀξιωθοῦμε λοιπὸν καὶ ἐμεῖς τὴν ὑπεράγαθο φιλάνθρωπία Του, ὅσοι Τὸν εὐαρεστήσαμε μὲ ἀγαθὲς πράξεις, καὶ ἄς μιμηθοῦμε ἐκείνους ποὺ εὐαρέστησαν ἀπὸ αἰώνων τὸν Χριστό· διότι σὲ Αὐτὸν ἀνήκει τὸ ἔλεος καὶ ἀρμόζει κάθε δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνηση, μαζί μὲ τὸν Ἄναρχο Πατέρα καὶ τὸ Πανάγιο, ἀγαθὸ καὶ ζωοποιό Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων, ἀμήν.

Κι ὁ Κύριος μερίμνησε γιὰ ὅλους τοὺς περιπεσόντας εἰς ληστὰς καὶ τεθανατωμένους τῇ αμαρτίᾳ, ποὺ τὸ ζήτησαν, νὰ τοὺς εἰσάγει στο Πανδοχεῖο Του, τὸ μόνο θεραπευτήριό, ποὺ ἀν δὲν κοιτάζουμε μὲ περιέργεια ἢ υψηλοφροσύνη ἢ υποτιμητικὰ καὶ δὲν κατακρίνουμε τὸν ἀσθενή τοῦ διπλανοῦ κρεβατιοῦ καὶ συνδούλο, ἴσως ἐπισπευθεῖ* ἡ

εξυγίανσή μας, εστηριγμένοι σε επουράνια χερουβείμ και σεραφείμ (οίκοι και οχήματα) όσο λεπτυνόμαστε και υπό την σκέπη και μεσιτεία της καλής μας Παναγίας, της τιμιωτέρας και ενδοξοτέρας αυτών, Την μόνη γέφυρα την μετάγουσα από γη προς ουρανόν!! ...

* Γ\ΜΗ πολλοί διδάσκαλοι γίνεσθε, ἄδελφοί μου, εἰδότες ὅτι μεῖζον κρῖμα ληψόμεθα· 2 πολλὰ γὰρ πταίμεν ἅπαντες. εἴ τις ἐν λόγῳ οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἄνθρωπος, δυνατὸς χαλιναγωγῆσαι καὶ ὅλον τὸ σῶμα. 3 ἴδε τῶν ἵππων τοὺς χαλινούς εἰς τὰ στόματα βάλλομεν πρὸς τὸ πείθεσθαι αὐτοὺς ἡμῖν, καὶ ὅλον τὸ σῶμα αὐτῶν μετάγομεν. 4 ἰδοὺ καὶ τὰ πλοῖα, τηλικαῦτα ὄντα καὶ ὑπὸ σκληρῶν ἀνέμων ἐλαυνόμενα, μεταγεται ὑπὸ ἐλαχίστου πηδαλίου ὅπου ἂν ἡ ὁρμὴ τοῦ εὐθύνοντος βούληται. 5 οὕτω καὶ ἡ γλῶσσα μικρὸν μέλος ἐστὶ καὶ μεγαλαυχεῖ. ἰδοὺ ὀλίγον πῦρ ἡλίκην ὕλην ἀνάπτει! 6 καὶ ἡ γλῶσσα πῦρ, ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας. οὕτως ἡ γλῶσσα καθίσταται ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν ἡ σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα καὶ φλογίζουσα τὸν τροχὸν τῆς γενέσεως καὶ φλογιζομένη ὑπὸ τῆς γεέννης. 7 πᾶσα γὰρ φύσις θηρίων τε καὶ πετεινῶν ἐρπετῶν τε καὶ ἐναλίων δαμάζεται καὶ δεδάμασται τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ, 8 τὴν δὲ γλῶσσαν οὐδεὶς δύναται ἀνθρώπων δαμάσαι· ἀκατάσχετον κακόν, μεστὴ ἰοῦ θανατηφόρου. 9 ἐν αὐτῇ εὐλογοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ πατέρα, καὶ ἐν αὐτῇ καταρώμεθα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ γεγονότας· 10 ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος ἐξέρχεται εὐλογία καὶ κατάρρα. οὐ χρή, ἄδελφοί μου, ταῦτα οὕτω γίνεσθαι. 11 μήτι ἡ πηγὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὁπῆς βρῦει τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρόν; 12 μὴ δύναται, ἄδελφοί μου, συκὴ ἐλαίας ποιῆσαι ἢ ἄμπελος σῦκα; οὕτως οὐδεμία πηγὴ ἄλυκόν καὶ γλυκὺ ποιῆσαι ὕδωρ. (ἐπιστολὴ Ἰακ.γ')

Πάντες γὰρ ἀπόστολοι... πολλοὶ διδάσκαλοι, ἀλλὰ δαμάζοντας τὴν μία γλῶσσα, ετοιμαζόμεστε γιὰ τὴν ἄλλη, τῆς πεντηκοστῆς, πού με τὴν ἐπίσκεψη καὶ επικάθηση ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, δομεῖται ὁ ναός, βιώνεται ἡ ἐπέκταση Του Ἐνός Τριαδικοῦ καὶ τρισηλίου Φωτός, στα μέλη μας, ενσωματούμενοι ὁργανικῶς ὡς μέλη, χωρὶς πνευματικά κωλύματα, ΣΤΟ ΕΝΑ ΣΩΜΑ, ΣΤΗΝ ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ...

Θεραπεία των παθών κατά τους αγίους πατέρες

Η θεραπεία ενός πάθους, δεν έγκειται στο να φύγει το πάθος που υπάρχει, αλλά στο να αντικατασταθεί, από την αντίστοιχη αρετή. Έχει κάποιος π.χ. το πάθος της κλοπής. Κάποια στιγμή αποφασίζει να εξομολογηθεί και σταματάει να κλέβει.

Αυτό δεν είναι η θεραπεία του πάθους της κλεψιάς, αλλά η παύση της πράξεως. Αν κάποιος μείνει μόνο στην παύση της πράξεως, υπάρχει κίνδυνος υποτροπής, διότι μέσα του θα νοσταλγεί την κλοπή. Θα ομοιάζει με κάποιον που κλαδεύει τα δέντρα και όχι τις ρίζες τους. Θα ξαναφυτρώσουν...

Με το να νοσταλγώ μία αμαρτία, έχω πέσει στην αμαρτία κατά το ήμισυ (πτώση εν τη προαιρέση) και **ενώ θα είμαι εξομολογημένος, ουδέποτε θα είμαι μετανοημένος.**

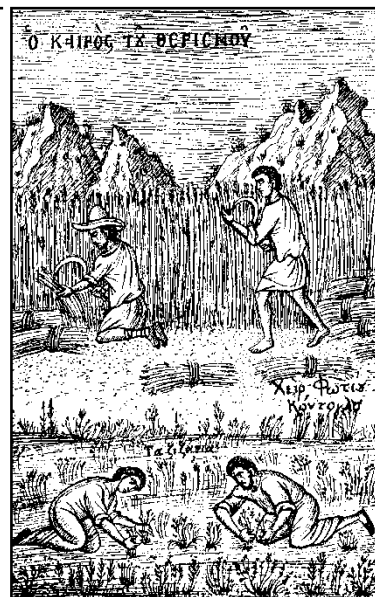
Η θεραπεία του πάθους θα ξεκινήσει όταν ο άνθρωπος σταματήσει να κλέβει και αρχίσει να καλλιεργεί την αντίστοιχη αρετή δηλ. την αρετή της ελεημοσύνης. Και όταν κατακτήσει την αρετή της ελεημοσύνης, η αρετή αυτή θα τον εμποδίσει να κάνει υποτροπή στην κλεψιά.

Η αγάπη για την ελεημοσύνη, θα κάνει τον άνθρωπο να «μισήσει» την κλεψιά. Από κανένα πάθος (διαβολική συνήθεια) δεν μπορούμε να απαλλαγούμε, αν δεν το «μισήσουμε» και δεν το εξομολογηθούμε με ειλικρίνεια.

Αν δεν μισήσω το πάθος, τέλεια μετάνοια δεν υπάρχει και **χωρίς τέλεια μετάνοια, η εξομολόγηση δεν με ωφελεί και κινδυνεύω να κολαστώ...**

Θα καλλιεργήσω λοιπόν την αντίστοιχη αρετή την ελεημοσύνη και θα βρίσκομαι στα 4/5 της τέλει μετάνοιας. Για να είναι τέλεια η μετάνοια θα πρέπει να εξασκώ την αρετή δηλ. την

ελεημοσύνη στην προκειμένη περίπτωση ταπεινά και όχι επιδεικτικά και υπερήφανα όπως θα προσπαθήσει ο διάβολος με λογισμούς να με πείσει... (Γέροντας Εφραίμ της Σκήτης του Αγίου Ανδρέα)

Αναλογιζόμενοι τον εγγίζοντα θερισμό, μακάρι να δουλέψουμε όπως πρέπει την εύφορη γη της καρδιάς μας... σύμφωνα με αυτό που σημειώνει ο Αγ. Μάξιμος: Το μεν λογιστικό της ψυχής σου, στόλιζε το με την αρετή της προσευχής, και θείας γνώσεως. Το επιθυμητικό, με την αρετή της εγκράτειας • και το θυμικό, με την αρετή της αγάπης • και βέβαια **το φως του νου σου δεν θα σκοτισθεί ποτέ**, οι δε προηγούμενοι λογισμοί, μπορούν εύκολα να γεννηθούν από αυτούς.

Όντας άγιος, όχι μόνο ο σκοπός, αλλά και ο δρόμος για τον σκοπό, όλος ο διάδρομος από την θεραπεία και κάθαρση έως τον φωτισμό και τελείωση, είναι εκδηλώσεις της απείρου Αγάπης Του Φωτός του Προσώπου Του, αντανακλούμενο και “σημειούμενο” και στο δικό μας πρόσωπο.

Τί ανταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περί πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν; ... τι από το Φως είναι δικό μας; κατανοώντας πως [σε αυτόν τον κόσμο είμαστε μόνον εγώ και ο Θεός \(αββάς Αλώνιος\)](#) δλδ το ασθενές ΕΓΩ και η πανσθενής χειρ του Θεού, Η εξέλκουσα ημάς από τον ΑΔΗ... το μόνο που μένει είναι Κύριε ελέησον και

ΔΟΞΑ ΣΟΙ! ώστε, όπως στα θυρανοίξια του εξωτερικού ναού λέμε... **ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης,** ἔτσι και στην καρδιά μας η Παναγία Τριάς, να ισχύσει, ποιούσα αυτήν ναόν και μονή*.... μήπως πάλι δεν ισχύει εκτός μας ως εν ουρανῷ, αλλά και εντός μας πολύ βαθέως; Εἶναι Ων κι εἶναι πανταχοῦ παρῶν και τα πάντα πληρῶν, και ἔτσι ενεργεῖ, ευθέως, κυκλικῶς και σπειροειδῶς... αλλά η δική μας φιλοῦλία, το σαρκικό φρόνημα, τα κατεβασμένα παντζούρια της ψυχῆς μας δεν Τον επιτρέπουν να δράσει και σε μας σωστικά... αμήν ο καλός Θεός να γκρεμίσει το παρεμβαλλόμενο μεσότοιχο. Αμήν ἔρχου να διαλύσεις τον χνου μεταξύ νου και χου και διακρίνουμε και βιώνουμε την ανέσπερο ημέρα της Βασιλείας Σου, ολοέν εκτυπώτερον...

Αμήν νάρθει και επισκεφτεῖ και μένει ως στρεφόμενον γλυκύ φως και αύρα λεπτή (ὅπως ακούσαμε ἀπό τους αγίους Του) στην καρδιά... πρόσχωμεν.

* [...22 Λέγει αὐτῷ Ἰούδας, οὐχ ὁ Ἰσκαριώτης· Κύριε, καὶ τί γέγονεν ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ; 23 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· **ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσει,** καὶ ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καὶ πρὸς αὐτόν ἐλευσόμεθα καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν. (Ἰωαν.ιδ')]....

Πνευματική ζωή

Αυτό που δελεάζει και κάνει τον κοινό θνητό να θαυμάζει, είναι η πνευματική ζωή που μπορεί κάποιος να επιδείξουν. Χωρίς διάκριση και φίλτρα, ο άνθρωπος χάνεται στον θαυμασμό και στο κυνήγι, σε ό,τι γυαλίζει. Αλλά ό,τι γυαλίζει δεν είναι χρυσός, αναγωγικά, δεν είναι Χριστός...

Αυτή η έλξις λογικά δεν είναι σε απόλυτη τιμή χωρίς πρόσημα, αλλά αφού μπορεί να ανέλκει ή να καθέλκει την ψυχή και ζωή μας, επαφίεται στην με διάκριση, ακολούθηση και θαυμασμό ή απόρριψη ανάλογα της προοπτικής.

Ο Κύριος, ως σταυρός και ως θύρα* διασφαλίζει την σωτηρία της πολύτιμης ψυχής.

Το... ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι. 35 ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἔνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν.... και εγώ ειμί η θύρα δι' ἐμοῦ ἔάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὐρήσει... προτείνει την φιλοθεΐα και φιλανθρωπία που σχηματικά και βιωματικά είναι σταυρός, ως **άνοδο** της ψυχής σαν θέληση, προαίρεση, θεωρία και πράξη, για να **κατέβει** Ο Κύριος προς συνάντησή μας και Τον υποδεχθούμε ως η αγιογραφική φιλοξενία.

... ΕΓΕΝΕΤΟ δὲ Ἰσραὴλ ἐτῶν **ἐνενηκονταεννέα**, καὶ ὤφθη Κύριος τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐγώ εἰμι ὁ Θεός σου· εὐαρέσκει ἐνώπιον ἐμοῦ καὶ γίνου ἄμεμπτος, 2 καὶ θήσομαι τὴν διαθήκην μου ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ ἀνὰ μέσον σοῦ καὶ πληθυνῶ σε σφόδρα. 3 καὶ ἔπεσεν Ἰσραὴλ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἐλάλησεν αὐτῷ ὁ

Θεὸς λέγων· 4 καὶ ἐγὼ ἰδοὺ ἡ διαθήκη μου μετὰ σοῦ, καὶ ἔση πατήρ πλήθους ἐθνῶν, 5 καὶ οὐ κληθήσεται ἔτι τὸ ὄνομά σου Ἄβραμ, ἀλλ' ἔσται τὸ ὄνομά σου Ἀβραάμ, ὅτι πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά σε.

...και δεν μένει στον χώρο της κεφαλής και θεωρία, αλλά συνεχίζει ευσπλαχνικά, επισκεπτόμενος και το σώμα, πρακτικά, ψαυστά... 15 Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραάμ· Σάρα ἡ γυνή σου οὐ κληθήσεται τὸ ὄνομα αὐτῆς Σάρα, ἀλλὰ Σάρρα ἔσται τὸ ὄνομα αὐτῆς. 16 εὐλογήσω δὲ αὐτήν... (Γεν.ιζ')

...εἶναι το ἔνεκεν Εμου και του ευαγγελίου που κάποιος θα σώσει την ψυχή του (αν το επιθυμεί και σταυροφορεῖ καθ'ἡμέραν) αφού εφεξής αυτή η (σώζουσα) και ενεργούσα πίστις με Αγάπη και Αλήθεια στην κεφαλή (από Ἀβραμ σε Αβραάμ) και την δικαιοσύνη (Ρ στο σώμα από Σάρα σε Σάρρα) δεν θα εἶναι πλέον ιστορικά συμβάντα ἴσως αδιάφορα λόγω σκιών, ἢ αδιάκριτο αντισημιτισμό, ἴσως για ἄλλους παρελθόντα, ἀλλά βιωματικά και Φως, στο "νυν".

Μήπως με τις επιλογές μας δεν σπαταλάμε δεν χάνουμε (έτσι κι αλλιώς) την ψυχή μας;

Κι ἔρχεται το ευθές Φως και μας γνωρίζει ὅτι φονεύουμε την ψυχή μας, φονεύουμε τον νουν, αποκτείνουμε το σώμα. Κι αν το συνειδητοποιήσουμε ὅπως το αναφέρει ο Μεγάλος κανών, ἡδη μια ακτινούλα μας επισκέφτηκε... (δόξα Σοι)

Ὡ πῶς ἐζήλωσα, Λάμεχ τὸν πρῶν φονευτήν, τὴν ψυχὴν ὥσπερ ἄνδρα, τὸν νοῦν ὡς νεανίσκον, ὡς ἀδελφὸν δέ μου τὸ σῶμα ἀποκτείνῃς, ὡς Κάϊν ὁφονεύς, ταῖς φιληδόνοις ὀρμαῖς!

Όντες φίλοι των χειρόνων, βόσκοντες χοίρους και εκτός εαυτού, εγκληματούμε ενάντια της ψυχής (ως άνδρα), του νου (ως νεανίσκου) και του σώματος (ως αδελφού).

Το ομόρροπο και ομόπνοο της παραβολής μάλλον καλύτερα της πραγματικότητας του ασώτου υιού και ευσπλάγχχνου Πατρός, που μόνο με την προϋπόθεση μετανοίας και επιστροφής, πίπτει επί τον τράχηλον, **μας αλλάζει ένδυμα από ρεμπωμένο σε βασιλικό (από δερμάτινους χιτώνες στην θεοϋφαντο πρώτη καθαρή στολή)** και μας χορηγεί το δαχτυλίδι του αραβώνα της μελλούσης Ζωής... (Εν ταις λαμπρότησι των αγίων σου, πως εισελεύσομαι ο ανάξιος; Εάν γαρ τολμήσω συνεισελθείν εις τον νυμφώνα, **ο χιτών με ελέγχει**. Ότι ουκ έστι του γάμου, και δέσμιος εκβαλούμαι υπό των Αγγέλων...).

...Τήν ουσίαν τῆς ψυχῆς, καταναλώσας τῇ ἁμαρτίᾳ...

Τήν ουσίαν μου Σωτήρ, καταναλώσας ἐν ἁσωτίᾳ, ἔρημός εἰμι, ἁρετῶν εὐσεβῶν, λιμώττων δὲ κρᾶζω· Ὁ Πατήρ τῶν οἰκτιρμῶν, προφθάσας σύ με οἴκτειρον.

Δυστυχώς, σπαταλάμε Ουσία κι όχι περι-ουσία.

Το 99 της ηλικίας, του άβραμ που αυτός ανεβαίνει ψυχικά για να κατέλθει πνευματικά προς συνάντησή του ο Τριαδικός Θεός οπωσδήποτε αφορά έλικα (ηλικία εκ της περιστροφής γύρω από τον νοητό ήλιο... “δεμένος” σπειροειδώς, όπως και το σπειροειδές σχήμα 999, που παρατέθηκε στο προηγούμενο υποκεφάλαιο και κάπως το ενδεικνύει. Όπως φαίνεται ενεργών στον εξωτερικό ναό – εκκλησία ορθόδοξη - και πολύ περισσότερο εντός μας, ως εν δυνάμει ναός του Πνεύματος, κατά την θέληση του Θεού, που θέλει τους πάντας σωθήναι και εις επίγνωσιν Αληθείας ελθείν).

Εν τοις πράγμασι, αυτό που ευχόμαστε την Κυριακή των Βαΐων για να μας συνανυψώσει Ο Κύριος** ...δεσμεύων πρὸς ἄμπελον τὸν πῶλον αὐτοῦ, καὶ τῇ ἔλικι τὸν πῶλον τῆς ὄνου αὐτοῦ, πλυνεῖ ἐν οἴνῳ τὴν στολὴν αὐτοῦ, καὶ ἐν αἵματι σταφυλῆς τὴν περιβολὴν αὐτοῦ, χαροποιοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπὸ οἴνου.... εννοώντας τον χριστοφόρο νου που “δεσμεύεται” χάριτι στην Ἀμπελο και φέρει καρπούς εξόδου (και από το παράλογο και από το λογικό). Αναστάσιμους, υπέρλογους, μη επαισχυνόμενοι Τον Λόγο και τους λόγους Του, για να μην επαισχυνθούμε στον αιώνιο πνευματικό κόσμο δόξας που μας περιμένει και προσκαλεί από τώρα, δίνοντας τα εφόδια, με την δικαία κρίση Του.

Καρπούς και τεκνία, ως ο Ιακώβ. Γυναῖκάς μοι δύο νόει, τὴν **πρᾶξιν** τε καὶ τὴν **γνώσιν ἐν θεωρίᾳ**, τὴν μὲν **Λείαν**, πρᾶξιν ὡς πολύτεκνον· τὴν **Ραχήλ** δέ, γνώσιν ὡς πολύπονον· καὶ γὰρ ἄνευ πόνων, οὐ πρᾶξις, οὐ θεωρία, ψυχὴ κατορθωθήσεται.

Γρηγόρησον ὦ ψυχὴ μου, ἀρίστευσον ὡς ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις, ἵνα **κτήσῃ πρᾶξιν μετὰ γνώσεως, ἵνα χρηματίσῃ νοῦς ὁρῶν τὸν Θεόν, καὶ φθάσῃ τὸν ἄδυτον γνώφον ἐν θεωρίᾳ, καὶ γένη μεγαλέμπορος.**

Δώδεκα τεκνία εκ της Λείας (6) και δούλης αυτής (2) (πράξη) και δούλη της Ραχήλ (2) και Ραχήλ (2) (προπαιδεία και καθαυτή θεωρία) στον τύπο της Εκκλησίας με τις 12 ἐμψυχες κολώνες... κι η Ραχήλ, πεθαίνει στην γέννα και θάπτεται ως σκιά της θεωρίας, όπου γεννᾶται η θεία θεωρία ΧC, (στην Βηθλεέμ και οἶκο του ἄρτου)... [δώδεκα ἀπόστολοι \(Γέροντας Θαδδαῖος της Βιτόβνιτσα\)](#) και [δυο σκέψεις συνειρμικές](#) Φυσικά με ὅχι τυχαίό το 12X12 σε χιλιάδες, το 144.000 της αποκαλύψεως.

Μύριοι τόμοι έχουν γραφεί και συνεχίζουν να γράφονται αλλά και να διαδίδονται προφορικά που δελεάζουν τις ψυχές των αναγνωστών και ακροατών, με πνευματικά κατορθώματα. Επειδή με πνευματικά φαινόμενα και φαντασίες αντὶ Αληθείας, θα πλανήσῃ το ἄλλο πνεῦμα, ἀκόμη και ἐκλεκτοῦς, Κύριε ἐλέησον.

Μία δικλείδα ασφαλείας στα “φαινόμενα” εἶναι ἡ διάκριση τῆς κτημοσύνης ἀπὸ τὴν εὐαγγελικὴ ἀκτημοσύνη. Ἡ μία, ἡ κτημοσύνη και ἐγωπάθεια τῶν κατεχόντων δυνάμεις και γνώσεις ἐπιζητούντων τὴν δόξα τῶν ἀνθρώπων και τὶς θυσίες τῶν ἄλλων στο πρόσωπό τους, σε σχέση με τὴν ἀκτημοσύνη τῆς Ορθοδοξίας που οἱ διαπιδούσες ἀπὸ τὰ καθαρὰ τους ἐνδύματα (θεοῦφαντο στολή) χάρη, ὡς πνευματικὰ “φαινόμενα” στοχεύουν τὴν δόξα Του Θεοῦ (ὅπως και ὁ Υἱὸς ἐπραττε πρὸς δόξαν Του Πέμψαντος) και τὴν διακονία τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἐσχατοί, περικλωσάμενοι το λέντιον.

Ὁ καλὸς Θεὸς να μας δίνει ΔΙΑΚΡΙΣΗ. Διάκριση πνευμάτων που με ἶχνος ταπεινότητος διασφαλίζονται, ἀλλὰ και ἶχνος ἐγωισμοῦ ἐξανεμίζονται τὰ καλὰ.

Πρέπει να προσέξουμε τι μας **συγ-κινούν**, ποια φαινόμενα, ποια λόγια, ποιες “σοφίες” και ἀπὸ ποίους, γιατί ὄντως μας **κινούν** πρὸς (ἀνω ἢ κάτω). **Ἐχοντας στοχεύσει τὴν διάνοια περνάει ἡ ἐνέργεια, καλὴ ἢ κακὴ, στα μέλη.** Γιαυτό και κοινωνοῦντες εὐχόμαστε... *καὶ γενέσθω μοι τὰ ἅγια ταῦτα εἰς ἱασιν καὶ κάθαρσιν καὶ φωτισμὸν καὶ φυλακτῆριον καὶ σωτηρίαν καὶ ἁγιασμὸν ψυχῆς τε καὶ σώματος· εἰς ἀποτροπὴν πάσης φαντασίας καὶ πονηρᾶς πράξεως καὶ ἐνεργείας διαβολικῆς, κατὰ διάνοιαν τῆς ἐν τοῖς μέλεσί μου ἐνεργουμένης·*

Θυμίζει ένα πετυχημένο σκίτσο, δυστυχώς εν μέρει αληθές. Είναι αυτοί που αποδέχονται λόγους μερικής αληθείας από τους πάντες αδιάκριτα, και τις αναπαραγάγουν με καμάρι, αρκεί να μην είναι από Χριστό,

γιατί τότε ντρέπονται.... Τότε, βγάζουν σπυράκια.

Κι η αποδοχή της μερικής αλήθειας έχει να κάνει βαθύτερα με την κατάσταση της ψυχής. Δυστυχώς η μερική αλήθεια "αναπαύει" τα πάθη της, όπου στις γωνιές της κρύβονται σκιές.

Η μερική αλήθεια δεν αφορά μόνο θρησκευτική, αλλά και λογοτεχνική, φιλοσοφική, ακόμη και επιστημονική... που είναι κι αυτή προσπάθεια επιβολής "θρησκείας" αθεΐας και θεομαχίας, όταν ο επιστήμονας ή γενικά ο άνθρωπος, σκέφτεται αυστηρώς χοϊκά με την δικαιολογία της "λογικής" ή συναισθηματικά αλλά χωρίς να ακούει την ψυχή του (οι διαχρονικοί σαδδουκαίοι, αρνητές αναστάσεως).

Παρατηρούμε λοιπόν σε αυτούς τους ανθρώπους, πως παραδέχονται και αναζητούν τα "ιμάτια" που συνεχίζουν να θαυματοουργούν (όπως θεραπεύτηκε εκ της εγγίσεως, η αψαμένη αιμορροούσα) και που εκλάπησαν από τους 4 στρατιώτες και εξοστρακίστηκαν στα 4 σημεία του κόσμου (παλαιός ΑΔΑΜ) αλλά αρνούνται Το Πρόσωπο από το οποίο πηγάζει η θαυματοργία.

Επιτρέπεται όμως κι αυτό, σαν οικονομία Θεού, όπως εκλάπη και ο Τίμιος σταυρός από τους πέρσες, που καθ' όλη την διάρκεια της παράνομης κατοχής φώτιζε με υπέρκοσμο Φως,

ικανό να επιστρέψει στην Αλήθεια τους πυρσολάτρες. Αυτή είναι η σχέση και η υπομονή και θέληση. Να επιστρέψουν οι αποκομμένοι λόγοι (αληθείας και θαυματουργίας) στην ολότητα και Ορθοδοξία, όπου το Πρόσωπο και το Φως που δεν έχει ούτε αφήνει περιθώρια δράσης σκιών. Αυτό ποθούμε λέγοντας να “σημειωθεί το Φως του προσώπου Του Κυρίου εφ’ ἡμῶν”... να μην αφήνει περιθώρια να δρα ο σκιώδης από το πρόσωπό μας...

Οι θρησκείες (ενταγμένες σε τρεις διαχρονικές κατηγορίες, των αρνητών της αναστάσεως και μετά θάνατον ζωής, των ηρωδιανών και τέλος των φαρισσαίων, των επιδεσμικά και τυπολατρών “πιστών”), νοούνται νευροβιολογικές ασθένειες η δε Ορθοδοξία θεραπεία τους.

Όσον αφορά τα μάτια και προσωπείο σε σχέση με την ανεύρεση του προσώπου μας και θέαση Του Προσώπου και πηγής ιάσεων, από μας εξαρτάται η “επιστροφή” των κλεμμένων ματιών και η επανασύνδεση των διάσπαρτων λόγων με Τον Λόγο. Αν παραμείνουν αποκομμένα, δικαιολογούν την έννοια και σημασία του δαιμονικού. Το ίδιο φυσικά και η ισοπέδωση των προσεγγίσεων των μερικών αληθειών με Την Αλήθεια, στο υπό δαιμονική κατοχή οικουμενιστικό πνεύμα.

Ο άγιος Σιλουανός στο... [παραίνεσις στην αντιμετώπιση πνευματικών φαινομένων](#) μας δίνει μια κατά Θεόν συμβουλή...

«Μη δέχου και μη απόρριπτε». «Μη δεχόμενος» ο χριστιανός περιφρουρεί εαυτόν από του κινδύνου αποδοχής δαιμονικής ενεργείας ή υποβολής ως εκ του Θεού προερχομένης και ούτως εθίζεται [102] «προσέχειν πνεύμασι πλάνοις και διδασκαλίαις

δαιμονίων» και δεν προσφέρει θείαν προσκύνησιν εις τους δαίμονας.

«Μη απορρίπτων» ο άνθρωπος αποφεύγει άλλον κίνδυνον: να αποδώση την θείαν ενέργειαν εις τους δαίμονας και ούτω να πέση εις το αμάρτημα της **«βλασφημίας κατά του Αγίου Πνεύματος»**, ως οι Φαρισαίοι, οίτινες την εκδίωξιν των δαιμονίων υπό του Χριστού απέδωκαν «τω Βεελζεβούλ, άρχοντι των δαιμονίων».

Ο δεύτερος κίνδυνος είναι φοβερώτερος του πρώτου, διότι η ψυχή δύναται να συνηθίση να αρνήται την χάριν και να μισή αυτήν. Τοσούτον δε δύναται να εθισθή εις την κατάστασιν της Θεομαχίας, ώστε ούτω να προσδιορισθή και δια την αιωνιότητα. Ένεκα τούτου η αμαρτία αυτή «ουκ αφεθήσεται ούτε εν τω νυν αιώνι ούτε εν τω μέλλοντι». Κατά την πρώτην πλάνην η ψυχή δύναται ευκολώτερον να αναγνωρίση το ψεύδος και δια της μετανοίας να επιτύχη την σωτηρίαν διότι πάσα αμαρτία συγχωρείται πλην της αμετανοήτου.

Το λυπηρό είναι πως ξεδιπλώνεται αυτή η θεομαχία, ύπουλα όσο δεν μπορεί κάποιος να φανταστεί, ακόμη και σε ασκητές και αφιερωμένους ανθρώπους. Το είδαμε και λυπηθήκαμε σε παλαιοημερολογίτες που από ζηλωτισμό και εμμονή στον χρόνο που το ανήγαγαν σε δόγμα, υβρίζουν αγίους όπως τον γέροντα Παΐσιο και Πορφύριο ότι “μαγικά” κι όχι άγια έπρατταν. Θεομαχία κατά του Αγίου Πνεύματος, που μπορεί να προσδιορίσει την κατάσταση της ψυχής στην αιωνιότητα.... Κύριε ελέησον.

Με αφορμή την πνοή, το πνεύμα, έμ-πνευση, αήρ... δυο τρεις αναφορές μόνο εξ αγίων, σχετικές και συνυφασμένες με τους δερμάτινους χιτώνες, την πνευματική ζωή που διαπερνά την φυσική και δρα μέσα σε αυτήν....

Ο αγ.Ιάκωβος Τσαλίκης κάποτε μιλούσε με τον αγ.Ιωάννη Ρώσσο, πνευματικῶ τῷ τρόπῳ. Σε μια στιγμή, ὁ ἅγιος στήν λάρνακα, παραπονιόταν ὅτι οἱ προσεγγίζοντες προσκυνητές, τὸν θεωροῦσαν ἀκίνητο καὶ “νεκρό” κι ἐνῶ ὁ ἅγιος τοὺς μιλούσε, αὐτοὶ δὲν ἀκούγαν. Καὶ λίγο αργότερα, τοῦ λέει τοῦ γερ.Ιακώβου... μισό λεπτό, με φωνάζουν στο νοσοκομεῖο Χαλκίδας, ἐρχομαὶ σε λίγο. Πράγματι σε λίγο ξαναῆρθε, μπήκε στήν λάρνακα, ἔλαβε τὴν γνωστὴ τοῦ θέση καὶ συνέχισαν νὰ μιλάνε.

Εἶναι ὁ μυστικὸς πνευματικὸς κόσμος ποὺ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν ἀκίνησιὰ τῶν δερμάτινων χιτῶνων ποὺ σαν ρούχο ἀφήσαν οἱ ἅγιοι ἐδῶ, (ἀφθαρτο* ἢ ἐν φθορᾷ Κύριος οἶδε) ἀλλὰ πάντα ἐνεργοῦν θαυμάσια. Κι ὁ ἄλλος ἅγιος, “βλέπει” πίσω ἀπὸ τὰ φαινόμενα καὶ ἀκίνησιὰ, ἀκούει πίσω ἀπὸ τὴν σιωπὴν, νοεῖ τὰ θαυμάσια, ἐφόσον ἤδη ζεῖ ἀπὸ τώρα πνευματικὴ ζωὴ, με ἀνεωγμένα καὶ καθαρὰ τὰ ἔσω αἰσθητήρια, δια Χριστοῦ. Εἶναι τὸ ἀγιογραφικὸ καν ἀποθάνει ζήσεται. Κι αὐτὴ ἡ ζωὴ εἶναι ποὺ μεταγγίζεται ὡς χάρις στὶς διαπροσωπικὲς μας σχέσεις, ...38 ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. 39 τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· (Ιωαν.ζ’). Κι ἐμεῖς διψῶντες, ευρῆκαμε καθαρὴ πηγὴ καὶ νάματα ζωηφόρα στοὺς ἀγίους.

[* Ἡ θεία Χάρις σκηπνώνει πρῶτα στὶς ψυχὰς τῶν Ἀγίων καὶ ἀπὸ τὶς ψυχὰς μεταδίδεται καὶ στὰ σώματά τοὺς· καὶ ὅταν κοιμηθοῦν, μένει στὰ λείψανά τοὺς καὶ στοὺς τάφους τοὺς καὶ στὶς εἰκόνες τοὺς καὶ στοὺς ναοὺς ποὺ εἶναι ἀφιερωμένοι σ’ αὐτούς. Εἶναι ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ποὺ ἐνοικεῖ στὰ πρόσωπα τῶν Ἀγίων καὶ ἐν συνεχείᾳ μένει καὶ σὲ ὅλα αὐτὰ ποὺ συνδέονται μὲ τοὺς Ἀγίους ~ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς].

Κατάσταση που σαν μαρτυρία ακούμε (και) για τον αγ.Πορφύριο. Δύο κρητικοί, ένας ιερέας ο π.Μεθόδιος και ο κ.Μανώλης Καπετανάκης βρισκόντουσαν στο κελλάκι του για να πάρουν την ευχή του. ... και τους ρωτά: που με βλέπετε; Κι οι δυο απάντησαν φυσικά αυτό που έβλεπαν, ότι είναι στο κρεβατάκι του. Κι ο άγιος τους “διορθώνει”... κι όμως είμαι στην Κρήτη σε κείνο τον δρόμο, εκείνο το σπίτι... και να μπαίνω και βλέπω αυτό και αυτό κι αυτό περιγράφοντας το σπίτι του κ.Μανώλη... και μετά από την περιήγηση και αναφορά, με ένα μικρό αναστεναγμό, σαν **πνοή**, “εισέρχεται” στον εαυτό (χωρίς νάχει φύγει) κάπως κουρασμένος από το ταξίδι και συνεχίζει να τους ομιλεί.

Μοιάζουν λοιπόν να φαίνονται ότι αρπάζονται, ότι είναι **εκτός εαυτού**, ή να χάνουν επαφή με τον κόσμο, αλλά είναι **εντός Αυτού**, αφού έχουν επιλέξει την αγαθή μερίδα ήτις ουκ αφαιρεθήσεται. Την κυκλική κίνηση του νοός και ακινησία ως αμετεώριστοι με, μες την καρδιά την ευχή, Ο Κύριος και οι λόγοι Του. Είναι σαν την Μαρία, την παρακαθήσασα παρά τους πόδας (ακινητούσα φαινομενικά εξωτερικώς) σε σχέση με την Μάρθα που από την πολύ διακονία περιεσπάτο... [40 ή δὲ Μάρθα περιεσπάτο περὶ πολλὴν διακονίαν· ἐπιστάσα δὲ εἶπε· Κύριε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἡ ἀδελφή μου μόνην με κατέλιπε διακονεῖν; εἶπε οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται. 41 ἀποκριθεὶς δὲ εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλὰ· 42 ἐνὸς δέ ἐστι χρεία· Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἥτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ’ αὐτῆς. (Λουκ.ἰ’)].

Λίγο πιο απλωμένα σε κοσμική θεωρία και άλλη ορολογία, κάποιος θα έλεγε πως βλέπει ή κινείται ή κινεί με το αστρικό του σώμα ή νοητικό. Η διαφορά που έγκειται ενώ μοιάζουν ίδια ή με θύραθεν σοφία, επεξηγήσιμα. Μέριμνα του αγίου είναι η

ενοποίηση του διασπασμένου έσω ανθρώπου ενώ στις ανατολικές θρησκείες δεν θεωρείται προτεραιότητα, αρκούμενοι σε ιδιότητες. Οι ιδιότητες όμως και η “νομή” εκ των εισόδων και εξόδων, του μεν αγίου γίνεται δια της Θύρας ΧC, ενώ οι καρπούμενοι φαινομενικά τις ίδιες ιδιότητες (γιατί κι οι μάνηδες “βλέπουν” παθητικά... κι οι μάγοι “ενεργούν” ...) γίνεται εκτός της Θύρας, ως κλέπτες και ληστές, εκτός Αυτού, εκτός ε-αυτού (εικόνας Αυτού, οπότε πρέπει να νοείται ως έκπτωση όχι μόνο του καθ’ωμοίωσιν, αλλά και του λογικού κατ’είκόνα, στον χώρο του παραλόγου, που επισύρουν μομφή και θεία κατηγορία, με ακραία τιμωρία για παραδειγματισμό τον μάγο κύνωπα που μαρμάρωσε ο αγ.Ιωάννης θεολόγος στο λιμάνι της Πάτμου, και περιμένει το ξεμαρμάρωμα και τελική κρίση...).

Σε πολλές άλλες περιπτώσεις με αίτηση του πιστού προς τον άγιο, Αυτός επεμβαίνει αληθώς και “γράφει” αντί του αιτούντος.... Ακούσαμε για φοιτητές που ενώ έγραψαν ένα από τα θέματα, βαθμολογήθηκαν με 10, σαν να γράψανε 2 θέματα. Ε αυτό το άλλο, ο άγιος το έγραψε. Σε κομπιούτερ κλειστά και κεκλεισμένων των θυρών, την επομένη ημέρα πολιτικός μηχανικός τα έβλεπε σχεδιασμένα ΤΕΛΕΙΑ που απέφεραν και επαίνους (μαρτυρίες της κ.Αθηνάς Σιδέρη ... αποστολού του νεοφανούς αγίου).

Να αναφέρουμε το πώς ο άγιος έπαιρνε τηλέφωνο χωρίς να σηκώσει το ακουστικό; Ότι απάντησε ήδη κεκοιμημένος σε τηλεφώνημα πνευματικού του παιδιού; Ότι εύρισκε λύσεις σε υψηλά τεχνολογικά προβλήματα διαστημοπλοίων ή ιατρικής φύσεως, όντας μόνο β’ κοσμικής τάξης δημοτικού; Αυτό που έκανε φυσικά την διαφορά, δεν ήταν η κοσμική γνώση αλλά η **απόλυτος καθοδήγηση και έμ-πνευση από το πάνσοφο**

Άγιο Πνεύμα, λόγω αγάπης Χριστού, λόγω καθαρότητος....
όλα, λίγα τινά εκ των απείρων, σαν απόδειξη της πνευματικής ζωής που μπορεί να διαπιδύσει της φυσικής (εν ζωή και μετά την κοίμηση για αγίους εκ των χαριτόβρυτων λειψάνων τους ή εικόνων τους ή και αντικειμένων τους).... με εμάς να διαλέγουμε ή την **τροφή δια της Θύρας** (εισελεύσονται και εξελεύσονται) δια των [παρακλητικών](#) ή την εκτός Χριστού επίφοβη και βλαβερή στην ψυχική και πνευματική μας υγεία, τροφή κλεπτών και ληστών.

“Αρπάζονται” κι οι έχοντες αντίθετο πνεύμα, (μάγοι και μάντεις και ανατολικών θρησκειών δυστυχώς και εκ των έσω, των ψευδοπροφητών...), που, “βλέπουν”, “ακούν”
“αισθάνονται”... πράττουν πιθανόν θαυμάσια σημεία και τέρατα, αλλά όντες εκτός εαυτού, προσομοιάζοντας τους αγίους και προφήτες, δυστυχώς **ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΤΟΣ ΑΥΤΟΥ**, οπότε και εντός του μόνου σωστικού Του (αναστημένου) Σώματος, της σωστικής κιβωτού, εν ειδώλω και εικόνες αντί του ευλογημένου καθ’ωμοίωση. Μην μείνουμε στις ιδιότητες, γιατί θα είναι όντως τρομερό και τελεσίδικο, όταν ακουστεί το “*ουκ οίδα υμάς*” ...

Έτσι, οι ιδιότητες που εμφανίζουν, όχι μόνο είναι από τον άλλον εμπνεόμενοι και (υπο)κινούμενοι, δλδ τον αντίδικο της σωτηρίας μας, αλλά και αλλού στοχεύουν. Στην κατέλκυση (666, προς τον αληθοφανή ποιητή ουρανού και γης, ΙΑΠΕΤΟ) και απώλεια ψυχής, αφού μόνο ένεκεν Εμού και του ευαγγελίου, αν θέλει κάποιος μπορεί δια σταυροφορίας και εντός της Ορθοδοξίας να βρει και σώσει την ψυχή του.

Πνευματικός κόσμος ο ένας, πνευματικός κι ο άλλος, ο καθένας με την ζωή του.... Ο ένας με αχνό ενδοκοσμικό

“φως” σαν σε μήτρα περιτριγυρισμένη με βαθύ σκοτάδι, κι ο άλλος, όλο ΦΩΣ, ιλαρόν... τα χρώματά Του και τα βιώματα, είναι υπέρ μέτρον ακόμη και να αναφερθούν. Καταθέτει ο άνθρωπος στο πετραχήλι ό,τι βιώνει και ό,τι του πει ο έχων εμπειρία πνευματικός. Αυτός που “έπαθε”... και επειδή αυτιά που είναι έτοιμα να ακούσουν, θα βρεθεί στόμα να τους μιλήσει, έχουμε εμπιστοσύνη στο τι θα κάνει ο καλός Θεός. **Δική μας υπόθεση, να μεριμνούμε για την μετάνοιά μας, απ’ τα εγνωσμένα (χάριτι) χάλια μας ... να η κλίμαξ, να ο μέγας κανών, ως κανών ζωής. Πρότυπα προς μίμηση και πρότυπα προς αποφυγήν...**

Αμήν ο καλός Θεός να μας δίνει διάκριση πνευμάτων (και θελήσεων), των εμφανιζομένων ως φώτα σε σχέση με το Φως.

Φως και φώτα, μεγάλη τάχα φιλοσοφική κουβέντα, αλλά το ευθές οδηγεί στην όαση και ΧC, σε σχέση με τα άλλα φώτα, τα πλάνα εκ διαχύσεως, έρποντα, ως οι δηλητηριώδεις όφεις εν τη ερήμω, θανατηφόρα, που οδηγούν νου και ζωή στον αντικατοπτρισμό της όασης (και τελικά αντίποδα).

Κι η διαφορά παρεχόμενης νομής; Η Θύρα. Αμήν στώμεν καλώς, σε αυτήν την πνευματική Ζωή κι όχι στην άλλη που πολλά ο άλλος θα παρέξει για αντάλλαγμα της ψυχής... και πάλι μακάρι, να δίνουμε δικαιώματα αιτούντες χάρι (κατά το αιτείται και δοθήσεται κι είναι Ο Κύριος μαζί με τους αγίους Του ταχύς και εύσπλαγχνος), παρά δικαιώματα στον αντίδικο.

* ... Εἶπεν οὖν πάλιν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα τῶν προβάτων. πάντες ὅσοι ἤλθον πρὸ ἐμοῦ, κλέπται εἰσὶ καὶ λησταί· ἀλλ’ οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα. ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι’ ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ

νομήν εὐρήσει. ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ· ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν. (Ιωάν.ι'7)

... ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ **ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι.** 35 ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· **ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν.** 36 τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον εἰάν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; 37 ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; 38 **ὃς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνηθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρτωλῷ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνηθήσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων.**

**** Ἐρχόμενος ὁ Κύριος, πρὸς τὸ ἐκούσιον Πάθος, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγεν ἐν τῇ ὁδῷ. Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερουσόλυμα, καὶ παραδοθήσεται ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ. Δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς, κεκαθαρμέναις διανοίαις, συμπορευθῶμεν αὐτῷ, καὶ συσταυρωθῶμεν, καὶ νεκρωθῶμεν δι' αὐτόν, ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς, ἵνα καὶ συζήσωμεν αὐτῷ, καὶ ἀκούσωμεν βοῶντος αὐτοῦ, οὐκέτι εἰς τὴν ἐπίγειον Ἱερουσαλήμ, διὰ τὸ παθεῖν· ἀλλὰ ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου, καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεόν μου, καὶ Θεὸν ὑμῶν, καὶ συνανηψῶ ὑμᾶς εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.**

Σχετικά: ... [Ο Ἅγιος Ονούφριος \(καὶ ὁ ἄρτος\)](#)

[ἐκ τῆς εἰκόνος...](#)

[Ο ἅγιος Ευφρόσυνος ὁ μάγειρος](#)

[Επὶ τοῦ πρακτέου η Κυριακῆ τῆς Ορθοδοξίας ἡτοι, περὶ ἀναστήλωσης τῶν εικόνων](#)

[Αναλογίες που οικειώνουν τὸν λόγο με Τὸν Λόγο](#)

[Περάσματα καὶ Θύρα](#)

[ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τὸν υἱόν μου...](#)

[ΜΗ ΜΟΥ ΑΠΤΟΥ καὶ ΦΕΡΕ ΤΟΝ ΔΑΚΤΥΛΟΝ ΣΟΥ ΩΔΕ... ἀντίφασις ἡ καθορισμός "ορίων" ΧΩΡΟΥ;](#)

Αφήνω ως τελευταία υποσημείωση την διαφορά του κοσμικού πνεύματος με το θείον, άξονες κι οι δυο της πνευματικής ζωής. Ο ένας λοξός κι ο άλλος ευθύς. Διάκριση που ακολουθεί το... **τα σώματα άγνισον' τους λογισμούς διόρθωσον' τας εννοίας κάθαρων' ...** αφού χωρίς εξάγνιση από παντός μολυσμού, από διόρθωση λογισμών, οι έννοιες θα παραμένουν μπερδεμένες αλλά και αλληλοεπηρεαζόμενα μεταξύ τους, οι λογισμοί αδιόρθωτοι, τα σώματα ρυπαρά και η έκπτωση του θείου και ερμηνεία του πνεύματός Του, στα μέτρα και σταθμά του κόσμου. Εκεί που ο εμπαθής άνθρωπος αντί να διορθωθεί, νομοθετεί υπέρ του πάθους του για να αποσιωπήσει την ελέγχουσα συνείδηση και μετά, δικαιολογεί τα αδικαιολόγητα, ότι η “θρησκεία” μου κι ο νόμος το επιβάλλει Δυστυχώς όμως, πονηρά και δόλια σε θεωρία και πράξη. Βδελυκτά από τον Θεό και ο νόμος Του θα διορθώσει. Αμήν προ τέλους, για ύπαρξη χρόνου μετανοίας.

Συνηθίζει ο κόσμος να αποκαλεί τους διανοούμενους, καθηγητές, ερευνητές και επιστήμονες της μεταπτωτικής φύσης, ποιητές, λογοτέχνες, καλλιτέχνες ακόμη και τραγουδιστές ως ανθρώπους του πνεύματος. Ποια “τροφή” και ποια “ζωή” όμως τους καταξιώνει ως πνευματικούς; Κι ο αγ.Αντώνιος λέει πως καταχρηστικά ονομάζονται οι άνθρωποι λογικοί αν δεν κοινωνούν με Λόγο και λόγους Του. Είναι η επιπόλαιη παραδοχή ότι μόνο η τετράγωνη λογική είναι λογική. Φυσικά, στα άκρα του τετραγώνου της δημιουργίας, όπου και τα δομικά στοιχεία της (πυρ – αήρ – ύδωρ – γη) στηρίζεται μια ολόκληρη (μεταπτωτική) κοσμοθεωρία, που αδιαφορεί για (κι άλλες φορές πολεμά) την πεμπτουσία. Αυτή ανευρίσκεται αν “ενωθούν” αυτά τα 4 άκρα. Και ενούνται σταυροειδώς. Από αυτό το “κοινό” κέντρο απλώνεται ένας

κύκλος, με την δική του “λογική”. Την πνευματική που ανακαινίζει.

Δυστυχώς καμμιά εκ της γης τροφή δεν μπορεί να θεραπεύσει και ανορθώσει πνευματικά τον άνθρωπο, ει μη Ο τυθείς Χριστός. Κι όλοι όσοι ποιούν θαυμάσια πνευματικά μέσα στον κόσμο, γη τρώνε και στην γη έρπουν, κι ας περπατούν πάνω στο νερό ή “πετούν”.

Ο Κύριος μας προσέφερε αχειροποιήτως μια ρανίδα διορθωτικού (μπλάνκο από 6.12.1991) που δείχνει ευκρινώς την επουράνια τροφή των νηπίων, που επειδή φανήκαμε νήπια του νου, ενηπίασεν και Ο Κύριος για την σωτηρία μας.

[λεπτομέρειες στο 3ο πόνημα (οδοδείκτες...) μαζί με ολόκληρο το “σημείον”, όπως φαίνεται και στο εξώφυλλο αυτού]

ΤΡΙΑΝΤΑ μίλια μακριά από τις Αιγαίες, πόλη της Κιλικίας, ησύχαζαν δύο στυλίτες. Ο ένας απ' αυτούς ήταν ορθόδοξος, ενώ ο άλλος άνηκε στην αίρεση του Σεβήρου. 'Ασκήτευαν σε απόσταση έξι μιλίων ο ένας από τον άλλο.

Ο αιρετικός κατηγορούσε την ορθόδοξη 'Εκκλησία και προσπαθούσε με διάφορα επιχειρήματα νά παρασύρει στην αίρεσή του και τον ορθόδοξο. 'Εκείνος τότε, θέλοντας νά τον πληροφορήσει για το ποια είναι η ορθή πίστη, του μήνυσε νά του στείλει μία μερίδα της δικής του κοινωνίας.

Ο αιρετικός, νομίζοντας πώς θα δεχόταν ο ορθόδοξος την πλάνη του, έστειλε με χαρά τη μερίδα. "Έβαλε τότε ο ορθόδοξος ένα καζάνι νά βράζει κι έριξε μέσα τη μερίδα του αιρετικού. 'Αμέσως αυτή διαλύθηκε στο καυτό νερό του καζανιού.

Ύστερα πήρε μία μερίδα από την άγία Κοινωνία της ορθόδοξης 'Εκκλησίας και την έριξε κι αυτή από ίδιο καζάνι πού κόχλαζε. την ίδια στιγμή το καζάνι κρύωσε, ενώ η άγία μερίδα όχι μόνο δεν διαλύθηκε, μα ούτε καν βράχηκε!

Είναι η επιθυμία (6) Χριστού (Χ). Ο ΙΧΘΥΣ.... με την **Θεία κοινωνία** ως μόνο έργο και μέριμνα και προσήλωση (του εμβρύου μέσα στην μήτρα), με αυτό να έχει ως επόμενο αποτέλεσμα την αποδίωξη του

πονηρού, όπως όταν εισάγεται Φως σε ένα σκοτεινό δωμάτιο, διώκεται άκοπα το σκότος.

Εννοούνται, τα **ισχύοντα μυστήρια με αποστολική διαδοχή**, τα μη αποκομμένα Της Αμπέλου, που φέρουν καρπό.

Η ίδια διορθωτική ράβδος (στον τύπο της μεσσίτριας [ράβδου εκ της ρίζης Ιεσσαί](#) και Μητέρας Του Φωτός) ευσπλαχνικά πάντα εμφανίζεται μεσούσης της εορτής. Αν αφήσουμε τα κοσμικά και τον κόσμο, στην κοσμική ροή χωρίς διόρθωση, αλλού θα είναι η κατάληξη κι όχι ποθητή, όχι συμφέρουσα πνευματικά. Στο 0 κι όχι στο (τριαδικό) 1.

Πάλι αχειροποιήτως μας γνωρίζει Ο Κύριος ότι όποιος κουραστεί να τον κυνηγά ο ωρνούμενος στον κόσμο λέοντας (κατά το... 8 νήψατε, γρηγορήσατε· ό αντίδικος ύμών διάβολος ώς λέων ώρνύμενος περιπατεί ζητών τίνα καταπίη...) του προσφέρεται ένας "χώρος", όπου Ο Κύριος τον θάνατο κατήργησε τον διάβολο καταπάτησε (όπως φαίνεται μαρμαρωμένος στο οπισθόφυλλο μύησης και ορθοδοξίας, που μόνο αναλογικά κι όχι ψηφιακά παρατίθεται στην αγάπη σας). Κι όποιος κουραστεί, ας ακούσει ότι *τούτο το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία ...* (Ματθ.ιζ'21)

Τέλος, για την πνευματική ζωή (θέμα κεφαλαίου), ο αγ. Σωφρόνιος Ζαχάρωφ από τον αγώνα Θεογνωσίας, παραινει:

"Αρχή της πνευματικής ζωής είναι η αρχή της πάλης κατά των παθών. Η νίκη κατά των παθών είναι το δυσχερέστερο έργο. Η νίκη αυτή είναι η πιο μεγαλειώδης από όλες. Η απάθεια είναι ανώτερη από το χάρισμα της θαυματουργίας. Τα πάθη νικώνται με μακρό, επίμονο βαρύ αδιάλειπτο αγώνα ημέρα και νύχτα και με τη συνέργεια της χάριτος.

Κατά τη συναναστροφή σας με τους άλλους ανθρώπους μου φαίνεται καλό να διατηρείτε κάποια απόσταση και να κλείνεστε στον εαυτό σας. Για το σκοπό αυτόν είναι καλό να ενεργείτε ως εξής: Για να μη θλίψετε τον αδελφό σύμφωνα με την εντολή, πρέπει να είστε πάντοτε στην επαφή σας με τους ανθρώπους απλός και ευχάριστος. Ο ίδιος όμως να μη δίνετε αφορμή για συζητήσεις και να μην ενθαρρύνετε τη συνομιλία.

Σας ρωτούν κάτι; Απαντήστε με καλή διάθεση. Δεν χρειάζεται όμως να υποβάλετε ερωτήσεις να αρχίζετε διάλογο, να τον ενθαρρύνετε....

Η αλήθεια είναι ότι όταν παρασυρόμαστε σε συζητήσεις θεολογικού χαρακτήρα παρεκκλίνουμε από την άμεση επιδίωξή μας. Ωστόσο αυτό όμως είναι αναγκαίο ως ένα βαθμό....

Στη συνέχεια οφείλουμε να συγκρατήσουμε τον νου από την τάση του προς την κατεύθυνση αυτή για να προσελκύσουμε και συγκεντρώσουμε την προσοχή μέσα μας.

Ο μακάριος Διάδοχος γράφει: "Για τον νου μας είναι μαρτυρικά δύσκολη η παρατεταμένη άσκηση της νοεράς καρδιακής προσευχής, λόγω της πίεσης και της συγκέντρωσης που απαιτούνται κατά την προσευχή αυτή.

Στη θεολογία όμως (στις θεολογικές συζητήσεις) ο νους ορμά με χαρά βρίσκοντας εκεί την έκταση και την ελευθερία που επιζητά. Δεν πρέπει όμως να τον αφήνουμε στην οδό αυτή ή να του επιτρέπουμε υπέρμετρα να επιδίδεται σε αυτή τη χαρά"...

Πνευματική ζωή, μέση και μέσον

Η θεία πνοή δια της οποίας λάβαμε ύπαρξη, εγκαταστάθηκε από τον καλό Θεό στο μέσο της καρδιάς, σαν σπινθήρας. Στο ίδιο μέσο εγκαθίσταται και το μέσον (σταυρός) δια του οποίου ο καλός Θεός θέλει να μας αξιώσει και της Ζωής. Ο Σταυρός και σταυροπροσκύνηση, μια ουράνια πολιτεία στην “καθημερινότητα” δεν είναι μια χρονική φωτοβολίδα “πίστης” που εξαντλείται την σαρακοστή ή τις ημέρες νηστείας ή τις μεγάλες γιορτές, που τότε κάπως τον ξεχνάμε λόγω χαράς Αναστάσεως και χαρούμενων θείων γεγονότων, αλλά διαρκής βιωτή.

Κι ενώ προβάλλεται μόνο το μεσούσης της μεσοπεντηκοστής, με το: ...Μεσούσης τῆς ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισον νάματα ὅτι πᾶσι Σωτὴρ ἐβόησας· **ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστὲ ὁ Θεὸς δόξα σοι.** σίγουρα δεν διψάμε μόνο τότε, αλλά καθ’ ἡμέραν. Αυτό το “μεσούσης” και μέσον, καλούμαστε να βιώνουμε και ανευρίσκουμε συχνότερα, “εξαρτώντες” την ζωή από Αυτό...

Νομίζω πως το εντοπίσαμε στο μεσούσης προς τα Χριστούγεννα... που ο αγ.Σάββας με την καρκινοειδή γραφή και τον αγ.Νικόλαο μας παρέχουν στοιχεία πνευματικής αλφαβήτας και βοήθεια αυτογνωσίας. Εκεί στη μέση του ανθρώπου και τα δυο, νεφρά και επινεφρίδια – όπου εις τα νεφρά "ταμιεύεται" το γονητικόν σπέρμα και εκείθεν κινούνται τα υπογάστρια και από αλλού (αγ.πατέρες) έχουμε πως στα επινεφρίδια, εντοπίζεται η έδρα της ψυχής)... το δε πέραςμα από την μία στην άλλη “ζωή”, ο σταυρός.

Μεσούσης της μεγάλης σαρακοστής στήθηκε για προσκύνηση **ο Σταυρός**, που με την διόρθωσή Του οδηγούμαστε προς την Ανάσταση την πνευματική κι όχι την κοσμική (που όταν ακούγεται το “Χριστός Ανέστη” διασκορπίζεται ο “πιστός” λαός ωσάν εχθροί Αυτού...) όπως συμβαίνει και με τα κοσμικά χριστούγεννα, του ανάσκητου και χοντρού αηβασίλη, που εξαντλείται η εορτή σε λαμπιόνια και φαγοπότι και ξεκούραση....

Πάλι μεσούσης προς την κοίμηση της Θεοτόκου, τοποθετήθηκε η Μεταμόρφωση, αφού χωρίς την πνευματική γνώση των λόγων της φύσης (προφ.Ηλίας) και την πνευματική γνώση των λόγων των Γραφών (προφ.Μωυσής), την μακαρία **ακρόαση και τήρηση** του ευαγγελίου (του μεσγ.παρακλητικού), αλλά και την **αφωνία του Ζαχαρία** (το ανεξομολόγητον, που προβάλλεται με τον μικρό παρακλητικό) πως θα μεταμορφωθούμε σε τέκνα Φωτός, πως θα ακολουθήσουμε την θέληση Της ολκάδος των θελόντων σωθήναι και ανύψωση;

Δυστυχώς η βαρύτητα και τα άγκιστρα δεν μας αφήνουν να απογειωθούμε, να αναληφθούμε... Έτσι, παρά τα τυπικά, παρά την “λογική” θρησκευτική μας μετοχή, φωτιζόμενα από το άλλο φως, την άλλη λογική, μοιάζουν αλλιώς να είναι τα πράγματα και παρατηρούμαστε συχνά γιαυτό.... :

...πόσοι τάχα κοινωνούντες την θεία μερίδα την παραλαμβάνει ο άγγελος για να μην καεί ο ανάξια προσερχόμενος άνθρωπος; Πυρ τυγχάνει κι ο Κύριος είναι εύσπλαγχνος!! (μήπως συνέβη και σε μας, και δεν το συνειδητοποιήσαμε;) Πόσοι φαινότανταν ότι δεν κοινωνούσαν (κοσμικώς) αλλά ο καλός Θεός τους έδινε θεία μερίδα προς στήριξη; πόσα “άδεια” στασίδια θυμιαζόντουσαν και κατελημμένα τα προσπερνούσε

ο ιερέας; Πόσοι εκτός ναού αναστάσεως το Μ.Σάββατο τους άναψε το “άγιο Φως” την λαμπάδα;

Βαπτισθήκαμε εξωτερικά εν ύδατι και λάβαμε τα χαρίσματα εν πνεύματι και εν δυνάμει. Αλλά μόνο η εξωτερική βάπτισις δεν αρκεί αν τα χαρίσματα παραμείνουν παραχωμένα μέσα στην σάρκα. Μας έριξε ένα άγκιστρο από την άλλη όχθη Ο Κύριος και μας προτείνει να ελχθούμε από αυτό και να περάσουμε ολόσωμοι... 5 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ἐὰν μή τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Πάλι ως μέσον, Ο Κύριος εμβάς στον Ιορδάνη, τα ιορδάνεια ρείθρα εστράφησαν εις τα οπίσω και ο ποταμός δεν καταλήγει πλέον στην “νεκρά θάλασσα”. Εισερχόμενος Ο Κύριος δια του βαπτίσματος και στην δική μας ζωή, ο ρους αυτού του ποταμού δεν θα καταλήξει εις την νεκρά θάλασσα, αλλά στην Ζωή, με προϋποθέσεις. Είναι το καλόν και απαραίτητο πνευματικό εμβόλιο, που θα επιφέρει την καλή αλλοίωση και στο σώμα (στο σύνολο του ανθρώπου), ώστε να μετατραπεί η αρά σε χαρά.... Γιαυτό και ομολογούμε το ΕΝ βάπτισμα που ενεργοποιεί το ΕΝ πνεύμα κι όχι αδιάκριτα οικουμενιστικά όπως θολολογεί η βαπτισματική “θεολογία”.

Αυτό το μεσούσης, θα μπορούσε να δώσει όχι απλά ένα κεφάλαιο, αλλά με αφορμή αυτό το “μέσον”, να αναπτυχθεί όλη η θεραπευτική της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Με το συγγραφείν να είναι τέχνη του αφαιρείν, επιτρέψτε μου μόνο δυο τρεις παραγράφους σχετικά.

Σε παληές αγίες γραφές συναντάται ο αριθμός του θηρίου ως 616 (χις') και σε άλλες ως 666 (χξς') με επικρατούσα την τελευταία. Νοηματικά και σχηματικά, είναι το ίδιο. Ο

διαβολέας, το λέει και το όνομά του, μπαίνει στην μέση (ΧC, μεταξύ χ και ς) και διαβάλλει, είτε σαν Ι (ί' τάγμα δαιμόνων) είτε σαν ξ που φαίνεται η οφιοειδής του πορεία, όντας επάνω, εκπεσών και κρεμάμενος, ως ουραγός Φωτός και απόλυτα εξαρτημένος (και μη προβαίνων σε καμμιά κίνηση, αν δεν του το επιτρέψει ο Κύριος).

Κι αυτή η διαβολή που δρα στο μέσον σαν **κάτω όψη και ασθενεί** και θανατώνει με το δηλητήριο του τον κόσμο, προβάλλει άθελά του την **άλλη όψη**, όπου ο κρεμασμένος και ανηρτημένος χάλκινος όφης εν τη ερήμω επί της ράβδου του Μωσέως, αντίτυπο Του Κυρίου που δια του σταυρού Του θανατώνει τον θάνατο, φέρνει **την ίαση**.

Διαβάλλει τον άνθρωπο λόγω του φθόνου του, επειδή δεν θέλει να τον βλέπει ενοποιημένο σαν μονάδα, όμοιο με Τον Κύριο, κατακερματίζοντάς τον ψυχικά με την αμαρτία. Μια ενότητα και ίαση που μπορεί να τελεσθεί, ΜΟΝΟ δια ΧC και εν ΧC. Διαβάλλει και τους ανθρώπους μεταξύ τους. Αν ο άνθρωπος ενδώσει στο πυρ των πειρασμών, ψύχεται η ψυχή του. Αν όμως αντισταθεί δυνάμει του άλλου πυρός* Ο σταυρός Του Κυρίου δια του οποίου τελούνται όλα τα μυστήρια, ανάγει την ψυχή του ασκουμένου σε τόπο χαράς και αναψύξεως (από τώρα) ανεβάζοντάς τον σε τόπο και χώρα αναστάσεως, από τόπο αράς και στάσεως, επαναστάσεως κατά του θείου θελήματος, με επόμενο τον τρόπο, όπως βίωνε ο Κάιν.

Επί του πρακτέου, διαβάλλοντας ο αντίδικος δύο ανθρώπους, χύνοντας το δηλητήριο του εγωισμού από την πηγή κάθε εγωισμού διάβολο, θα μπορούσε ο καθένας να μείνει στο μερικό δίκηο που έχει από την πλευρά του και που το ενσπείρει στον νου ο αρχιδικηγόρος. Σε αυτήν την φάση, δίκηο μπορεί να

έχουν κι οι δύο, και να πολεμούν “λογικά” γιαντό, αλλά το ζητούμενο είναι η χάρις και η διάλυση των σκιών που τους χωρίζουν. Αυτό δεν επιτυγχάνεται ει μη, δια της άλλης όψης, πάλι “μέσου” που μας ενώνει. Κι είναι **το παντοδύναμο όνομα Του Κυρίου το μέσον και Ο Μεσσίας λυτρωτής**. (κι όπου Κύριε ελέησον, εκεί Κι Ο Κύριος). ΑΝ ο ένας από τους δύο (κι αν και οι δύο, ευχής έργο) διαβαλλόμενοι, αντιληφθούν την διαβολή και αρχίσουν μυστικώς να εύχονται ο ένας για τον άλλον και τον εαυτό τους να τον ελεήσει/φωτίσει Ο Κύριος, η ενδιάμεσος σκιά αποσύρεται και δίνει την θέση της στο Φως. Η μία όψις στην άλλη.

Πέρασμα χάριτι, με την κατά Θεό αγάπη και θυσία και υπέρβαση. Τότε και έτσι σπάζουν και αναιρείται η δράση από τα πεπυρωμένα βέλη του πονηρού τα καθ' ημών δολίως κινούμενα, από αντίστοιχα βέλη Φωτός εξ ιλαρών αγγέλων, που ως οι καλύτεροι φίλοι και φύλακες τρέχουν να μας βοηθήσουν σε κάθε ανάγκη.

Αγαθοί διάκονοι με ζωγραφισμένα στα πρόσωπά τους την αγωνία και τον ένθεο πόνο για την σωτηρία μας. (...η άλλη όψη του εσταυρωμένου μοναχού, με την άλλη χαρά και ουράνια γλυκύτητα). Άγιε άγγελε ο εφεστώς... φύλαττε.

Η πίστις σου σέσωκε, δια πίστεως η σωτηρία. Και στην κάτω όψη, είμαστε διατεθειμένοι να πιστέψουμε ότι πίσω από την σελήνη και αστέρες κρύβονται δαιμονικές ενέργειες και ενεργούν κατά τον εγωισμό και δικαιώματα που δίνουμε (αστρολογία). Έτσι

είναι, είτε κάποιος “πιστεύει” στην αστρολογία είτε ως “γνήσιος” θρησκευόμενος την απορρίπτει. Ο Κύριος όμως του παντός, έθεσε αγγέλους υπεύθυνους για την κίνηση των άστρων επί των τροχιών που διατάχθησαν μέσα στο σύμπαν, κι αυτοί παρότι “στηρίζουν” γίνονται θεατοί μόνο από την άνω όψη. Έτσι, δια πίστεως όχι μόνο οράται η άνω όψη, αλλά και ενεργεί με την εντολή Του Κυρίου, όπου εντοπίζεται ταπεινότητα. Όχι μόνο στην ΠΔ αλλά και στην Καινή, έμεινε καρφιστωμένος ο ήλιος στην θέση του, μέχρι να περαιώσει την πορεία του με το φως της ημέρας για να μην “σκοντάψει” ένας άγνωστος στους πολλούς άγιος. Ο αββάς Πατερμούθιος (+9 Ιουλ). Μπορεί να το δικαιολόγησε στους έκπληκτους ανθρώπους (να μέινει ο ήλιος στην ίδια θέση για ώρα πολύ), ότι αν έχετε πίστη ως κόκκο σινάπεως, γίνονται θαύματα... αλλά στην ουσία, “έσκαψε” και βρήκε τον σταυρό και τον βίωσε, δια του οποίου περνάει ο άνθρωπος από την μία όψη στην άλλη.

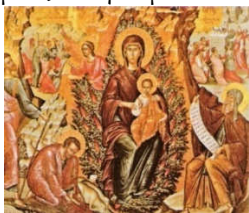
Αμήν κι εμείς να βρούμε τα 4 άκρα του ζωοποιού σταυρού προσευχή – νηστεία- ακρόαση – τήρηση και να ακολουθήσουμε εις βάθος (και ύψος πνευματικό) τον μίτο που τον εμφανίζει στην ζωή μας λαμπρό. Από τύποις και εξωτερική προσευχή και νηστεία όπως ο φαρισσαίος που αποδεκάτιζε τα αγαθά, πλενόταν έως πήχεως.... στα θεάρεστα του Θεού. Από επιδερμική, νηστεία προσευχή (που μόνο δι αυτών εκπορεύεται το γένος των δαιμόνων) στην μακαρία ακρόαση και τήρηση. Όλα, δι ευχών, ολοέν λεπτότερα και λαμπρότερα. Κι όσο λαμπρύνεται ο εν ημίν σταυρός, τόσο αντανακλάται αυτό το Φως στο πρόσωπό μας. Το ψαλμικό εσημειώθη.

Συγχρόνως, παρατηρεί ο αγ.Αρσένιος Μπόκα, πως στην καρδιά μας έχουμε έναν σταυρό και έναν θρόνο. Όσο κάθεσαι στον θρόνο το εγώ μας, Ο Κύριος κρεμάται επί του Σταυρού... ενώ

όταν “σταυρωνόμαστε” εμείς για την αγάπη Του, στον θρόνο της καρδιάς μας κάθεται Ο Κύριος, όπου στην πρώτη περίπτωση ισχύουν οι σκιές, ενώ στην δεύτερη το Φως.

Διαβιούντες εν σκιά, και επιστρέφοντας στην ενδιαμέση εισχωρούσα δολίως διαβολή.... αν πάλι, το παιδί δεν ακούει τον γονιό (κι ο γονιός σκάει πως ενώ έχει δίκη κι είναι για το συμφέρον του παιδιού, δεν εισακούεται) ή κάποιος έχει σηκώσει τείχος αδιαπέραστο κοσμικώς εναντιούμενος οποιασδήποτε νοθεσίας και δεν σηκώνει κουβέντα, μία είναι η λύση. Το καλύτερα... πέντε λέξεις εν νοῖ παρά χίλιες εν γλώττη, και η **παρέμβαση της Μεσσίτριας Θεοτόκου, που τα εναντία εις ταυτό αγάγει**. Το γνωστό, αν δεν ακούει το παιδί σου, πέστο στην Παναγία να του το πει. Εκεί στο μυστικό μέσο, στα βάθη της αγνώστου ψυχής, όπου δρούσε η διαβολή, ενεργεί θαυμασίως διττά, όπως διττά δρα και ο Σταυρός. Η δόξα των αγγέλων και το τραύμα των δαιμόνων. Γιαυτό και χαιρετάτε αξιοχρέως: *Χαῖρε, ἀστραπή τὰς ψυχὰς καταλάμπουσα, χαῖρε, ὧς βροντὴ τοὺς ἐχθροὺς καταπλήττουσα...*

Αμήν δι ευχών, βαδίζοντας την βασιλική μέση οδό να διακρίνουμε τα θαυμάσια συμβαίνοντα από τους μεσίτες μας (Κύριο και δι Αυτού όλοι οι ενωμένοι αρρήκτως μαζί Του, Παναγία, Σταυρός, άγιοι πάντες, αγγελικαί δυνάμεις...). Αμήν η καλή μας Παναγία να μας δίνει διάκριση, γρήγορο νου, σώφρονα λογισμό, καρδιά νήφουσα.... Να γεννά στην ψυχή μας λογισμό δικό Της, όπως ενσάρκωσε Τον Λόγο.

* Περί ἀφθάρτου ἐν φθαρτοῖς ἐκ καμάτων καὶ ἰδρώτων ἀγνεΐας καὶ σωφροσύνης. 2. (880.) Ἀγνεΐα ἐστὶν ἀσωμάτου φύσεως οἰκειώσεις. Ἀγνεΐα ἐστὶν φύσεως ὑπὲρ φύσιν

ὑπερφυῆς ἄρνησις· καὶ ἀσωμάτων σώματος θνητοῦ καὶ φθαρτοῦ
παράδοξος ὄντως ἄμιλλα· ἀγνός ἐστιν ὁ ἔρωτι ἔρωτα
διακρουσάμενος, καὶ **πῦρ πυρὶ ἀϋλῶ ἀποσβέσας**. (από την 15^η
βαθμίδα περὶ ἀγνεΐας αγ.Ιωάννου κλίμακος)

Μπορεῖ νὰ στριμώχνονται τώρα πρὸς τὸ τέλος σκέψεις,
λογισμοὶ νὰ καταγραφοῦν, ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἡ ὑπὲρ χρυσοῦ
σιωπὴ....

Αμὴν συμψάλλοντες... καὶ δι' εὐχῶν διορθούμενοι πρὸς
ωφέλεια, ἐπίγνωσις τῆς Ἀληθείας καὶ σωτηρία.

**Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις;
τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι,
ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσῃταί σου Χριστὸς ὁ Θεός,
ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.**

«Ἡμάρτομεν, ἡγομήσαμεν, ἡδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ
συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ
παραδόῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός».

...ἡμάρτομεν γὰρ καὶ ἡγομήσαμεν, καὶ οὐκ ἐσμέν ἄξιοι ἄραι τὰ
ὅμματα ἡμῶν καὶ βλέπει εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ· διότι
κατελίπομεν τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης σου καὶ **επορεύθημεν ἐν
τοῖς θελήμασι τῶν καρδιῶν ἡμῶν**. Ἀλλ' ἵκετεύομεν τὴν σὴν
ανείκαστον ἀγαθότητα· φείσαι ἡμῶν, Κύριε, κατὰ τὸ πλήθος τοῦ
ελέους σου, καὶ σῶσον ἡμᾶς διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, ὅτι
ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν· ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς του
αντικειμένου χειρός καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ἀμαρτήματα καὶ **νέκρωσον
τὸ σαρκικόν ἡμῶν φρόνημα, ἵνα τὸν παλαιὸν αποθεμένοι
ἄνθρωπον, τὸν νέον ἐνδυσώμεθα καὶ σοι ζήσωμεν**, τῷ ἡμετέρῳ
δεσπότη καὶ κηδεμόνι... Μεγ.Βασιλείου

Αλλ' επειδή.... δια Σταυρού, χαρά εν όλω τω κόσμω, στην άλλη όψη του δικού μας σκότους είναι η θεία ελπίδα, που ου καταισχύνει... και ουκ απογινώσκομεν παρότι αμαρτωλοί... 5 ή δὲ ἐλπίς οὐ καταισχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυνται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν. (Ρωμ.ε')

Στην άλλη όψη του "θανάτω θάνατον πατήσας" (που τυπύται ο σταυρός στην κοιλία και ομφαλό) είναι το "Χριστός ανέστη εκ νεκρών" και η χαρά της αναστάσεως (τυπούμενο ναι μεν στην κεφαλή, αλλά κατέρχεται Η Αγία Τριάς στην κοιλία) ... κι εμείς ευχόμαστε "ως εν ουρανῳ και επί της γης". Όπως στην κεφαλή (νυν – αιώνιο παρόν) έτσι και στην κοιλία (αεί – τον όλο χρόνο). Αλλιώς πως θα βιωθεί το " *ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω. 38 ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος*" ... (Ιωαν.ζ') ; αφού αμφίδρομα, όσο πατείτε ο θάνατος (προαιρέσει και ασκήσει) τόσο ανασταινόμαστε κι όσο ανασταινόμαστε (χάριτι), πατείτε ο θάνατος... όχι γενικῶς και αορίστως, αλλά..

Καὶ εἰς τὸν ὀμφαλὸν ἐμφωλεῖται ὁ ὄρακων, ὅπου κυριεύει τὰ νοσήματα τῶν παθῶν, καὶ περικυκλῶναι τὴν καρδίαν.

Κύριε, ὄπλον κατὰ τοῦ Διαβόλου τὸν Σταυρόν σου ἡμῖν δέδωκας· φρίττει γὰρ καὶ τρέμει, μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν, ὅτι νεκροὺς ἀνιστᾷ καὶ θάνατον κατήργησε. Διὰ τοῦτο προσκυνοῦμεν τὴν ταφὴν σου καὶ τὴν Ἑγερσιν.

Για τον αγ.Γαβριήλ δια ΧC σαλό και όλους τους αγίους, πρέπει να γίνεται η τύπωση του Τιμίου σταυρού εφ'ημών, ορθῶς εξωτερικά και ορθοδόξως εσωτερικά, ώστε να μην γινόμαστε περίγελως των δαιμόνων. Μόνο έτσι περνάει κάποιος από τα εξωτερικά στα εσωτερικά και έσω ζωή. Μην τύχει και είμαστε

χαρούμενοι φανταστικά κι όχι πραγματικά. Με ειρήνη κοσμική, (όπως συναντάται σε ευσεβιστές, επιδερμική χαρά, κίβδηλη ειρήνη, ταπεινολογία αντί υψοποίου ταπεινότητας...) αλλά όχι τα υπέρ νουν χαριζόμενα δώρα Αναστάσεως, εκ του Σταυρού. Αμήν να μην ακούσουμε τα “ουαί”...προτεινόμενο από Τον Κύριο πλην των άλλων (Ματθ.κγ’) ιδίως το... **καθάρισον πρῶτον τὸ ἐντὸς τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς αὐτῶν καθαρὸν** (ώστε να λύσουμε την τυφλότητα και αποφύγουμε το κρίμα και κατάκριμα).

...Πόσο μικρή λεξούλα αυτό το “έσω” του τίτλου (έσω Ζωή) αλλά πόσο μεγάλη σημασία “κρύβει”... Κι ο καλός Θεός “έδειξε” πως καθαρίζεται το εντός, το έσωθεν του ποτηρίου. Δια του θείου πυρός (και Αίματός Του που αποπλύνει και ως θεία κοινωνία ακούγεται... πρόσεχε άνθρωπε!! πυρ τυγχάνει). Κι η λεξούλα αποτελείται “απλά” από το “σ” που είναι μεταξύ ε και ω [ε(σ)ω], τα δύο καθέτως “όμοια” σχήματα, όπως το Μ και το Σ. Το Σ της γνώΣης και ως ς, το πυρ του πνευματικού ανθρώπου σε σχέση με το Μ της γνώΜης του ψυχικού, ανάλογα με τον προσανατολισμό του προσώπου μας, που κυνηγά για κατάκτηση του θησαυρού που ζητά η καρδιά μας, αστόχως ή ευστόχως... γνώμη (ακόμη και σοφία του κόσμου) που δεν είναι φως ή ΦΩΣ (και ενυπόστατη σοφία, ΧC) που μετεχόμενο είναι και δίνει γνώση. (σε άλλο πόνημα αναλύθηκαν τα... ΘΕΤΙΣ - ΘΕΜΙΣ – ΘΕΣΙΣ). Ανάλογα, **όποιο πυρ** διαλέξουμε να **παρεμβάλλουμε** και βιώνουμε (φαρισσαϊκό που μεριμνά για τα έξωθεν του ποτηρίου ή ορθόδοξο για την έσω κάθαρση) μεταξύ έσω ή έξω (ε) και του “ω” ως κατάληξη, **θα αποβεί Αυτό, εις τελική ωφέλεια ή κατάκριμα**. Το πυρ της αράς που κατακαίει ή το πυρ της χαράς που ανακαινίζει.

Η εν ημίν σκυταλοδρομία και κατάργηση της ιδιωτεύουσας γνώμης και λογισμών για χάριν της γνώσης και Λόγου με λόγους Του (φυσικού νόμου και γραπτού), στον κόσμο θα εμφανίζεται ως μια απλή γνώμη εν μέσω πολλών, χωρίς βία πειθούς. Εξαργτάται απόλυτα από την διάκριση του πλησίον για να κατορθώσει αυτή και

το δικό του πέρασμα και κατανόηση λόγω αποδοχής. Το ...όστις θέλει. Το τόσο παντοδύναμο αλλά και ευγενές ως Τον Εσταυρωμένο επ' αυτού, καταδεκτικό της ελευθερίας του προσώπου, σημείο του Σταυρού. **Η ωραιότης της Εκκλησίας.**

Τότε η εξωτερική Ζωή μεταστρέφεται (δια μετανοίας) σε Ναό, (το Z σε N) και όσο αμφίδρομα η αποκομμένη γνώμη ενώνεται και υπηρετεί και εκδηλώνει ακώλυτα την γνώση (Μ σε Σ και η γνώση εκδηλώνεται δι αυτής), επιστρεφόμενα τα κλαπέντα μιάτια Στο θείο πρόσωπο. Τότε ενσωματονόμαστε Στο ΕΝΑ αναστάσιμο Σώμα, τότε ποιούμεθα χάριτι ναός, τότε ισχύει το, **πιστεύω αυτό που πιστεύουν οι άγιοι**, διατηρώντας την αγιοπνευματική συνέχεια και το εν εξελίξει δυναμικό σχέδιο του καλού Θεού, που έχει δύο ισάξια σκέλη. Από την μία, το στέρεο Τέλος (Ω), με σταθερό προσανατολισμό και άξονα όπως το όρισε η Εκκλησία με τους θεόπνευστους αγίους (γραφτό νόμο, έδρα του Μωσέως) και από την άλλη, το ρευστό και μεταβλητό σχέδιο Του συνοδοιπορούντος έως της συντελείας Λόγου και του έτερου παρακλήτου (ως αλήθεια στον φυσικό νόμο* και έδρα του ζωντανού προφ.Ηλία), που κλίνει τα σύμπαντα, αλλάζει τα δεδομένα, συγκαταβαίνει με αλλαγές της γνώμης Του, για να σώσει και τον τελευταίο μετανοούντα (κι αυτό, ΑΝ ο ίδιος το θέλει, προτείνοντας χείρα για ανέλκυση εκ του ΑΔΗ) αγαπώμενο άνθρωπο.

[* κάπως στο παρόν αναβαθμισθείσης της υποτιμημένης και ξεχασμένης αλεξανδρινής θεολογικής σχολής των λόγων, ικανό θεόσοδο εφόδιο, ώστε αυτοί που φιλοσοφούν χωρίς Χριστό, να φιλοσοφήσουν με Χριστό και ευστοχήσουν και περάσουν στην σώζουσα φιλοκαλία...].

Μεταξύ δε του Μ και Σ, Ζ και Ν, ο σταυρός που άλλοτε γίνεται μέσον διέλευσης και άλλοτε αδιαπέραστος μεσότοιχος (όπως συνέβη στην αγ.Μαρία αιγυπτία), παραπέτασμα όπως κρύβονται τα άγια των αγίων από τους αμήνους, κράτημα νοός προ αναστάσεως, άλλοτε διαφανές και άλλοτε αδιαφανές, ανάλογα πάντα της προσωπικής μας μεταστροφής, ταπεινότητας και μετοχής στα ζωοποιά μυστήρια. Αμήν να βάλουμε αρχή μετανοίας για να ακούσουμε το απερίγραπτο

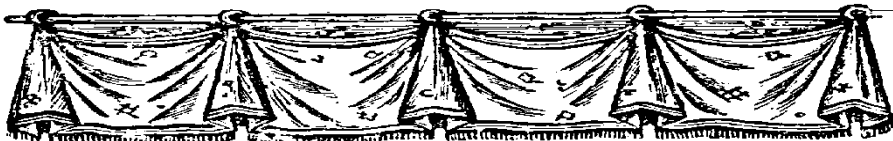
με κοσμικά λόγια, να ιδούμε το ασύλληπτο σε περιγραφή θείον ένδυμα και ζήσουμε εν καθαρά καρδιά το φαιδρόν της αναστάσεως μήνυμα "ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ" χαρά μου... προσωπικά, βιωματικά κι όχι τυπικά. Άγγελος δε συγχαιρόμενος (όπως φαίνεται στο εξώφυλλο) θάχει κατορθώσει να αδειάσει και το δικό μας μήνυμα και κοινοποιήσει στον κόσμο το "ουκ έστιν ωδε, ηγέρθη", ανάγοντάς μας στην Α-λήθεια και δίνοντάς μας θεία μνήμη και μετοχή στο "νυν". Εκεί όπου, ενώ τα θεία γεγονότα συνέβησαν άπαξ, αυτά παρατείνονται στους αιώνες, για να τα βιώσουμε κατά τάξη και ετοιμότητα. Αμήν δι ευχών, ολοέν και εκτυπώτερον σου μετασχείν...

Ρωτούσαν τον αγ.Γεώργιο γιατί χαίρετε, και λένε, πως ο άγιος τους απαντούσε... επειδή είμαι χριστιανός. Αμήν κι εμείς κατ' επιταγή και πηγαία αίσθηση να αναβλύζουν τα ...16 **Πάντοτε χαίρετε**, 17 **άδιαλείπτως προσεύχεσθε**, 18 **έν παντί εύχαριστείτε τούτο γάρ θέλημα Θεού έν Χριστώ 'Ιησού είς ύμάς**. 19 τὸ Πνεῦμα μὴ σβέννυτε, 20 προφητείας μὴ ἐξουθενεῖτε. 21 πάντα δὲ δοκιμάζετε, τὸ καλὸν κατέχετε· 22 ἀπὸ παντὸς εἵδους πονηροῦ ἀπέχεσθε. 23 **Αὐτός δὲ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης αγιάσαι ύμάς ὀλοτελεῖς, καὶ ὀλόκληρον ύμῶν τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα ἀμέμπτως έν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν 'Ιησού Χριστοῦ τηρηθεῖ**. 24 **πιστὸς ὁ καλῶν ύμάς, ὃς καὶ ποιήσει**. (Α'Θεσ.ε')

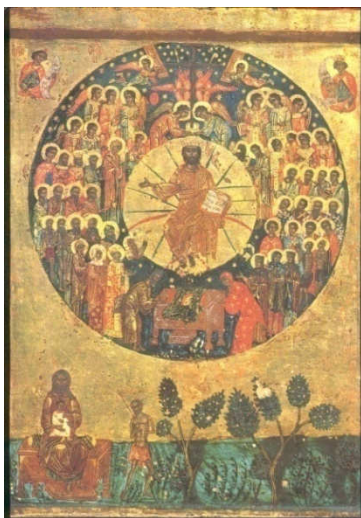
**Προσκυνούμεν
Σου τά Πάθη, Χριστέ
δειξον ἡμῖν καὶ τὴν ἔνδοξόν σου
Ἀνάστασιν**

"Την άχραντον εικόνα Σου προσκυνούμεν
αγαθέ, αιτούμενοι συγχώρεσιν των
πταισμάτων ημών βουλήσει γαρ
ηυδόκησας ανελθειν εν τω Σταυρώ ινα
ρύση ους έπλασες εκ της δουλειάς του
εχθρού όθεν ευχαρίστως βοώμεν χαράς
επλήρωςας τα πάντα ο σωτήρ ημών ο
παραγενόμενος εις το σώσαι τον κόσμον."

ΤΕΛΟΣ
ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ

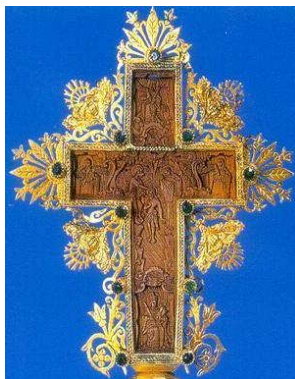
Στο Ω των αγίων πάντων από Τον φωτίζοντα και χαριτώνοντα Α και Ω Κύριο, δεν χωρά επίλογος, αλλά η ευχή, να βάλουμε αρχή... να εξαχθούμε εκ της νοητής αιγύπτου χάριτι, και με σιωπή να ακούσουμε την Φωνή Του και να μας λούσει και αγιάσει το Φως Του...

Τότε και έτσι το *“Ἐσημειώθη ἐφ’ ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε”*

Επειδή ο σκοπός και ο δρόμος για τον σκοπό, είναι και τα δυο άγια... εκεί που το εγώ και οι σκιές καταργούνται (αμήν έρχου ταχέως) και ο ε-αυτός πληρούται με το ελθέ και σκήνωσον εν ημίν.... μέσα στην Φωτοχυσία και ένεκα του πλουσίου ελέους του πανοικτίρμονος Τριαδικού Θεού, ακούγεται αμυδρά κάπου στο βάθος να ψελλίζει μια ψυχή δεδουλωμένη και να συναινεί κι ο σκοτισμένος μου νους... αμήν δι ευχών, ως θέλεις και ως οίδας γεννηθήτω **Κύριε το θέλημά Σου... καν θέλω καν δεν θέλω**

Σταυρός
ο φύλαξ πάσης της Οικουμένης,
Σταυρός
η ωραιότης της Εκκλησίας,
Σταυρός
βασιλέων το κραταίωμα,
Σταυρός
πιστών το στήριγμα,
Σταυρός
αγγέλων η δόξα και
των δαιμόνων το τραύμα.

Σταυρέ Του Χριστού,
σώσον ημάς τη δυνάμει Σου!

Προσκυνούμεν Σου
τα πάθη Χριστέ,
δείξον ημίν και την Αγίαν Σου
Ανάστασιν!

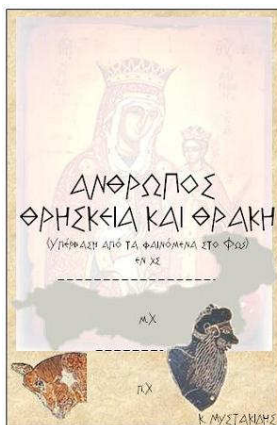
1. Μύηση και Ορθοδοξία
(εκδ. ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ)

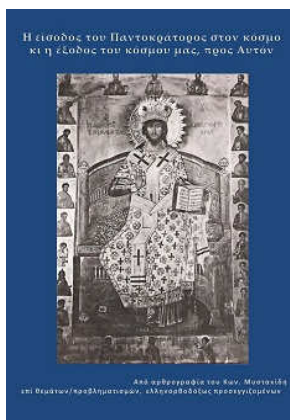
2. Κάθετος πνευματικός
κύκλος (οδοιπορικό
σοφίας του ανθρώπου)
(εκδ. Bookstars)

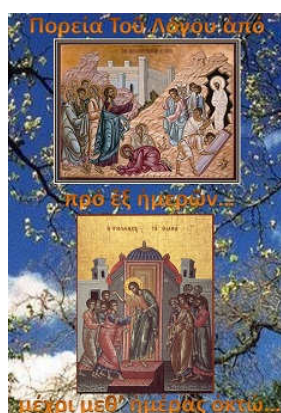
3. Οδοδείκτες
ελληνορθόδοξης
παιδείας (φυσικό σώμα
και ουσία της κιβωτού)
(εκδ. Bookstars)

4. Άνθρωπος θρησκεία
Θράκη (υπέρβαση από
τα φαινόμενα στο Φως)

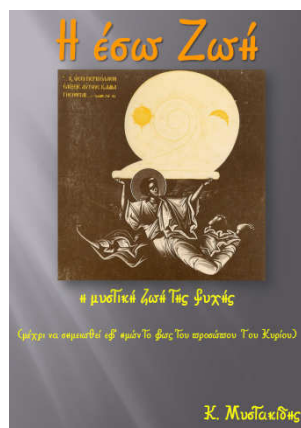
5. Η είσοδος του
Παντοκράτορος στον
κόσμο και η έξοδος του
κόσμου μας προς Αυτόν
(αρθρογραφία) 5 τόμοι

6. Πορεία του Λόγου
από προ εξ ημερών
μέχρι μεθ' ημέρας οκτώ

7. Αύρα λεπτή
(οι άγιοι και τα σημεία
τους στην ζωή μας)

8. Η έσω Ζωή
(η μυστική ζωή της
ψυχής)

Ὁ ὀσταυρωμένος Μοναχός.
Συνοπτική ἀπεικόνιση τῆς Μοναχικῆς ζωῆς.